

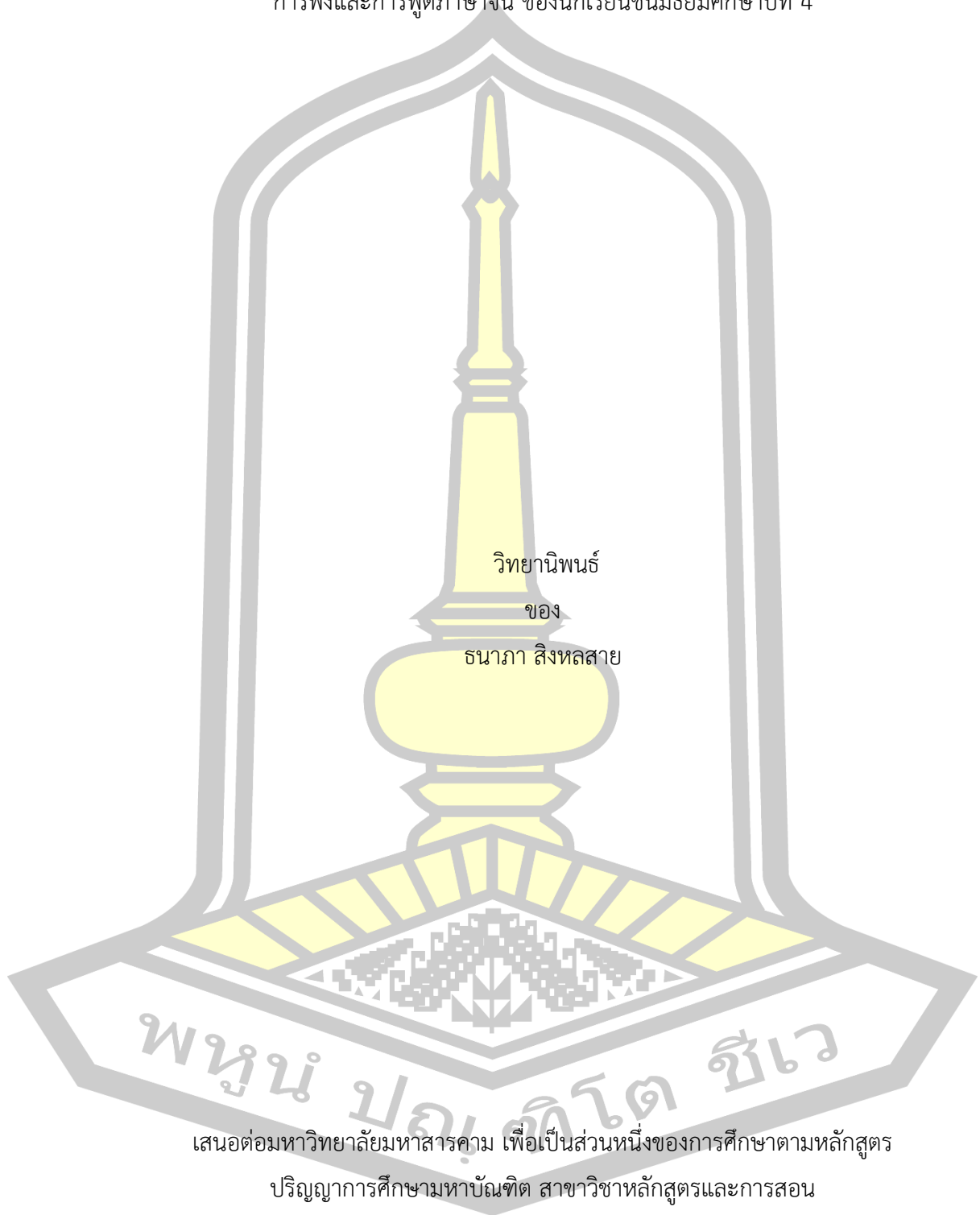
การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสมที่ส่งเสริมความสามารถด้าน
การฟังและการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

วิทยานิพนธ์
ของ
ธนาภา สิงหลสาย

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
กรกฎาคม 2564

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสมที่ส่งเสริมความสามารถด้าน
การฟังและการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

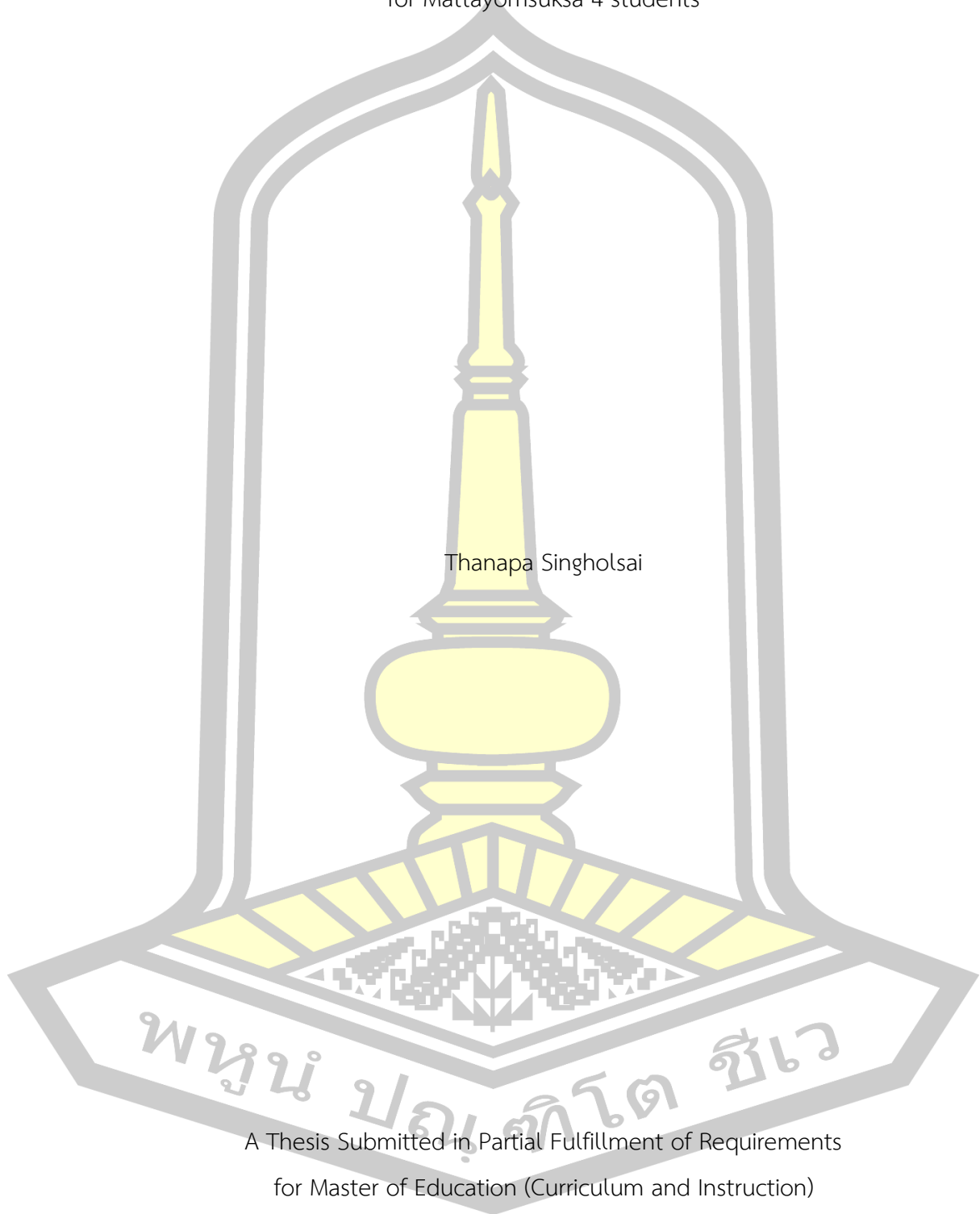

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

กรกฎาคม 2564

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

Developing Listening and Speaking abilities using the B-SLIM Model with Multimedia
for Mattayomsuksa 4 students

Thanapa Singholsai

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements
for Master of Education (Curriculum and Instruction)

July 2021

Copyright of Maharakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนางสาวธนาภา สิงหลสาย แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(ผศ. ดร. จิระพร ชะโน)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผศ. ดร. ธนารัตน์ เหล่าอรรคชะ)

.....กรรมการ

(ผศ. ดร. วราพร เอราวรรณ)

.....กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

(ผศ. ดร. สมาน เอกพิมพ์)

มหาวิทยาลัยขอนแก่นให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

.....
(รศ. ดร. พชรวิทย์ จันทร์ศิริสิริ)

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

.....
(รศ. ดร. กริสน์ ชัยมูล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสมที่ส่งเสริมความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4		
ผู้วิจัย	ธนาภา สิงหลสาย		
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ธนารัตน์ เหล่าอรรคะ		
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต	สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	ปีที่พิมพ์	2564

บทคัดย่อ

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสมที่ส่งเสริมความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีความมุ่งหมายของการวิจัยอยู่ 2 ประการ คือ 1) เพื่อหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสมที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังภาษาจีน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม 3) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาจีน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ห้อง 2 ที่เลือกเรียนวิชาภาษาจีน (เพิ่มเติม) โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล ตำบลสระคู อำเภอสวรรภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 6 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสมรายวิชาภาษาจีนเพิ่มเติม กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 5 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 10 ชั่วโมง 2) แบบทดสอบความสามารถด้านการฟังและความสามารถด้านการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แบ่งเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 แบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง แบบปรนัย จำนวน 20 ข้อ ตอนที่ 2 แบบทดสอบความสามารถด้านการพูด แบบทดสอบภาคปฏิบัติ จำนวน 1 ข้อ สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ E_1/E_2

ผลการวิจัยพบว่า 1) แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน (เพิ่มเติม) โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 5 แผน มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 78.33 / 77.60 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 70 / 70 2) ความสามารถด้านการฟัง โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 8.33 คิดเป็นร้อยละ 41.67 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.52 และหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 16.17

คิดเป็นร้อยละ 80.83 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.98 และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียน 3) ความสามารถด้านการพูด โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.83 คิดเป็นร้อยละ 31.94 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.98 และหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 8.67 คิดเป็นร้อยละ 72.22 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.52 และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

คำสำคัญ : การสอนแบบปัสลิม, สื่อประสม, ความสามารถด้านการฟัง, ความสามารถด้านการพูด, ภาษาจีน

TITLE	Developing Listening and Speaking abilities using the B-SLIM Model with Multimedia for Mattayomsuksa 4 students		
AUTHOR	Thanapa Singholsai		
ADVISORS	Assistant Professor Thanarat Laoakka , Ph.D.		
DEGREE	Master of Education	MAJOR	Curriculum and Instruction
UNIVERSITY	Maharakham University	YEAR	2021

ABSTRACT

This research investigates the Development of the Listening and Speaking abilities, using the B-SLIM Model with Multimedia, of Mathayomsuksa four students. This research aimed: 1) to develop instructional Chinese plans using the B-SLIM Model with Multimedia, for Mathayomsuksa four students, that required a 70/70 efficiency criterion, 2) to compare the before and after listening scores using the B-SLIM Model with Multimedia and 3) to compare the before and after speaking scores using the B-SLIM Model with Multimedia. The target group were six students from Mathayomsuksa four, during their second semester in the 2020 academic year, at Suwannaphumpittayapaisarn School. The instrument used in this study were 5 lesson plans, 20 listening test items and 1 speaking test item. The statistics used for data analysis with Mean, Percentage, S.D. and E_1/E_2

The results of the study were as follows:

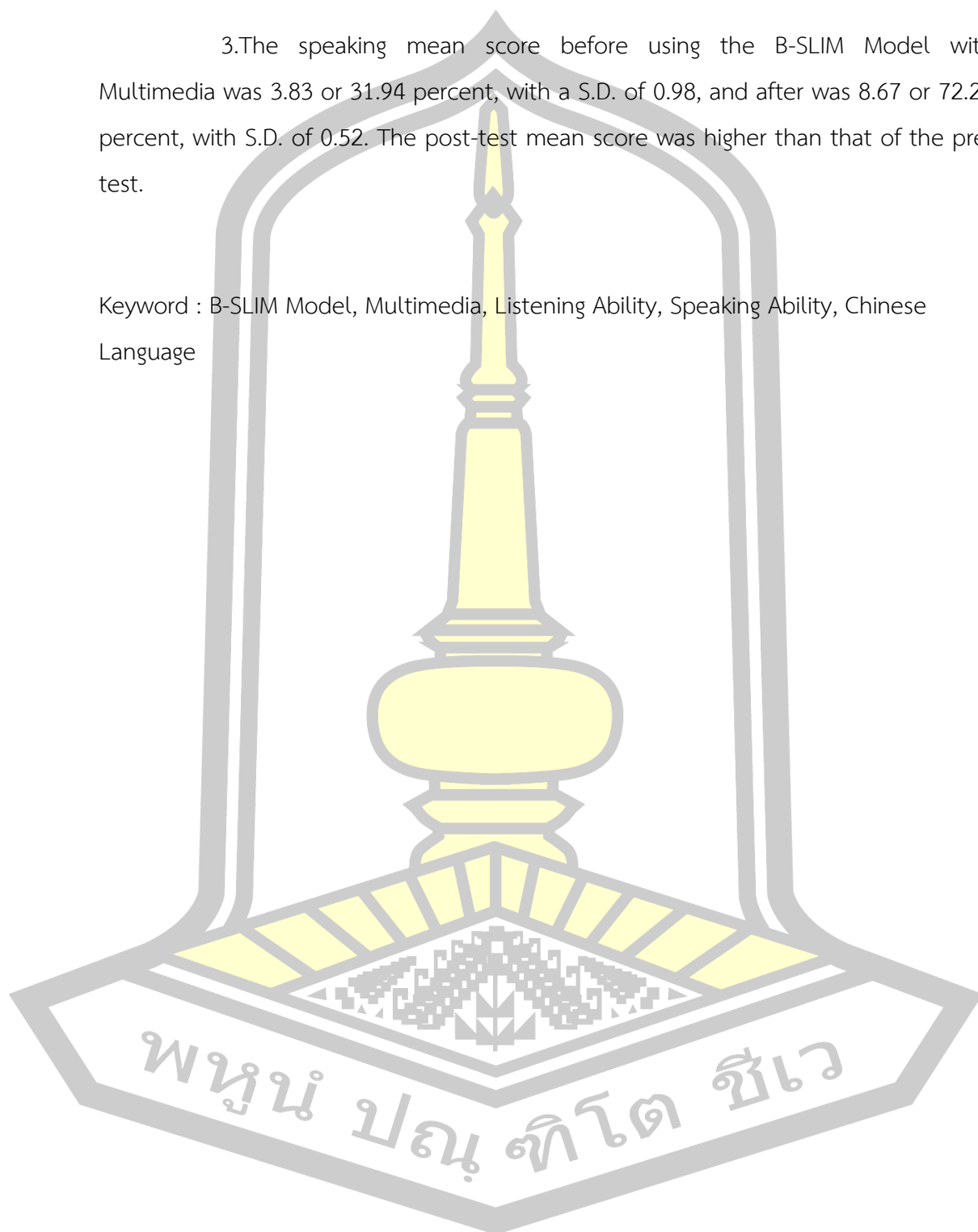
1. Instructional Chinese plans using B-SLIM Model with Multimedia for Mathayomsuksa 4 students was 78.33 / 77.60, which was higher than the requirement 70/70 efficiency criterion.

2.The listening mean score before using the B-SLIM Model with Multimedia was 8.33 or 41.67 percent, with a S.D. of 0.52, and after was 16.17 or 80.83 percent, with S.D. of 0.98. The post-test mean score was higher than that of

the pre-test.

3.The speaking mean score before using the B-SLIM Model with Multimedia was 3.83 or 31.94 percent, with a S.D. of 0.98, and after was 8.67 or 72.22 percent, with S.D. of 0.52. The post-test mean score was higher than that of the pre-test.

Keyword : B-SLIM Model, Multimedia, Listening Ability, Speaking Ability, Chinese Language

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วย ความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างสูงยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนรัตน์ เหล่าอรรถคะ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิระพร ชะโน ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วราพร เอรารวรรณ กรรมการสอบ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมาน เอกพิมพ์ กรรมการสอบ ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ ตลอดจนช่วยแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ตั้งแต่ต้นจนสำเร็จ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประสงค์ สายหงส์ คุณครูณัฐพัชร สล้างสิงห์ คุณครูปิ่นมณี พันหนองแสน และ Miss. Menglan Luo ที่ได้กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียน คณะครู โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาลทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย และขอขอบใจนักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการทำวิจัยจนสำเร็จสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณ นายสุวิทย์ สิงหลสาย บิดา นางสุวรรณมา สิงหลสาย มารดา พร้อมด้วยญาติพี่น้องและเพื่อนทุกคน ที่คอยให้กำลังใจ ให้ความรัก ความห่วงใย จนทำให้งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์

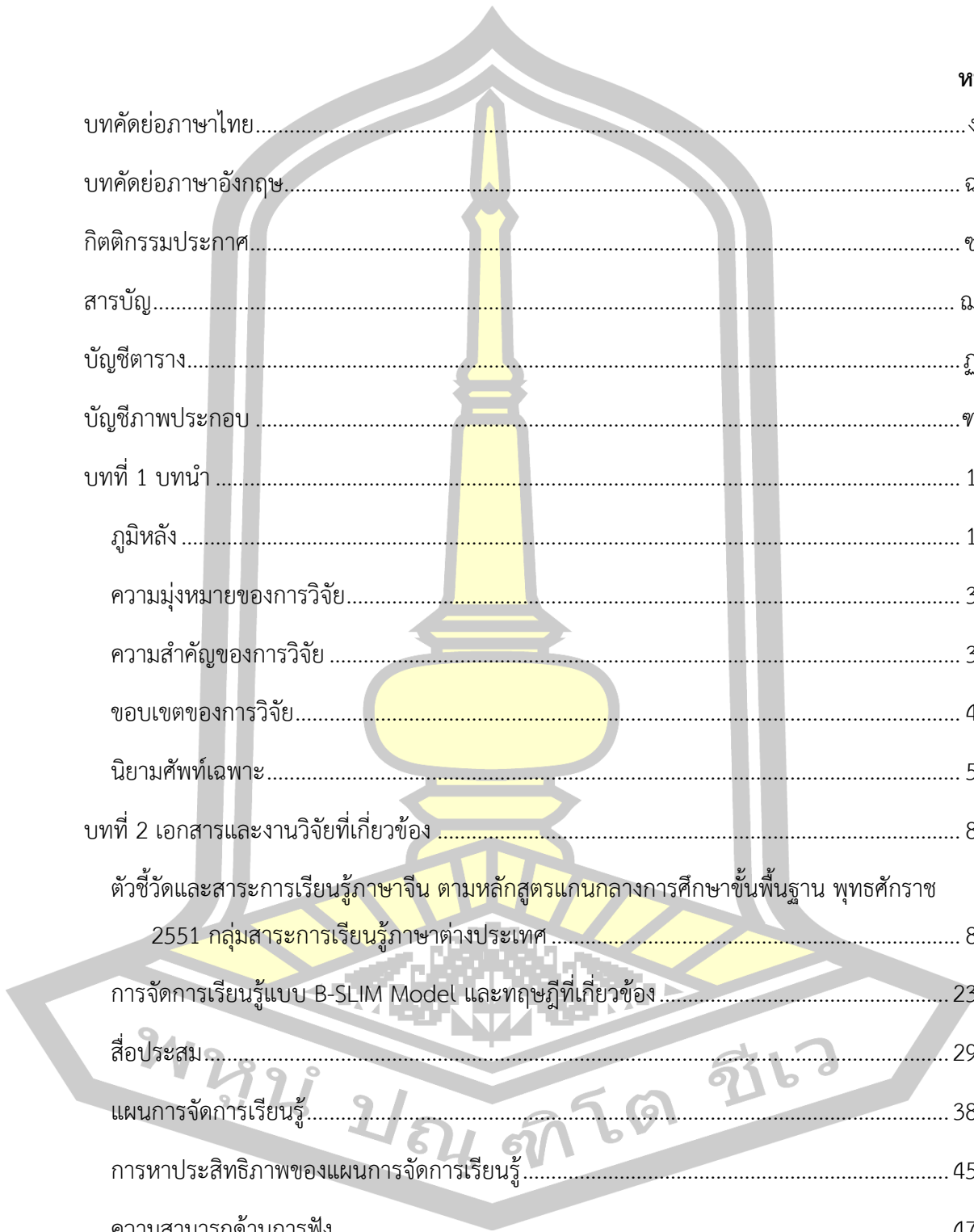
คุณค่าและประโยชน์ของงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา และบูรพาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่านให้การอบรม สั่งสอน จนประสบความสำเร็จในการดำเนินชีวิตและความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน

ธนาภา สิงหลสาย

พูน ปณ ทิโต ชีเว

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ณ
บัญชีตาราง.....	ฉ
บัญชีภาพประกอบ.....	ช
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.....	8
การจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	23
สื่อประสม.....	29
แผนการจัดการเรียนรู้.....	38
การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้.....	45
ความสามารถด้านการฟัง.....	47
ความสามารถด้านการพูด.....	54

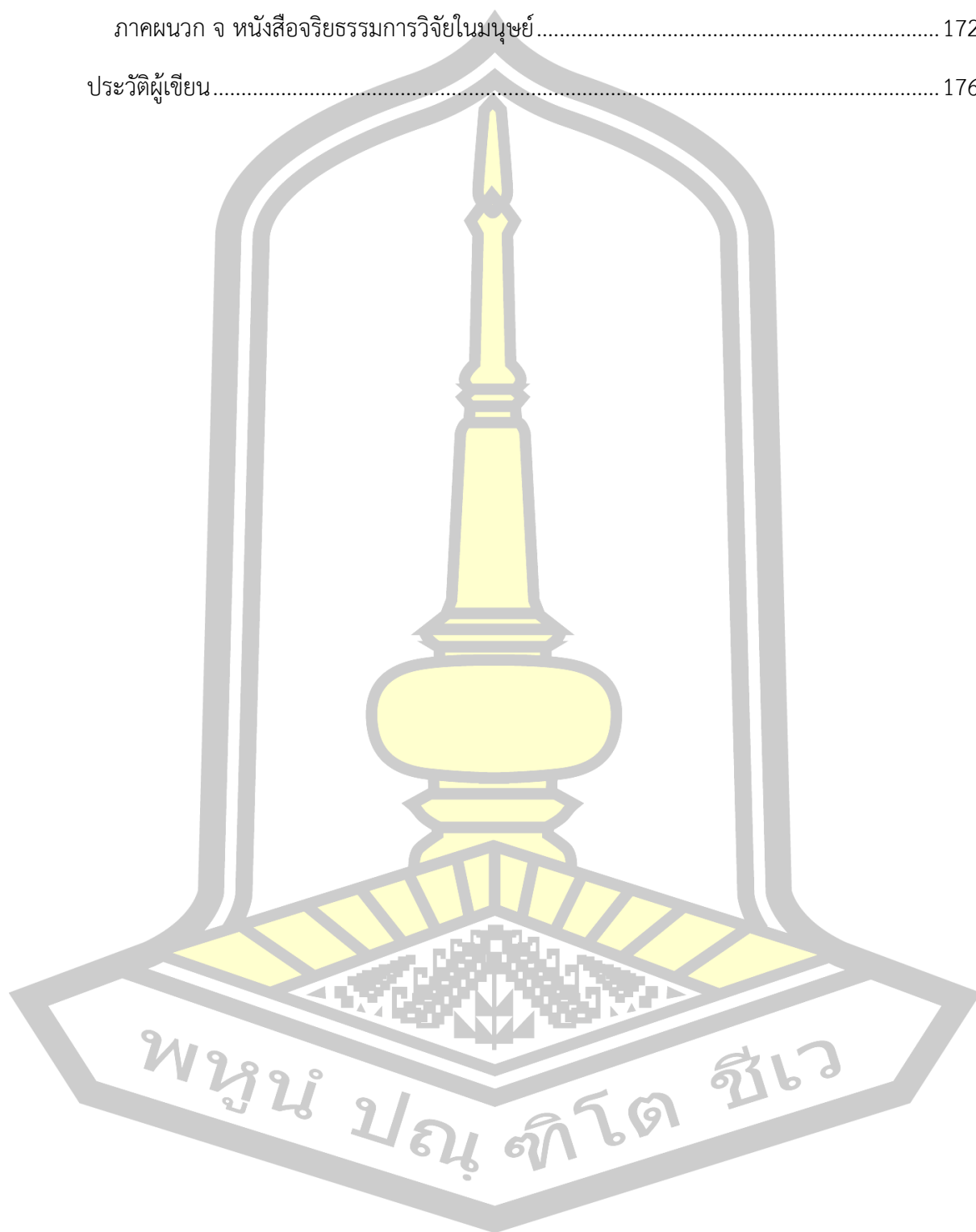

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	67
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	86
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	86
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	86
การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	87
รูปแบบของการวิจัย.....	93
การเก็บรวบรวมข้อมูล	94
การวิเคราะห์ข้อมูล	94
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	95
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	98
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	98
ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	98
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	99
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	105
สรุปผล	105
อภิปรายผล.....	105
ข้อเสนอแนะ.....	108
บรรณานุกรม.....	109
ภาคผนวก.....	122
ภาคผนวก ก ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 ห้อง 2.....	122
ภาคผนวก ข แบบทดสอบความสามารถด้านการฟังและความสามารถในการพูดภาษาจีน โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ห้อง 2	148
ภาคผนวก ค ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย	158

ภาคผนวก ง รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย 166

ภาคผนวก จ หนังสือจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ 172

ประวัติผู้เขียน 176

บัญชีตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล	11
ตารางที่ 2 มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ.....	13
ตารางที่ 3 มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน	16
ตารางที่ 4 มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ	17
ตารางที่ 5 มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม.....	19
ตารางที่ 6 มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน	21
ตารางที่ 7 มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม.....	22
ตารางที่ 8 มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก	22
ตารางที่ 9 การวิเคราะห์การสร้างเครื่องมือการวัด และประเมินความสามารถด้านการพูด	91
ตารางที่ 10 เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาจีน.....	92
ตารางที่ 11 รูปแบบการวิจัย	93
ตารางที่ 12 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและร้อยละจากการทดสอบความสามารถด้านการฟังและการพูด	100
ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละของคะแนนแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังและความสามารถด้านการพูดก่อนเรียนและหลังเรียน	101

ตารางที่ 14 ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน โดยใช้ B - SLIM Model ร่วมกับ
สื่อประสม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (N=6)..... 102

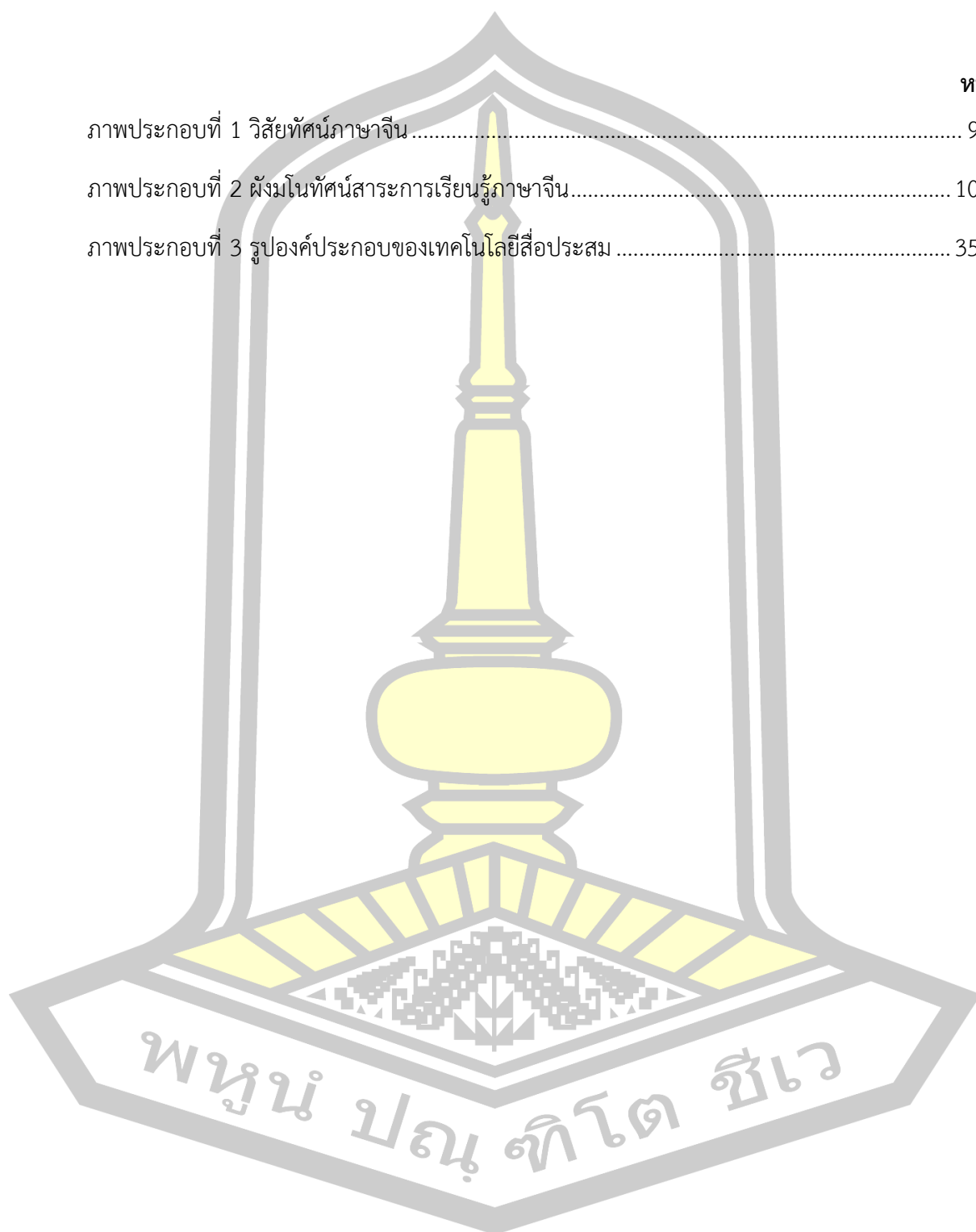
ตารางที่ 15 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียน..... 102

ตารางที่ 16 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาจีน ระหว่างก่อนเรียนและหลัง
เรียน โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม 104

บัญชีภาพประกอบ

	หน้า
ภาพประกอบที่ 1 วิสัยทัศน์ภาษาจีน	9
ภาพประกอบที่ 2 ผังมโนทัศน์สาระการเรียนรู้ภาษาจีน	10
ภาพประกอบที่ 3 รูปองค์ประกอบของเทคโนโลยีสื่อประสม	35

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในสังคมโลกการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนานักเรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต(กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 1)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ(ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน) ได้ระบุอย่างชัดเจนว่า ในสังคมไทย ภาษาจีนถือเป็นภาษาต่างประเทศที่สองที่มีผู้เลือกเรียนมากที่สุด ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงอุดมศึกษา การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศที่สองในประเทศไทยได้ขยายตัวเพิ่มมากขึ้น ภาษาจีนจึงเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญตามอิทธิพลทางเศรษฐกิจ การเรียนรู้ภาษาจีนของคนไทยจึงมีความจำเป็นในการเพิ่มศักยภาพการสื่อสารกับประชากรในประเทศจีนและในประชาคมโลก เพราะภาษาจีนมิใช่สื่อสารกันเพียงภายในประเทศจีนเท่านั้น หากมีผู้นิยมใช้กันทั่วโลกและมีผู้นิยมใช้มากที่สุดด้วยการส่งเสริมให้คนไทยสามารถใช้ภาษาจีนได้จะส่งผลต่อการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศในเวทีระหว่างประเทศ และการมีสัมพันธไมตรีอันดีกับสาธารณรัฐประชาชนจีน(กระทรวงศึกษาธิการ, 2556: 1-2)

การสื่อสารเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิต มนุษย์จำเป็นต้องติดต่อสื่อสารกันอยู่ตลอดเวลา การสื่อสารจึงเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งนอกเหนือจากปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิตของมนุษย์ การสื่อสารมีบทบาทสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์มาก การสื่อสารมีความสำคัญอย่างยิ่งในปัจจุบัน ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นยุคโลกาภิวัตน์ เป็นยุคของข้อมูลข่าวสาร การสื่อสารมีประโยชน์ทั้งในแง่บุคคลและสังคม การสื่อสารทำให้คนมีความรู้และโลกทัศน์ที่กว้างขวางขึ้น การสื่อสารเป็น

กระบวนการที่ทำให้สังคม เจริญก้าวหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง ทำให้มนุษย์สามารถสืบทอดพัฒนา เรียนรู้ และรับรู้วัฒนธรรมของตนเองและสังคมได้ การสื่อสารเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนา ประเทศ สร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าแก่ชุมชน และสังคมในทุกด้าน (ไพริน มุทธาน สกกุลเล็ก, 2555) ดังนั้น ความสามารถด้านการฟังและการพูดมีความสำคัญและควรพัฒนาให้นักเรียนเกิด ศักยภาพ ความสามารถด้านการฟังและความสามารถด้านการพูดมีความสัมพันธ์กันอย่างมาก เพราะ โดยปกติแล้วเราจะไม่รับฟังเพียงอย่างเดียว การฟังและการพูดเกิดขึ้นเนื่องจากการมีบุคคลอย่างน้อย สองฝ่ายมีปฏิภิกิริยาโต้ตอบกันตามธรรมชาติของการสื่อสารที่แท้จริง การพูดมีความสำคัญอย่างยิ่ง ควบคู่กับความเข้าใจในการฟัง เป็นพื้นฐานที่สำคัญต่อการเรียนภาษา จะเห็นได้ว่าการฟังและการพูด มีความสัมพันธ์กันอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการเรียนภาษาจีนในฐานะภาษาที่สอง(ธัญญารัตน์ มะลาศรี และ Wei J., 2560)

จากการที่ผู้วิจัยได้ฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู วิชาภาษาจีน(เพิ่มเติม)ในระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล อำเภอสุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด ในปีการศึกษา 2561 ก่อนการศึกษาวิจัย พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ยังมีความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาจีน น้อย อาจเกิดจากนักเรียนยังไม่ได้ร่วมกิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถด้านฟังและการพูดอย่าง เหมาะสม ทำให้นักเรียนไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควร นักเรียนจึงประสบปัญหาด้านการฟัง เช่น การ ฟังเสียงสัทอักษรจีน คำศัพท์ วลี ประโยคสั้นๆ จึงส่งผลต่อเนื่องไปยังความสามารถด้านการพูด นักเรียนไม่สามารถออกเสียงสัทอักษรจีน คำศัพท์ วลี และประโยคสั้นๆได้ อีกทั้งผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ ครูผู้สอนประจำรายวิชาภาษาจีน(เป็นมณี พันหนองแสน และ Zhao X., 2562) พบว่า นักเรียนขาด ความใส่ใจ อาจเกิดจากสภาพแวดล้อม กิจกรรมที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ นักเรียนประหม่าเมื่อเจอครู เจ้าของภาษา นักเรียนไม่สามารถออกเสียงสัทอักษรจีนหลายๆตัวเพราะไม่สามารถเทียบเสียงใน ภาษาไทยได้ ปัญหาด้านไวยากรณ์ นักเรียนฟังประโยคคำสั่งสั้นๆไม่เข้าใจ ส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถ เรียนรู้ได้เท่าที่ควร

จากสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการจัดการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริม ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาจีน ตามรูปแบบการสอนภาษาที่สองของ Olenka Bilash แบบ B-SLIM Model (Bilash's Second Language Instructional Model) ซึ่ง Olenka Bilash ได้ออกแบบการจัดการเรียนรู้การสอนภาษาที่สองตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) มีการกำหนดกิจกรรมรู้ที่สอดคล้องกับกระบวนการ จัดการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน แล้วนำมาจัดลำดับขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้ให้เหมาะสม โดย

เน้นการจัดปัจจัยตัวป้อน (Input) ที่มีความหมายเข้าใจได้ (Comprehensible Input) และอยู่บนพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน ผู้เรียนจะประสบผลสำเร็จดังที่คาดหมายได้ ถ้าผู้สอนเข้าใจวิธีการให้ปัจจัยป้อน เพื่อพัฒนาความคิดรวบยอดอย่างถูกต้องเหมาะสมแก่ผู้เรียน (ฐปทอง กว้างสวาสดี, 2549: 36-41)

การใช้สื่อประสมในการจัดการเรียนรู้มีมาเป็นเวลานานแล้ว โดยการนำสื่อหลายๆอย่างมา ร่วมกันอย่างเป็นระบบ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด เช่น รูปภาพ เทปบันทึกเสียง วีดิทัศน์ (กิดานันท์ มลิทอง, 2543: 89,268) สื่อประสมสามารถนำเสนอได้หลากหลายรูปแบบ เพื่อให้เข้าถึงผู้เรียนได้มากขึ้น สามารถกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดความสนใจที่จะเรียน ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้ได้เป็นอย่างมาก

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนวิชาภาษาจีน จึงมีความสนใจที่จะศึกษา และพัฒนาการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการฟังและการพูด ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองและสามารถประยุกต์ใช้กลวิธีการเรียนรู้ในสถานการณ์อื่น ๆ ได้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสมที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังภาษาจีน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาจีน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม

ความสำคัญของการวิจัย

1. นักเรียนได้รับการพัฒนาความสามารถด้านการฟังและความสามารถในการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร
2. เป็นแนวทางสำหรับครูและผู้เกี่ยวข้องนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้

ด้านการฟังและการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และชั้นอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องให้
มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทย
ไพศาล ตำบลสระคู อำเภอสวรรภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน
499 คน

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ห้อง 2 ที่เลือกเรียนวิชา
ภาษาจีน (เพิ่มเติม) โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล ตำบลสระคู อำเภอสวรรภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด ใน
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 6 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถด้านการฟังและความสามารถด้านการพูดภาษาจีน
3. เนื้อหาที่สอนในการวิจัย ได้แก่ ภาษาจีนเบื้องต้น จำนวน 5 หน่วยการเรียนรู้ จำนวน 5
แผน รวมเวลาเป็น 10 ชั่วโมง ได้แก่

1. หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 บ้านของฉัน (我的家) จำนวน 1 แผน เวลา 2 ชั่วโมง

2. หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ของใช้ส่วนตัว (个人物品) จำนวน 1 แผน เวลา 2 ชั่วโมง

3. หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 สัตว์ (动物) จำนวน 1 แผน เวลา 2 ชั่วโมง

4. หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เพื่อน (朋友) จำนวน 1 แผน เวลา 2 ชั่วโมง

5. หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 บุคคลที่มีชื่อเสียง (名人) จำนวน 1 เวลา 2 ชั่วโมง

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ระหว่างวันที่ 11 มกราคม ถึง 24 กุมภาพันธ์ พ.ศ.
2564 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563

นียมศัพท์เฉพาะ

1. การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้ B-SLIM Model (Bilash's Second Language Instructional Model) หมายถึง การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีน โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนสามารถฟังและพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารได้ ซึ่งประกอบไปด้วย 5 ชั้น ดังนี้

1.1 ชั้นวางแผนและเตรียม (Planning and Preparation) หมายถึง ชั้นที่ครูเลือกกิจกรรมและเนื้อหา ให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของบทเรียนและความสนใจของนักเรียน รวมทั้งการจัดเตรียมสื่อและอุปกรณ์จำเป็นที่จะใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้แต่ละแผน เพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยความเข้าใจและฝึกสื่อสารทางภาษาได้ กิจกรรมที่ใช้ในชั้นตอนนี้ เป็นวีดิทัศน์การสนทนาที่สอดคล้องกับเนื้อหาของบทเรียนนั้น ๆ

1.2 ชั้นทำความเข้าใจข้อมูลความรู้ที่เป็นตัวป้อน (Comprehensible Input) หมายถึง ชั้นที่ครูอธิบายความรู้ ข้อมูลหรือตัวป้อนใหม่ (Input) โดยตั้งอยู่บนฐานความรู้เดิมของนักเรียน โดยใช้รูปภาพ บัตรภาพ บัตรคำ วีดิทัศน์ และเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัย ซึ่งตัวป้อนที่

นำมาใช้มี 8 ชนิด ดังนี้

- 1) การรับรู้ภาษา (Language Awareness)
- 2) การออกเสียง (Pronunciation)
- 3) คำศัพท์ (Vocabulary)
- 4) ไวยากรณ์ (Grammar)
- 5) สถานการณ์และความคล่องแคล่ว (Situation/Fluency)
- 6) วัฒนธรรม (Culture)
- 7) กลวิธีการเรียนรู้ (Learning Strategy)
- 8) ทักษะ (Skill)

1.3 ชั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและฝึก (Intake Activity) หมายถึง ชั้นที่จัดให้นักเรียน ได้เรียนรู้เนื้อหาหรือตัวป้อน (Input) พร้อมกับการจัดการเรียนรู้ที่สนับสนุนให้นักเรียนเกิดความเข้าใจ ควบคู่กับการฝึกใช้ทักษะภาษา ผ่านกิจกรรมต่อไปนี้

1.3.1 กิจกรรมเพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจตัวป้อน (Intake-Getting It) จัดทำสื่อ เพื่อให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาในบทนั้น ๆ เช่น บัตรภาพ บัตรคำ พาวเวอร์พอยต์ และวีดิทัศน์

1.3.2 หลังจากทีนักเรียนเข้าใจเนื้อหาหรือตัวป้อน (Input) แล้ว ออกแบบกิจกรรมที่ ยากและซับซ้อนมากยิ่งขึ้น เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกใช้ภาษา (Intake-Using it) เช่น จับคู่ฝึก สนทนา

1.4 ชั้นผล (Output) หมายถึง ชั้นกิจกรรมส่งเสริมให้นักเรียนใช้ภาษาในห้องเรียนทั้ง ทักษะฟัง พูด ซึ่งมีลักษณะกิจกรรมที่ใช้ความคิดสร้างสรรค์ประกอบกับความสามารถทางภาษา โดย ส่วนมากจะเป็นกิจกรรมสำหรับนักเรียนรายบุคคลหรือกิจกรรมเดี่ยว (Individual Activity) เช่น ใบ งาน, การจับคู่สนทนา, การนำเสนอหน้าชั้นเรียน

1.5 ชั้นประเมินผล (Evaluation) หมายถึง ชั้นกิจกรรมที่ครูรวบรวมข้อมูลเพื่อต้องการ รับรู้ปัญหา และแนวทางการแก้ปัญหาในระยะต่อไปจากการทำใบงาน การทำแบบทดสอบ ความสามารถด้านการฟัง และแบบประเมินความสามารถด้านการพูด

2. สื่อประสม หมายถึง สื่อหลายๆประเภท ที่ประกอบด้วย บัตรภาพ บัตรคำ วีดิทัศน์ รูปภาพ แผ่นข้อมูลบันทึกเสียง ใบความรู้ ใบงาน เพื่อสร้างความสนใจของนักเรียนให้เข้าถึงเนื้อหาของ บทเรียนเพิ่มขึ้น และเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาจีน โดยสื่อประสมมี ทั้งหมด 5 ชุด ได้แก่

1. หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 บ้านของฉัน (我的家) ^{wǒ de jiā} จำนวน 1 แผ่น เวลา 2 ชั่วโมง

2. หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ของใช้ส่วนตัว (个人物品) ^{gè rén wù pǐn} จำนวน 1 แผ่น เวลา 2 ชั่วโมง

3. หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 สัตว์ (动物) ^{dòng wù} จำนวน 1 แผ่น เวลา 2 ชั่วโมง

4. หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เพื่อน (朋友) ^{péng you} จำนวน 1 แผ่น เวลา 2 ชั่วโมง

5. หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 บุคคลที่มีชื่อเสียง (名人) ^{míng rén} จำนวน 1 เวลา 2 ชั่วโมง

3. ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง ผลการจัดการเรียนรู้ด้วยแผนการพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม ที่ส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง และการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 70/70

1. เกณฑ์ 70 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำแบบทดสอบย่อยของความสามารถด้านการฟัง เป็นปรนัย แบบเลือกตอบ จำนวน 10 ข้อ 10 คะแนน และแบบทดสอบย่อยของความสามารถด้านการพูด จำนวน 1 ข้อ 12 คะแนน โดยใช้เกณฑ์การประเมินเดียวกันกับแบบทดสอบหลังเรียน ประเมินเป็นรายบุคคลจากการนำเสนองาน, การจับคู่สนทนาในชั้นผล (Output) จากแผนการจัดการเรียนรู้ 5 แผน

2. เกณฑ์ 70 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการแบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง เป็นปรนัย แบบเลือกตอบ จำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน และแบบทดสอบความสามารถด้านการพูด เป็นอัตนัย แบบปฏิบัติ จำนวน 1 ข้อ 12 คะแนน หลังเรียนครบทุกแผนการจัดการเรียนรู้

4. ความสามารถด้านการฟังภาษาจีน หมายถึง ความสามารถในการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีน (เพิ่มเติม) โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม โดยสามารถฟังคำศัพท์ วลี และประโยคสั้นๆ แล้วสามารถตีความ จับใจความสำคัญได้อย่างถูกต้องและครบถ้วน จนเกิดความเข้าใจ โดยวัดได้จากแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาจีนของนักเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและตรวจสอบคุณภาพแล้ว

5. ความสามารถด้านการพูดภาษาจีน หมายถึง ความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด และความรู้สึก หรือความต้องการของผู้พูดไปยังผู้ฟัง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน (เพิ่มเติม) โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม โดยพิจารณาจากแบบทดสอบความสามารถด้านการพูด และใช้แบบประเมินความสามารถด้านการพูดของผู้เรียนรายบุคคลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ดังนี้ 1) ความถูกต้อง 2) ความคล่องแคล่วในการพูด 3) การแสดงท่าทาง/ น้ำเสียงประกอบการพูด แล้วนำคะแนนที่ได้เทียบกับเกณฑ์การประเมิน

พหุ ประถมศึกษา

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม ที่ส่งเสริมความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

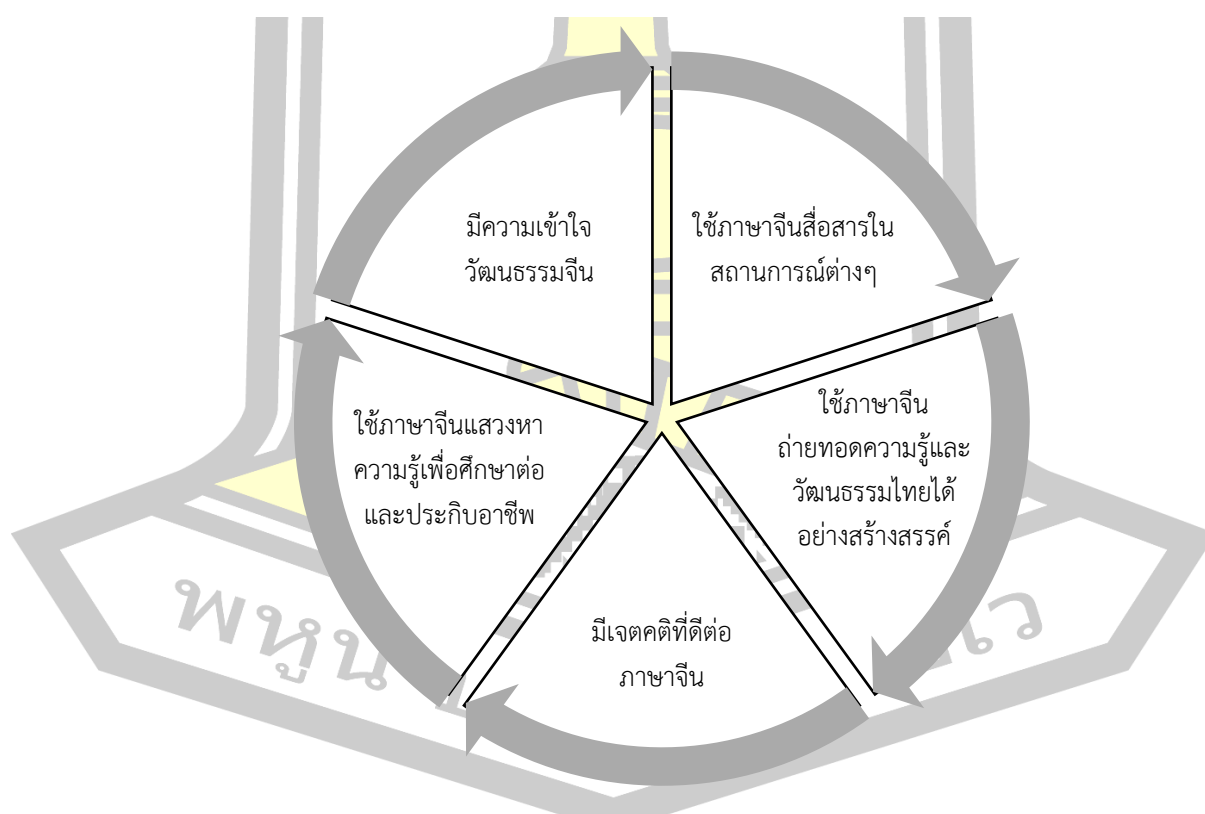
2. การจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง
3. สื่อประสม
4. แผนการจัดการเรียนรู้
5. การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้
6. ความสามารถด้านการฟัง
7. ความสามารถด้านการพูด
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
  - 8.1 งานวิจัยในประเทศ
  - 8.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

กระทรวงศึกษาธิการและคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2556: 1-2) จุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาจีนคือ การสร้างศักยภาพในการใช้ภาษาจีนเพื่อสื่อสาร กับชาวจีนหรือผู้คนที่ใช้ภาษาจีน ด้วยวัตถุประสงค์ต่าง ๆ เช่น การทำธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ การศึกษา การท่องเที่ยว การร่วมมือกันของภาครัฐและเอกชน การกระชับความสัมพันธ์และแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม ภาษาต่างประเทศที่สำคัญๆ ล้วนเป็นภาษาของประเทศที่มีเศรษฐกิจขนาดใหญ่ ซึ่งรัฐต่างประเทศต้องการร่วมทำการค้าด้วย อย่างเช่น สาธารณรัฐประชาชนจีนซึ่งมีเศรษฐกิจเติบโตก้าวหน้าในประชาคมโลกอย่างมั่นคงและต่อเนื่อง ภาษาจีนจึงเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญตามอิทธิพลทางเศรษฐกิจ ซึ่งคนทั่วโลกนิยมเรียนรู้ อีกทั้งยังเป็นภาษาหนึ่งขององค์การสหประชาชาติ การเรียนรู้

ภาษาจีนของคนไทยจึงมีความจำเป็นในการเพิ่มศักยภาพการสื่อสารกับประชากรในประเทศจีนและในประชาคมโลก เพราะภาษาจีน มิใช่สื่อสารกันเพียงภายในประเทศจีนเท่านั้น หากมีผู้นิยมใช้กันทั่วโลก และมีผู้นิยมใช้มากที่สุดด้วยการส่งเสริมให้คนไทยสามารถใช้ภาษาจีนได้ จะส่งผลต่อการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศในเวทีระหว่างประเทศ และการมีสัมพันธไมตรีอันดีกับสาธารณรัฐประชาชนจีน

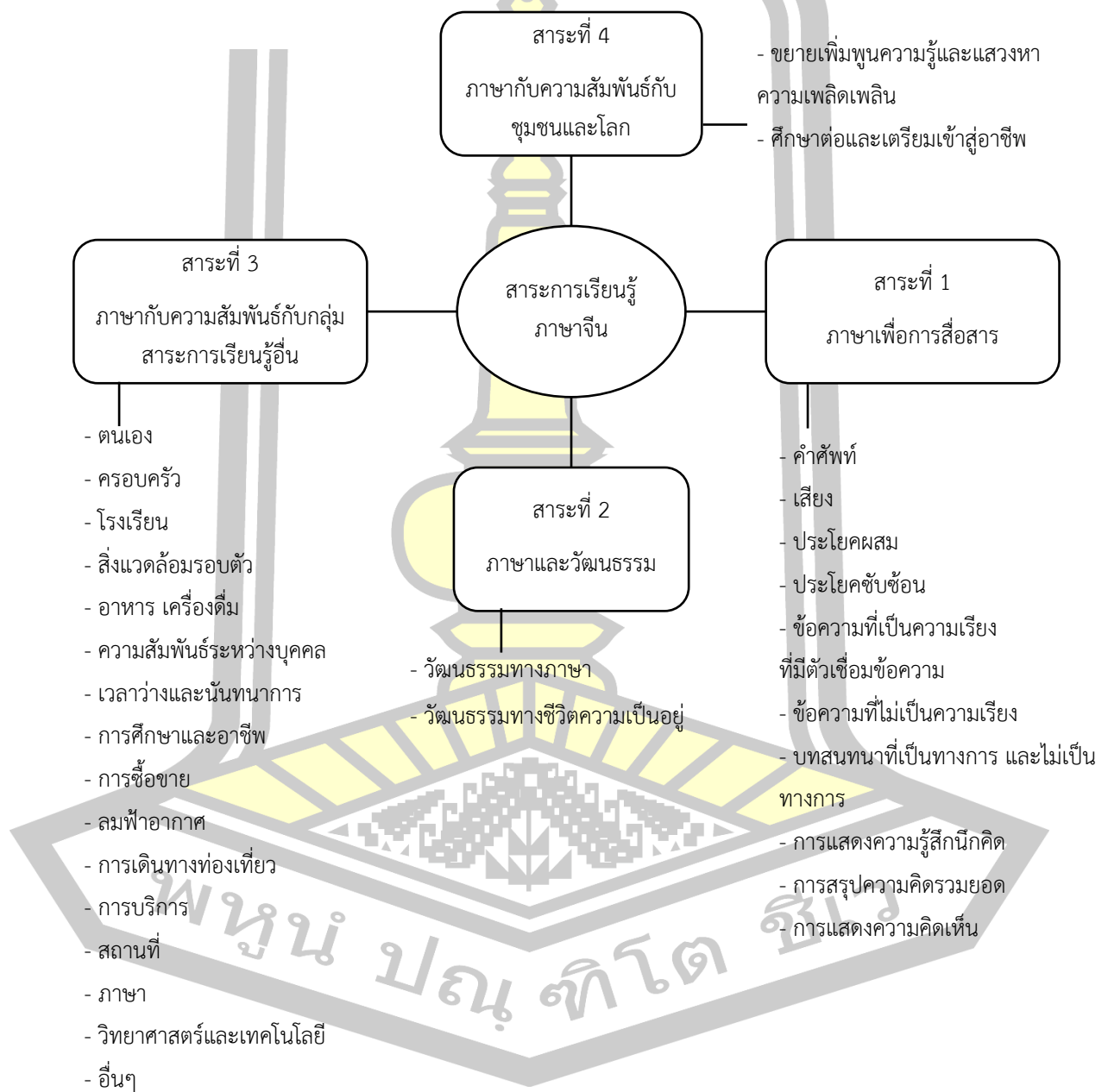
กระทรวงศึกษาธิการตระหนักถึงความสำคัญในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน เพื่อให้การสื่อสารภาษาจีนของคนไทยมีประสิทธิภาพ จึงได้จัดทำมาตรฐานสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตามกรอบหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนเป็นขั้นปี เพื่อเป็นแนวทางสำหรับสถานศึกษาในการนำไปออกแบบบทเรียนและพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนให้เหมาะสมกับนักเรียนและสภาพการเรียนการสอนในโรงเรียน

ภาพประกอบที่ 1 วิสัยทัศน์ภาษาจีน

สาระสำหรับการเรียนรู้ภาษาจีน ในแต่ละมาตรฐานการเรียนรู้ได้กำหนดตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ที่สอดคล้องตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เพื่อให้โรงเรียนได้พัฒนานักเรียนให้เพิ่มพูนความรู้ความสามารถ ทักษะการสื่อสาร ภาษา และความเข้าใจในวัฒนธรรมจีน ตามระดับวัยของนักเรียน รวมทั้งเป็นไปตามหลักการและมาตรฐานสากล ของการเรียนรู้ภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ

ภาพประกอบที่ 2 ผังมโนทัศน์สาระการเรียนรู้ภาษาจีน

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน หลักสูตรภาษาจีน 3 ปี (ม.4-ม.6)

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ตารางที่ 1 มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม. 4	1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟังและอ่านง่ายๆ	คำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง คำประกาศ และคำอธิบายง่ายๆ ที่ใช้ในห้องเรียน 跟我读、请坐、请脱鞋、这是……、那是……、现在 上课、一起读、再说一遍、下课
	2. ระบุสัทอักษรพินอิน (拼音) อ่านออกเสียงและประสมเสียงตามหลักการออกเสียง	- หลักการออกเสียงพยัญชนะ สระ การผันเสียงวรรณยุกต์ อ่านตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยคภาษาจีน ตามระบบพินอิน ตัวอย่าง - เสียงพยัญชนะ: b p m f ..... - เสียงสระ: a o e ..... - หลักการอ่านออกเสียง เช่น การเปลี่ยนเสียงของ 不 不要、不好 — เช่น 一天一夜 - การเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์เสียงสาม เช่น 你好 - การอ่านพยางค์ที่ลงท้ายด้วยสระเสียง - er เช่น 一会儿、一点儿、玩儿 - การอ่านพยางค์วรรณยุกต์เสียงเบา เช่น 爸爸、妈妈 - การใช้พจนานุกรมแบบพินอิน เช่น wǒ - 我

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	3. บอกความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยคหรือข้อความสั้นๆ ตามที่ ฟังหรืออ่านจากสื่อที่เป็นความเรียง และไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ	<p>- คำ กลุ่มคำ ประโยคหรือข้อความเกี่ยวกับตนเอง-ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม</p> <p>คำศัพท์ 400-600 คำ</p> <p>- สื่อที่ไม่ใช่ความเรียง เช่น กราฟ แผนภูมิ แผนผัง-แผนที่ ตาราง สัญลักษณ์ เครื่องหมาย ตัวอย่าง 图表、表格、符号、标志、肉、木瓜、牛奶、芒果</p>
	4. ตอบคำถาม จับใจความสำคัญ สรุปและแสดงความคิดเห็น จาก การฟังหรืออ่านประโยค บท สนทนา หรือนิทานง่ายๆทั้งที่มีภาพ และไม่มีภาพประกอบ	<p>- บทสนทนา บทอ่านสั้นๆ นิทานง่ายๆ ที่มีความ ยาวประมาณ 100 ตัวอักษร เช่น 龟兔赛跑、乌鸦喝水、守株待兔</p> <p>- การจับใจความสำคัญ เช่น หัวข้อเรื่อง (题目)ใจความสำคัญ (中心思想)</p> <p>รายละเอียดสนับสนุน (详述)</p> <p>- คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญ เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม ใช่หรือไม่</p> <p>- ประโยคที่ใช้ในการแสดงความคิดเห็น การให้ เหตุผล</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>比、不比、不如、没有、跟……(不)一、样越…… 越……、一边……一边……、先……后……、“是……的”句</p> <p>A: 你有什么想法? B: 我想…、我认为……</p>

ตารางที่ 2 มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารแสดง
ความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.4	1. สนทนาหรือเขียนโต้ตอบ ในการสื่อสารระหว่างบุคคล	<p>ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคล เช่น การทักทาย (你好) กล่าวลา (再见) ขอขอบคุณ (谢谢) ขอโทษ (对不起) ชมเชย (很好) การพูดแทรกอย่างสุภาพ (对不起……) การชักชวน (……吧) การแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องใกล้ตัว สถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน</p> <p>- ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและบุคคลใกล้ตัว ประสบการณ์ สถานการณ์ใกล้ตัว เรื่องที่อยู่ในความสนใจของตนเอง</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>A: 您贵姓? B: 我姓王。</p> <p>A: 你认识他吗? B: 我不认识他。</p> <p>A: 这是什么? B: 这是中文书。</p> <p>A: 他是哪国人? B: 他是泰国人。</p> <p>A: 今天星期几? B: 今天星期二。</p>

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	2. ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และคำแนะนำ ที่ใช้ใน ชีวิตประจำวัน	<p>- คำสั่งง่ายๆ คำขอร้อง คำแนะนำ คำขออนุญาต ที่ใช้ใน ชีวิตประจำวัน</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>起立、请坐、请问、劳驾、请让一下、她是我的同学 我可以去吗？咱们周六去，好吗？</p> <p>- A: 你去哪里？ B: 我去学校。</p> <p>- A: 请问，银行在哪儿？ B: 银行在学校对面。</p>
	3. พูดและเขียนแสดงความต้องการ ขอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับ และปฏิเสธในสถานการณ์ต่าง ๆ	<p>- ภาษาที่ใช้แสดงความต้องการ การขอและให้ความช่วยเหลือ การตอบรับและปฏิเสธในสถานการณ์ต่าง ๆ</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>我要、想……、我可以、能……吗？、……好吗？、好、不好、可以、不可以 行、不行、有、没有、会、不会、喜欢、不喜欢</p> <p>我想吃米饭和鱼。请你帮我一下好吗？请给我这本书，好吗？我不会泰语。</p> <p>那本书很有意思。我不喝咖啡</p>

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
		<p>我喝茶。我想上洗手间。 A: 下午我们一起去吧。 B: 今天不行, 我明天有考试。</p>
	<p>4. พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่าน</p>	<p>-ประโยคหรือสำนวนภาษาที่ใช้ขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่าน เช่น เรื่องเล่า บทความสั้น ๆ</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>我想、觉得、认为…… A: 她是高中生吗? B: 不是, 她是大学生。</p>
	<p>5. บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว และกิจกรรมต่าง ๆ พร้อมให้เหตุผลสั้นๆ</p>	<p>-ประโยคหรือสำนวนภาษาที่ใช้แสดงความรู้สึกและให้เหตุผลเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว และกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ชอบ ไม่ชอบ ดีใจ เสียใจ</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>我喜欢狗。我不喜欢熊猫。太好了。 我们爱国王。因为我要和朋友一起去旅游。 因为我爸爸今年在泰国。</p>

ตารางที่ 3 มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ
โดยการพูดและการเขียน

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.4	1. พูดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน สิ่งแวดล้อม และเรื่องใกล้ตัว	<p>- ประโยคหรือสำนวนภาษาที่ใช้นำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง ความยาวของบทความไม่ต่ำกว่า 50 ตัวอักษร</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>这是我爸爸，他是医生；这是我妈妈，她是护士；这是我叔叔，他是司机，那是我哥哥，他是高峰，他是学生。</p> <p>每个星期天，奶奶带我去寺庙拜佛。我去过两次中国。第一次去了北京，第二次去了上海。</p> <p>现在泰国人非常喜欢学习汉语，学习汉语成为了一种时尚</p>
	2. พูดหรือเขียนสรุปใจความสำคัญ สาระหรือหัวข้อเรื่องที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่องหรือเหตุการณ์และสถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ	<p>- การจับใจความสำคัญ คิดและถ่ายทอดเกี่ยวกับเรื่องที่เป็นกิจกรรม ข่าว เหตุการณ์ และสถานการณ์ต่าง ๆ</p> <p>- ข้อความ บทสนทนา บทอ่าน นิทาน เหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจ เช่น ภาพยนตร์ กีฬา เพลง</p> <p>- การวิเคราะห์เรื่อง เพื่อจับใจความสำคัญ สาระหรือหัวข้อเรื่อง</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>这故事告诉、教导我们……</p>

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	3. พูดและเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว พร้อมให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ	ประโยคและสำนวนภาษาแสดงความคิดเห็น การให้เหตุผลเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว กิจกรรมประสบการณ์และเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน ตัวอย่าง 我不太喜欢吃四川菜，因为太辣了。

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

ตารางที่ 4 มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.4	1. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางให้เหมาะสมกับบุคคล โอกาส และสถานที่ ตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมของจีน	การเลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางในการสนทนา ระดับของภาษาตามมารยาท สังคมและวัฒนธรรมของจีน ตัวอย่าง 谢谢夸奖、多谢夸奖、不敢当、哪里，哪里 您过奖了、哪儿的话、差远了 - มารยาทบนโต๊ะอาหาร เช่น การใช้ตะเกียบ ตำแหน่งที่นั่งในโต๊ะอาหารและในที่ประชุม - คำที่เป็นสิริมงคลและคำที่ไม่เป็นสิริมงคล - คำต้องห้าม เช่น 破、苦、死、穷、鬼、倒霉 ไม่ใช่ในเทศกาลตรุษจีน และในงานมงคล

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	2. บอกชื่อ คำศัพท์ และตอบคำถามเกี่ยวกับเทศกาลสำคัญ งานฉลอง และชีวิต ความเป็นอยู่ของจีน	<p>คำศัพท์และข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของจีน เช่น ชื่อวันสำคัญ เครื่องแต่งกาย อาหาร เครื่องดื่ม เพลง เกมภาษา ศิลปะการแสดง สี</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>春节、中秋节、茶、饺子、包子、旗袍满月 - 中：抓周、满月酒</p> <p>泰：剃胎毛</p> <p>生日：生日蛋糕、长寿面</p> <p>婚礼：新郎、新娘</p> <p>葬礼：悼念、花圈</p>
	3. เข้าร่วมจัดกิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรมตามความสนใจ	<p>- กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การฉีกเชือก การตัดกระดาษ การเขียนพู่กันจีน บทบาทสมมติ วันตรุษจีน วันขึ้นปีใหม่</p> <p>ตัวอย่าง 剪纸、中国结、猜谜语、歌舞、书法、画画儿、象棋、表演、朗诵、武术、中文电脑</p>

ตารางที่ 5 มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของ
เจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.4	1. บอกความแตกต่างระหว่าง การออกเสียงตัวอักษร คำ วลี การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตามโครงสร้าง ประโยคของภาษาจีนกับภาษาไทย	<p>- ความแตกต่างระหว่างตัวอักษร คำ วลี โครงสร้างประโยค ส่วนวนภาษาของภาษาจีนกับภาษาไทย</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>- ตัวอักษรจีน: วิธีการสร้างอักษรจีน/ส่วนประกอบของตัวอักษรจีน</p> <p>- คำ: คำพ้องรูป-พ้องเสียง/ คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน</p> <p>วลี: โครงสร้างวลี เช่น 红车 (สีแดง + รถ) / รถสีแดง</p> <p>- ประโยค: ประโยคความเดียวที่มีส่วนขยายได้ แก่ 主语、谓语、宾语、定语、状语、补语 เช่น 我在食堂吃饭。(ฉัน + อยู่ที่โรงอาหาร + กินข้าว) / ฉันกินข้าวที่โรงอาหาร และประโยคความซ้อนได้แก่</p> <p>并列复句、承接复句、递进复句、选择复句、因果复句、转折复句、条件复句、让步复句、目的复句、假设复句、紧缩复句</p>

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
		<p>- รูปประโยค 句式: “被” 字句、 “有” 字句、 “把” 字句、 动句 兼语句</p> <p>- เครื่องหมายวรรคตอน</p> <p>- สำนวน-สุภาษิต-คติพจน์ เช่น 成语、 谚语、 俗语、 歇后语、 座右铭</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>亡羊补牢 / วัวหายล้อมคอก</p> <p>对牛弹琴 / สีซอให้ควายฟัง</p>
	<p>2. บอกความเหมือนและความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลอง และประเพณีของจีนกับของไทย</p>	<p>- ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลอง และประเพณีของจีนกับของไทย เช่น ประเพณีวันแม่ วันเด็ก วันครู</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>生活: 四合院、 饮食文化、 中国乐器、 体育、 艺术</p> <p>习俗: 风水、 送礼、 吉祥数字</p> <p>吉祥物、 神仙</p> <p>节日: 儿童节、 教师节、 国庆节</p> <p>劳动节、 春节、 宋干节</p>

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

ตารางที่ 6 มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.4	1. ค้นคว้า รวบรวมข้อมูลหรือข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูดหรือเขียน	<ul style="list-style-type: none"> - การค้นคว้า การสืบค้น และการนำเสนอข้อมูล ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ - กลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ได้แก่ <ul style="list-style-type: none"> - 数学 (加、减、乘、除) - 自然科学 (物理、化学、生物、天文学、地质) - 社会科学 (经济学、地理)、历史、宗教与文化 (思想品德社会道德、好公民) - 泰语 - 外语 (英语、汉语、法语、日语、德语、阿拉伯语、梵巴语) - 卫生与体育 - 艺术 (手工艺、绘画、音乐、舞蹈) - 职业与科技

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

ตารางที่ 7 มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.4	1. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน และสถานศึกษา	<ul style="list-style-type: none"> - การใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา เช่น การทักทาย การแนะนำตัวเอง เพื่อน ครอบครัว โรงเรียน - นำคำศัพท์ ประโยค บทสนทนา และบทความที่ได้เรียนรู้มาประยุกต์ใช้ตามสถานการณ์จริง

ตารางที่ 8 มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.4	1. ใช้ภาษาจีนในการสืบค้น ค้นคว้าความรู้หรือข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ	<ul style="list-style-type: none"> - การใช้ภาษาจีนในการสืบค้น การค้นคว้าความรู้หรือข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ ตัวอย่าง <ul style="list-style-type: none"> - การสืบค้นข้อมูล 查词典、查资料、上网、网上搜索 输入网址 - การกรอกแบบฟอร์ม 姓名、性别、年龄、出生日期、国籍 地址电子邮件、学历

จากการศึกษาสรุปได้ว่า ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังจากการเรียนรู้ของตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีดังนี้

1. นักเรียนสามารถใช้ทักษะภาษาจีนและสามารถสื่อสารภาษาจีนได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. มีความรู้ความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมจีน
3. สามารถนำภาษาจีนมาใช้ในชีวิตประจำวัน พัฒนาและแสวงหาความรู้ได้
4. มีเจตคติที่ดีต่อภาษาจีน

โดยต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนได้ฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง จึงจะเกิดการพัฒนาความรู้ความสามารถและทักษะในการใช้ภาษา และผสมผสานกับการจัดการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณีของจีนตามความเหมาะสมของเนื้อหาและจุดประสงค์ของบทเรียน ดังนั้น จึงต้องเลือกวิธีการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสม เช่น

- อธิบาย
- จำลองสถานการณ์ขึ้นในห้องเรียน
- ถาม-ตอบ
- นำข้อผิดพลาดมาอธิบายซ้ำ
- ให้ฟังเสียงที่คล้ายและต่างกัน
- ให้ท่องจำคำศัพท์
- ให้ฝึกซ้ำ ๆ
- ให้จดจำลักษณะเฉพาะหรือข้อยกเว้นต่าง ๆ
- ให้อ่านออกเสียง
- ให้โต้ตอบบทสนทนาเป็นคู่หรือกลุ่ม
- ใช้เกม เพลง หรือภาพยนตร์

การจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1. ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model

O. Bilash (2011) วิธีสอนแบบ B-SLIM (Bilash's Second Language Instructional Model) เป็นรูปแบบหนึ่งของการสอนภาษาที่สองเพื่อมุ่งเน้นการสื่อสาร เป็นการเรียนรู้ด้วยตัวเองอยู่บนพื้นฐานของการเรียนรู้ที่แตกต่างกันของผู้เรียนแต่ละคน เนื่องจากสภาพแวดล้อมในการเจริญเติบโตโดยอาศัยพื้นฐานของความต้องการสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สอง มีหลักการและทฤษฎีสนับสนุน

ดังนั้น ทฤษฎีพัฒนาการเชาว์ปัญญาของเพียเจต์ (Piaget) ทฤษฎีพัฒนาการ เชาว์ปัญญาของวิกอทสกี (Vygotsky) และทฤษฎี การเรียนรู้โดยการค้นพบของบรูเนอร์ (Discovery Approach)

2. การจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model มีทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ทฤษฎีพัฒนาการเชาว์ปัญญาของเพียเจต์ (Piaget)

เพียเจต์เชื่อว่าโดยธรรมชาติแล้วมนุษย์ทุกคนมีความพร้อมที่จะมีปฏิสัมพันธ์และปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมตั้งแต่เกิด เพราะมนุษย์ทุกคนหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมซึ่งต้องมีการปรับตัวอยู่ตลอดเวลา ผลจากระบวนการดังกล่าวจะทำให้มนุษย์เกิดพัฒนาการของเชาว์ปัญญา (ธีระเดช สะตือบา, 2560)

2. ทฤษฎีการเรียนรู้ของบรูเนอร์ (Bruner)

บรูเนอร์เชื่อว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้เมื่อผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมซึ่งนำไปสู่การค้นพบการแก้ปัญหา โดยครูเป็นผู้จัดสิ่งแวดล้อมด้านข้อมูล วัตถุประสงค์ คำถามและตั้งความมุ่งหวังว่าผู้เรียนจะค้นพบคำตอบด้วยตนเอง การรับรู้ของมนุษย์เป็นสิ่งที่เลือกรับรู้ตามความสนใจที่มนุษย์มีต่อสิ่งที่จะเรียนรู้ การเรียนรู้จึงเกิดจากการค้นพบ โดยมีความอยากรู้อยากเห็นเป็นแรงผลักดันให้เกิดพฤติกรรมสำรวจสภาพแวดล้อม และเกิดการเรียนรู้ขึ้น วิธีการที่ผู้เรียนใช้เป็นเครื่องมือในการค้นพบความรู้ขึ้นอยู่กับพัฒนาการของผู้เรียน ขั้นพัฒนาการที่บรูเนอร์เสนอ มี 3 ขั้น คือ เอ็นแอคทีฟ (Enactive) ไอคอนนิค (Iconic) และซิมโบลิค (Symbolic) (รศ.มณฑรา ธรรมบุศย์, 2550)

3. ทฤษฎีพัฒนาการเชาว์ปัญญาของวิกอทสกี (Vygotsky)

วิกอทสกีให้ความสำคัญกับวัฒนธรรมและสังคมมาก มนุษย์ได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมตั้งแต่แรกเกิด ซึ่งนอกจากสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติแล้วก็ยังมีสิ่งแวดล้อมทางสังคมวางก็คือวัฒนธรรมที่แต่ละสังคมสร้างขึ้น พัฒนาการทางภาษาและทางความคิดของเด็กเริ่มด้วยการพัฒนาที่แยกจากกัน แต่เมื่ออายุมากขึ้น พัฒนาการทั้ง 2 ด้านจะเป็นไปพร้อมกัน ด้วยเหตุนี้วิกอทสกีจึงเน้นความสำคัญของความแตกต่างระหว่างบุคคลและการให้ให้ความช่วยเหลือผู้เรียนให้ก้าวหน้าจากระดับที่พัฒนาที่เป็นอยู่ ไปถึงระดับพัฒนาการที่เด็กมีศักยภาพจะไปถึงได้

จากการศึกษาสรุปได้ว่า B-SLIM Model หมายถึง การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ในการสอนภาษาที่สอง มุ่งเน้นการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน และท่าทาง ผลลัพธ์ที่ได้นั้นจะมีประสิทธิภาพก็ขึ้นอยู่กับการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอน และการเตรียมเนื้อหาให้เป็นไปตามจุดประสงค์ และให้ตรงกับความสนใจของผู้เรียน เพื่อดึงดูดผู้เรียนให้อยากเรียนรู้และครูผู้สอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนค้นข้อมูล ฝึกการใช้ภาษาจีนด้วยตัวเองอีกด้วย

3. การจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model

รูปทอง กว่างสวาสดี (2544: 24-30) ได้สรุปไว้ว่ากิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวสื่อสารมีกิจกรรมที่หลากหลาย แต่กิจกรรมหนึ่งที่น่าสนใจคือการสอนภาษาที่สองของบิลาช (Bilash's Second Language Instructional Model) หรือ B-SLIM Model ประกอบไปด้วย 5 ส่วน ดังนี้

1. **ขั้นวางแผนและการเตรียม (Planning and Preparation)** ขั้นนี้ครูจะเลือกกิจกรรมและเนื้อหาให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรและความสนใจของนักเรียน นอกจากนี้ครูต้องจัดเตรียมสื่อและอุปกรณ์ที่จำเป็นเพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ สื่อต้องน่าสนใจและสอดคล้องกับเนื้อหา และควรเป็นสื่อที่เป็นของจริง

2. **ขั้นทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่ (Comprehensible Input)** ขั้นนี้ครูต้องอธิบายความรู้ใหม่ ข้อมูลหรือตัวป้อนใหม่ โดยตั้งอยู่บนฐานความรู้เดิมของนักเรียน ครูสามารถให้ตัวป้อนเหล่านี้ในการที่นักเรียนจะเข้าใจหรือเกิดการเรียนรู้โดยการขยายความ อธิบายเพิ่มเติม บิลาชได้จำแนกตัวป้อนด้านความรู้ออกเป็น 9 ชนิดดังนี้

2.1 **การรับรู้ภาษา (Language Awareness)** บิลาชและทูลาซิวิคซ์ กล่าวถึงการรับรู้ทางภาษาว่า การรับรู้ภาษาเกี่ยวข้องกับเรื่องต่อไปนี้

- ทักษะทางภาษา
- ทศนคติ
- การเรียนรู้และการใช้ภาษา

สิ่งเหล่านี้ต้องบูรณาการเข้าในกิจกรรมการเรียนการสอน และสอนแบบนักเรียนเป็นศูนย์กลางและขึ้นอยู่กับความพร้อมของนักเรียน

2.2 **การออกเสียง (Pronunciation)** เป็นส่วนสำคัญของการพูด และเป็นทักษะที่ยากสำหรับนักเรียนภาษาต่างประเทศก่อนที่นักเรียนจะสามารถพูดได้เป็นประโยค เขาต้องออกเสียงคำได้ก่อน การออกเสียงควรเน้นความคล่องและจังหวะ การขึ้นเสียงสูงต่ำตามบริบทและสถานการณ์

2.3 **ศัพท์ (Vocabulary)** สามารถแยกออกเป็น 2 ชนิด คือ Active Vocabulary หมายถึง คำศัพท์ที่นักเรียนเข้าใจความหมายออกเสียงได้ถูกต้องและใช้การพูดและเขียนได้ Passive Vocabulary หมายถึง คำศัพท์ที่นักเรียนรู้ความหมายและเข้าใจเมื่อพบคำนั้นในรูปประโยคหรือข้อความ แต่ไม่สามารถใช้พูดและเขียนได้ คำศัพท์ในการสอนแต่ละครั้งต้องไม่มากหรือน้อยเกินไป และต้องสอนจากศัพท์ที่ใกล้ตัวหรือคำศัพท์เพื่อการดำรงชีวิต (Survival Vocabulary) หมายถึง ศัพท์ที่นักเรียนใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน เช่น ศัพท์เกี่ยวกับสี สัตว์ คำถาม คำทักทาย และเวลา

2.4 ไวยากรณ์ (Grammar) การสอนหลักไวยากรณ์ในปัจจุบันมีแนวโน้มจะยึดหลักการสอนตามแนวสื่อสาร สามารถสอนได้ 2 วิธี คือ

2.4.1 การสอนแบบอุปนัย คือ การสอนโดยใช้กิจกรรมต่าง ๆ ขึ้นมาก่อนแล้วครูและนักเรียนช่วยกันสรุปกฎเกณฑ์

2.4.2 การสอนแบบนิรนัย คือ การสอนที่เริ่มจากกฎเกณฑ์ แล้วจึงฝึกการใช้กฎเกณฑ์ โดยใช้กิจกรรมต่าง ๆ หรือให้ทำแบบฝึกหัดเพื่อให้สนองวิธีการเรียนรู้ของนักเรียน ครูต้องให้ตัวอย่างเพียงพอ และสาธิตการใช้นั้นนักเรียนรู้และต้องแม่นยำก่อนที่จะสอนนักเรียน

2.5 สถานการณ์และความคล่องแคล่ว (Situation/Fluency) การเรียนรู้ภาษาที่สอง (Second Language-SL) และภาษาต่างประเทศ (Foreign Language FL) หมายถึง การพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาได้หลากหลายตามบริบทและสถานการณ์ได้อย่างคล่องแคล่ว

2.6 วัฒนธรรม (Culture) วัฒนธรรมสามารถแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ ซีใหญ่ (Big “C”) หมายถึง ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ วรรณคดี ศิลปะดนตรี ซีเล็ก (Small c) หมายถึง ขนบธรรมเนียม ประเพณี ลักษณะนิสัย การแต่งกาย อาหาร การใช้เวลาว่าง การเรียนภาษาต่างประเทศ คือการเรียนวัฒนธรรมต่างประเทศ ซึ่งไม่สามารถแยกภาษาออกจากวัฒนธรรมได้ การสอนวัฒนธรรมครูควรสอนในรูปของกระบวนการพบปะสังสรรค์ มากกว่าที่จะบอกให้รู้ข้อเท็จจริงทางวัฒนธรรม ครูต้องจัดกิจกรรมเพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

2.7 กลวิธีการเรียนรู้ (Learning Strategy) กลวิธีการเรียนรู้ หมายถึง การกระทำพฤติกรรม ขั้นตอน และเทคนิคเฉพาะในการเรียนภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศ เช่น การหาผู้ช่วยในการฝึกการสนทนาเพื่อพัฒนาทักษะพูด การใช้เทคนิคปรับปรุงปัญหาในการเรียนภาษาของตัวนักเรียน ซึ่งมีวิธีการเรียนที่ต่างกัน กลวิธีการเรียนมีความสำคัญเพราะเป็นเครื่องมือสำหรับการใช้ภาษาในการปฏิสัมพันธ์ การจะเลือกเทคนิคที่มีความคล้ายคลึงกัน และเลือกซ้ำบ่อยครั้งและจะใช้ภาษาในการสื่อสารได้ไม่ดีเท่าที่ควร ดังนั้นครูจำเป็นต้องรู้และเข้าใจถึงกลวิธีที่หลากหลายและประสบผลสำเร็จ ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียน เรียนรู้ได้ด้วยตนเอง

2.8 ทักษะคติ (Attitude) เป็นองค์ประกอบที่บ่งบอกถึงความเชื่อว่ามีนักเรียนมีทัศนคติที่แตกต่างต่อสิ่งต่อไปนี้ คือ ภาษาเป้าหมาย (Target Language) ผู้พูดภาษาเป้าหมาย (Target Language Speaker) ค่านิยมสังคมทางการเรียนภาษาเป้าหมาย ทักษะคติเหล่านี้มีผลต่อความสำเร็จทางการเรียนภาษาที่สอง การมีทัศนคติด้านบวกต่อภาษาเป้าหมาย และวัฒนธรรมของภาษานั้นมีความสำคัญต่อนักเรียน เพราะทัศนคติบวกย่อมเป็นสิ่งเร้าให้นักเรียนอยากปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของ

ภาษา นอกจากนั้นทัศนคติด้านบวกยังส่งผลให้นักเรียนเลือกใช้กลวิธีการเรียนรู้ที่หลากหลาย อันจะช่วยให้นักเรียนพัฒนาการเรียนรู้ด้านการฟัง อ่าน และเขียนได้อย่างรวดเร็ว จะเห็นได้ว่าทัศนคติสำคัญมากในการเรียนภาษาที่สอง ครูควรจำไว้เสมอว่าการแก้ไขทัศนคตินั้นไม่สามารถทำได้ในเวลาอันสั้นต้องใช้เวลาและเทคนิคที่หลากหลาย

2.9 ทักษะ (Skill) หมายถึง ทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียน และยังรวมไปถึงทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะการแก้ปัญหา การค้นคว้าวิจัย การหาความรู้ด้วยตนเอง การเรียนร่วมกับผู้อื่น

2.9.1 ทักษะการฟัง (Listening) ทักษะการฟังถือว่าเป็นทักษะแรกในการสื่อสาร ถ้าฟังไม่รู้เรื่องก็จะไม่สามารถพูดโต้ตอบได้ ดังนั้นครูจำเป็นต้องออกแบบกิจกรรมเพื่อส่งเสริมทักษะฟัง นู่นและแลมบี้ แนะนำว่า สิ่งสำคัญที่ครูจำเป็นต้องรู้ก่อนที่จะเตรียมกิจกรรม คือ การสอนทักษะฟัง ควรคำนึงถึงสถานการณ์หรือบริบท กล่าวคือ เลือกเนื้อหา ครูควรออกแบบกิจกรรมฝึกการฟังที่หลากหลายและน่าสนใจ เช่น ครูให้นักเรียนฟังเทปแล้ววาดภาพ เป็นต้น

2.9.2 ทักษะการพูด (Speaking) ในการออกแบบกิจกรรมเพื่อเสริมทักษะพูดครูต้องดูว่ากิจกรรมนั้นต้องเริ่มจากง่ายไปหายาก โดยเริ่มจากกิจกรรมที่ครูควบคุมให้ความช่วยเหลือ พร้อมทั้งมีรูปแบบและตัวอย่างให้นักเรียน กิจกรรมเหล่านี้ เรียกว่า กิจกรรมภายใต้การควบคุม (Conversation) เช่น ในช่วง Intake-Using It ก่อนที่ครูจะให้นักเรียนฝึกสนทนาครูต้องมีแบบการสนทนา (Conversation Matrix) หรือ Dialogue ให้นักเรียนหลังจากนั้นจึงให้นักเรียนทำกิจกรรมที่ยากขึ้น เช่น บทบาทสมมุติ การเลียนแบบการอภิปราย ในช่วง Intake-Using It การออกแบบกิจกรรมจากง่ายไปหายากเป็นการลดความวิตกกังวล (Anxiety) ของนักเรียน

2.9.3 ทักษะการอ่าน (Reading) ก่อนที่จะลงมือปฏิบัติกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับทักษะการอ่าน ครูต้องจัดกิจกรรมก่อนการอ่าน (Preceding Activity) เช่น การพูดคุยหรืออภิปราย ประสบการณ์หรือเรื่องราวที่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่าน หลังจากนั้นเป็นการแจ้งจุดประสงค์การอ่านว่า หลังจากการอ่านแล้วนักเรียนต้องทำอะไรบ้าง เช่น ตอบคำถาม อภิปรายกับเรื่องที่อ่าน สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ครูต้องแนะนำคำศัพท์หรือโครงสร้างใหม่ก่อนที่จะให้นักเรียนทำกิจกรรม กิจกรรมสำหรับพัฒนาทักษะการอ่านจัดได้ทั้งกิจกรรมเดี่ยว คู่ กลุ่มทั้งชั้น ขึ้นอยู่กับความยากง่ายของเนื้อหาที่อ่าน

2.9.4 ทักษะการเขียน (Writing) บิลลาซย้ำว่า ทักษะการเขียนเป็นกุญแจดอกสำคัญที่จะทำให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาที่สอง การเรียนรู้การเขียนไม่ใช่ที่เกิดได้โดยธรรมชาติ เหมือนการพูดสิ่งที่พูดบางครั้งนักเรียนไม่สามารถเขียนได้ บิลลาซได้ออกแบบการสอน

เขียนเรียกว่า แบบ (Form) เทคนิค “แบบ” นี้ บิลาชอกแบบจากง่ายไปหายากเพื่อลดสิ่งที่เป็นอุปสรรคในการเรียนรู้ (Affective Filter) ซึ่งได้แก่ เจตคติ แรงจูงใจ ความวิตกกังวล เทคนิคการสอนเขียน “แบบ” ประกอบไปด้วย 4 ส่วน ดังนี้

2.9.4.1 ส่วนเอ (Quadrant A) เรียกว่าส่วน “ศัพท์น้อยกฎน้อย” เริ่มจากการฝึกเขียนในสิ่งที่ใช้คำศัพท์น้อยและกฎน้อย เช่น คำขวัญ ใบสมัคร เมนู คำพังเพย สุภาษิต ข้อความปริศนา คำทาย การ์ด เป็นต้น

2.9.4.2 ส่วนบี (Quadrant B) เรียกว่าส่วน “ศัพท์มากกฎน้อย” จำนวนคำศัพท์มีคำศัพท์มากแต่กฎเกณฑ์น้อย เช่น ไดอารี่ คำถาม เพลง ละครสั้น จดหมายส่วนตัว โปสเตอร์ แบบสอบถาม เป็นต้น

2.9.4.3 ส่วนซี (Quadrant C) เรียกว่าส่วน “กฎมากคำศัพท์น้อย” คือการเขียนต้องใช้กฎเกณฑ์มาก แต่ใช้คำศัพท์น้อย ได้แก่ การเขียนเกี่ยวกับชีวประวัติ ปกนอกหนังสือ ปฏิทิน บัตรเชิญ โฆษณา โปสเตอร์ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว โฆษณาทางโทรทัศน์ เป็นต้น

2.9.4.4 ส่วนดี (Quadrant D) เรียกว่าส่วน “คำศัพท์มากกฎเกณฑ์มาก” การเขียนในขั้นนี้จะยากขึ้น เพราะสิ่งที่เขียนนั้นประกอบไปด้วยทั้งกฎเกณฑ์และคำศัพท์เป็นจำนวนมาก ได้แก่ นิยายผจญภัย นิทานเปรียบเทียบ ตำนาน กฎการเล่นเกม เขียนบทกวี การอธิบาย หนังสือพิมพ์ ประจำห้อง เป็นต้น

3. ขั้นตอนกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและฝึกทักษะ (Intake Activity) ขั้นนี้ หมายถึง ช่วงเวลาที่นักเรียนรู้เนื้อหาหรือตัวป้อน (Input) ฟังระลึกละเอียดว่า นักเรียนไม่สามารถเข้าใจข้อมูล สาร หรือตัวป้อนทั้งหมดที่ป้อนในชั้นแรก ครูจึงจำเป็นต้องจัดกิจกรรมในขั้นนี้เพื่อให้นักเรียนมีโอกาสทำสองประการคือ ประการแรก ครูต้องจัดกิจกรรมเพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจตัวป้อน เรียกว่า กิจกรรมเพื่อความเข้าใจ (Intake - Getting) กิจกรรมเพื่อความเข้าใจนี้จะใช้เวลาจนกว่าครูจะแน่ใจว่านักเรียนเข้าใจ Input อาจจะออกแบบ 4-5 กิจกรรม แล้วแต่ความยากง่ายของตัวป้อน กิจกรรมเพื่อความเข้าใจเป็นกิจกรรมที่ง่ายต่อการปฏิบัติมีตัวอย่างแบบแผน เพื่อช่วยให้นักเรียนลดความกังวลในการปฏิบัติ ประการที่สอง หลังจากที่นักเรียนเข้าใจตัวป้อนแล้ว ครูต้องออกแบบกิจกรรมที่ยากและซับซ้อนมากขึ้น เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึก เรียกว่า กิจกรรมฝึกใช้ภาษา (Intake - Using It) กิจกรรมฝึกใช้ภาษาเป็นกิจกรรมเพื่อการสื่อสารและเป็นธรรมชาติมากกว่ากิจกรรมเพื่อความเข้าใจ (Getting It Activity)

4. **ขั้นผล (Output)** กิจกรรมขั้นนี้ส่งเสริมให้นักเรียนใช้ภาษานอกห้องเรียนทั้งทักษะ ฟัง พูด อ่านและเขียน ลักษณะกิจกรรมขั้นนี้เป็นกิจกรรมสร้างสรรค์และส่วนมากเป็นกิจกรรมเดี่ยว (Individual Activity) เช่น โครงการ การเขียนไดอารี่ เรียงความ เรื่องสั้น เป็นต้น

5. **ขั้นประเมินผล (Evaluation)** ขั้นการสอนนี้ครูรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ จาก การสังเกต หรือซักถามนักเรียนในชั้นต่าง ๆ เพื่อต้องการทราบปัญหาต่าง ๆ และแก้ไขปัญหาในการสอน ครั้งต่อไป ขั้นนี้เป็นขั้นการประเมินผลการเรียนของนักเรียน ครูอาจใช้การประเมินทักษะตามสภาพจริง (Authentic Assessment) และการสอบเก็บคะแนนปลายภาคเรียน

จากการศึกษาสรุปได้ว่า การที่จะส่งเสริมความสามารถด้านการฟังและพูดภาษาจีนได้นั้น ครูต้องวางแผนและเตรียมเนื้อหาเป็นอย่างดี ต้องเข้าใจตัวป้อนที่จะให้นักเรียน จัดเตรียมสื่อการเรียนรู้ออกแบบกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัยของนักเรียนเพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจตัวป้อนได้ดีขึ้น และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง ซักถามเมื่อเกิดปัญหาในการทำงาน และสามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง

สื่อประสม

1. ความหมายของสื่อประสม

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2521) ได้กล่าวไว้ว่าสื่อประสม (Multimedia) หมายถึง กระบวนการส่งความรู้ที่ประกอบด้วย การสอน โดยใช้วัสดุ อุปกรณ์และวิธีการหลายอย่างเข้าช่วยซึ่งเรียกว่า การสอนโดยใช้สื่อประสม ดังนั้นสื่อประสมสำหรับวิชาต่าง ๆ จึงหมายถึง ระบบการนำวัสดุอุปกรณ์ และวิธีการหลายประเภทมาใช้ในการปรับปรุงการเรียนรู้ของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ประหยัด จิระวรพงศ์ (2527: 256) ได้กล่าวไว้ว่าสื่อประสม (Multimedia) หมายถึง การนำวัสดุอุปกรณ์ชนิดต่าง ๆ เช่น ภาพยนตร์ โทรทัศน์ สไลด์ฟิล์ม สตรีป รูปภาพของตัวอย่าง หุ่นจำลอง หนังสือ เป็นต้น ซึ่งมีเนื้อหาสาระสัมพันธ์กับกิจกรรมการเรียน การสอน แล้วเลือกมาประกอบกันเพื่อใช้ในการเรียนการสอนในแต่ละครั้ง

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรมาธิราช (2537: 111) ได้กล่าวไว้ว่าสื่อประสม (Multimedia) หมายถึง การนำเอาสื่อหลายๆ อย่างมาสัมพันธ์กันและมีคุณค่าที่ส่งเสริมซึ่งกันและกัน สื่ออย่างหนึ่งอาจใช้เพื่อสร้างความสนใจ ในขณะที่อีกอย่างหนึ่งใช้เพื่ออธิบายข้อเท็จจริงของเนื้อหา และอีกชนิดหนึ่งอาจใช้เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งและป้องกันการเข้าใจความหมายผิด การใช้สื่อประสมจะ

ช่วยให้ผู้รับมีประสบการณ์จากประสาทสัมผัสที่ผสมผสานกันได้ค้นพบวิธีที่จะเรียนรู้ในสิ่งที่ต้องการได้ด้วยตนเองมากยิ่งขึ้น

จรรยา เหนียนเฉลย (2542: 113) ได้กล่าวไว้ว่าสื่อประสม (Multimedia) หมายถึง การนำเอาสื่อการสอนหลายอย่าง ที่มากกว่า 2 ชนิด ขึ้นไปมาสัมพันธ์กันอย่างต่อเนื่องในเวลาเดียว และมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน สื่อการสอนอย่างหนึ่งอาจใช้เพื่อหาความสนใจ ในขณะที่อีกอย่างหนึ่งใช้อธิบายข้อเท็จจริงของเนื้อหา และอีกชนิดอาจใช้เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้ง การใช้สื่อประสมจะช่วยให้ให้นักเรียนมีประสบการณ์จากประสาทสัมผัสที่ผสมผสานกันได้ค้นพบวิธีการที่จะเรียนในสิ่งที่ต้องการได้ด้วยตนเองมากยิ่งขึ้น

เอกวิทย์ แก้วประดิษฐ์ (2545: 249) ได้กล่าวไว้ว่าสื่อประสม (Multimedia) หมายถึง การรวบรวมการทำงานของสื่อที่มีคุณลักษณะหลายอย่างเข้าด้วยกันหรือ คือสื่อหลายชนิดที่นำมาใช้ร่วมกันอย่างมีระบบสัมพันธ์กันเพื่อช่วยในการถ่าย ทอดเนื้อหาสาระโดยสื่อแต่ละชนิดที่นำมาใช้ต้องมีความสัมพันธ์สนับสนุนซึ่ง กันและกัน

กิตานันท์ มลิทอง (2548: 267) ได้กล่าวไว้ว่าสื่อประสม (Multimedia) หมายถึง การนำสื่อหลาย ๆ ประเภทมาใช้ร่วมกัน ทั้งวัสดุอุปกรณ์และวิธีการ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุดในการเรียนการสอน การนำเสนอโดยการใช้อุปกรณ์แต่ละอย่างตามลำดับขั้นตอนของเนื้อหา และในปัจจุบันมีการนำคอมพิวเตอร์มาใช้ร่วมกันด้วย เพื่อการผลิต หรือการควบคุมการทำงานของอุปกรณ์ต่าง ๆ ในการเสนอข้อมูลทั้งตัวอักษร ภาพกราฟิก ภาพถ่าย ภาพเคลื่อนไหว แบบวีดิทัศน์และเสียง

วรวิทย์ นิเทศศิลป์ (2551: 23) ได้กล่าวไว้ว่าสื่อประสม (Multimedia) หมายถึง การนำสื่อที่หลากหลายที่มีความสัมพันธ์กันมีคุณค่าในตัวของมันเอง สื่อบางชนิดใช้ในการนำเข้าสู่บทเรียนได้ดี สื่อบางชนิดใช้เพื่อก่อนให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง จะช่วยให้ตัวนักเรียนมีประสบการณ์จากประสาทสัมผัสที่ผสมผสานกัน การใช้อุปกรณ์ถือว่าเป็นนวัตกรรมทางการศึกษาอย่างหนึ่ง

ตรียามาส อนุชัย (2558: 12) ได้กล่าวไว้ว่าสื่อประสม (Multimedia) หมายถึง การเรียนการสอนโดยสื่อการเรียนการสอนหลายๆ ชนิดและวิธีการนำมาใช้ร่วมกันอย่างเป็นระบบ มีความสัมพันธ์ส่งเสริมซึ่งกันและกัน ทำให้นักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้เกิดการเรียนรู้บรรลุจุดประสงค์ของการเรียนมากยิ่งขึ้น

นุชจิรา แดงวันสี (2559: 22) ได้กล่าวไว้ว่าสื่อประสม (Multimedia) หมายถึง การเลือกใช้สื่อมากกว่า 1 ชนิด มาใช้ในการจัดการเรียนการสอน ช่วยกระตุ้นความสนใจให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น ไม่เกิดความเบื่อหน่าย นักเรียนสามารถศึกษาค้นคว้าได้ด้วยตนเอง

ณัฐวุฒิ บุญบรรลุ (2559: 34) ได้กล่าวไว้ว่าสื่อประสม (Multimedia) หมายถึง การผสมผสานเทคโนโลยีทั้งภาพ กราฟิก ตัวหนังสือ เสียง โดยควบคุมการแสดงผลเหล่านั้นโดยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ทำให้การเรียนการสอนการนำเสนอมีชีวิตชีวา

เยาวพร ศรีระชา (2561: 55-56) ได้กล่าวไว้ว่าสื่อประสม (Multimedia) หมายถึง สื่อประสม เป็นเครื่องมือที่ช่วยในการสอนให้มีความสะดวกในการนำไปใช้ประกอบการเรียนการสอน เพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ตามบริบทต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพตามลักษณะเด่นของสื่อแต่ละประเภท ดังนั้น การนำสื่อประสมซึ่งมีหลากหลายชนิด มีลักษณะเด่นของแต่ละประเภทมาใช้ในการประกอบการเรียนการสอนก็จะสามารถดึงดูดความสนใจของนักเรียนให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนเป็นอย่างดี

ภรณ์ทิรา รัตนธรรม (2562: 33) ได้กล่าวไว้ว่าสื่อประสม (Multimedia) หมายถึง การนำสื่อหลายประเภท เช่น วัสดุ อุปกรณ์ วิธีการ เป็นต้น มาใช้ร่วมกันเพื่อส่งเสริมกันให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งสื่อจะต้องมีความสัมพันธ์กับกิจกรรมการเรียนการสอน

Erickson (1986: 251) ได้กล่าวไว้ว่าสื่อประสม (Multimedia) หมายถึง การนำสื่อการสอนหลายๆ อย่างใช้ร่วมกันอย่างมาสัมพันธ์กันมีคุณค่าและส่งเสริมซึ่งกันและกัน สื่อการสอนอย่างหนึ่งอาจใช้เพื่ออธิบายข้อเท็จจริงของเนื้อหา ในขณะที่สื่ออีกอย่างหนึ่งใช้เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้ง และสื่ออีกอย่างหนึ่งใช้สร้างความสนใจ

Jeffcoate (1995) ได้กล่าวไว้ว่าสื่อประสม (Multimedia) หมายถึง ระบบสื่อสารข้อมูลหลากหลายชนิดโดยผ่านสื่อทางคอมพิวเตอร์ ประกอบด้วย ข้อความ ฐานข้อมูล ตัวเลข ภาพนิ่ง เสียง และวีดิทัศน์

Roblyer (2003: 4) ให้ความหมายของสื่อประสมว่า สื่อประสมคือการนำเอาสื่อหลาย ชนิดมารวมกัน โดยสื่อเหล่านั้นคือ ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว เสียง ข้อความ โดยที่สื่อเหล่านั้นนำมาใช้เพื่อจุดประสงค์เดียวกัน

Vaughan (2004: 4) ได้กล่าวไว้ว่าสื่อประสม (Multimedia) หมายถึง สื่อที่เป็นการรวมกันของข้อความ ภาพ เสียง ภาพแอนิเมชัน และวีดิทัศน์ ที่นำไปประมวลผลโดยคอมพิวเตอร์ หรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อื่นๆ เพื่อกระตุ้นความสนใจ และความคิดในการเรียนการสอน

Sethi (2005) และ Mayer (2001) ได้กล่าวว่า สื่อประสม คือการผสมผสานสื่อที่มีความแตกต่างกันตั้งแต่สองชนิดขึ้นไป ซึ่งสื่ออาจเป็นข้อความ รูปภาพ เสียง หรือวีดิทัศน์

จากการศึกษาสรุปได้ว่า สื่อประสม หมายถึง การรวบรวมสื่อที่มีคุณลักษณะหลายอย่างเข้าด้วยกัน หรือการนำเอาสื่อการสอนหลายอย่าง ที่มากกว่า 2 ชนิด มาสัมพันธ์กันอย่างต่อเนื่องและมีคุณค่าที่ส่งเสริมซึ่งกันและกัน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุดในการเรียนการสอน การใช้สื่อประสมจะช่วยให้นักเรียนมีประสบการณ์ ได้ค้นพบวิธีการที่จะเรียนในสิ่งที่ต้องการได้ด้วยตนเองมากยิ่งขึ้น

2. รูปแบบของสื่อประสม

2.1 สื่อประสมที่ไม่สามารถโต้ตอบกับผู้ใช้ได้ (Multimedia) การนำสื่อหลายชนิดมาผสมผสาน เข้าด้วยกัน โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์เป็นตัวจัดการและควบคุมให้สื่อต่าง ๆ แสดงผลออกมาทางหน้าจอและลำโพงของคอมพิวเตอร์

สื่อประสม I (Multimedia I) เป็นสื่อประสมที่ใช้โดยการนำสื่อหลายประเภทมาใช้ร่วมกันเช่น นำวีดิทัศน์มาสอนประกอบการบรรยายของหรือผู้นำเสนอ โดยมีสื่อสิ่งพิมพ์ ประกอบด้วยหรือสื่อประสมในชุดการเรียนรู้หรือชุดการสอน การใช้สื่อประสม I นี้ผู้ใช้และสื่อจะไม่มีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกัน และจะมีลักษณะเป็น " สื่อหลายแบบ " ตามศัพท์บัญญัติของราชบัณฑิตยสถาน

2.2 สื่อประสมที่สามารถโต้ตอบกับผู้ใช้ได้ (Interactivity Multimedia) กล่าวคือโปรแกรมคอมพิวเตอร์สามารถจัดการกับข้อมูลภาพและเสียง ให้แสดงผลบนจอในลักษณะที่โต้ตอบได้ ไม่ใช่การแสดงผลรวดเดียวจบ (run through) แบบวีดิทัศน์หรือภาพยนตร์และไม่ใช่การสื่อสารทางเดียว (one-way communication) คือผู้ชมเป็นฝ่ายเดียวอีกต่อไป

สื่อประสม II (Multimedia II) เป็นสื่อประสมที่ใช้คอมพิวเตอร์เป็นฐานในการเสนอสารสนเทศ หรือการผลิตเพื่อเสนอข้อมูลประเภทต่าง ๆ เช่น ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว ตัวอักษร และเสียง ในลักษณะของสื่อหลายมิติ โดยที่ผู้ใช้มีการโต้ตอบกับสื่อโดยตรง โดยการใช้คอมพิวเตอร์ ในสื่อประสม II ใช้ได้ในสองลักษณะ คือ

1. การใช้คอมพิวเตอร์เป็นฐานในการเสนอสารสนเทศโดยการควบคุมอุปกรณ์ร่วมต่าง ๆ ในการทำงาน เช่น ควบคุมการทำงานของอุปกรณ์ในสถานีงานสื่อประสม ควบคุมการเสนอภาพ สไลด์มัลติวิชั่น และการเสนอในรูปแบบของแผ่นวีดิทัศน์เชิงโต้ตอบ (Interactive Video) การใช้ในลักษณะคอมพิวเตอร์จะเป็นตัวกลางในการควบคุมการทำงานของเครื่องเล่นแผ่นวีดิทัศน์และเครื่องเล่น ซีดีรอม ให้เสนอภาพนิ่ง และภาพเคลื่อนไหวตามเนื้อหาบทเรียนที่เป็นตัวอักษรที่ปรากฏอยู่บนจอภาพ คอมพิวเตอร์รวมถึงควบคุมเครื่องพิมพ์ในการพิมพ์ข้อมูลต่าง ๆ ของบทเรียน

2. การใช้คอมพิวเตอร์เป็นฐานในการผลิตเพิ่มสื่อประสมโดยการใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ต่าง ๆ เช่น Tool Book และ Author ware และนำเสนอเพิ่มบทเรียนที่ผลิตแล้วแก่นักเรียนโปรแกรมสำเร็จรูปเหล่านี้จะช่วยในการผลิตเพิ่มบทเรียน ฝึกกอบรม หรือการเสนองานใน

ลักษณะของสื่อหลายมิติ โดยในแต่ละบทเรียนจะมีเนื้อหาในลักษณะของตัวอักษร ภาพกราฟิก เคลื่อนไหว ภาพกราฟิก ภาพเคลื่อนไหวแบบวีดิทัศน์และเสียงรวมอยู่ในแฟ้มเดียวกัน บทเรียนที่ผลิตเหล่านี้เรียกว่า " บทเรียน คอมพิวเตอร์ช่วยสอน " หรือ"CAI" นั่นเอง

การนำเสนอข้อมูลของสื่อประสม II นี้จะเป็นไปในลักษณะสื่อหลายมิติที่เน้นเชิงโต้ตอบ ซึ่งช่วยให้ผู้ใช้สามารถดูข้อมูลบนจอภาพได้หลายลักษณะคือ ทั้งตัวอักษร ภาพ และเสียง และถ้าต้องการจะทราบข้อมูลมากกว่านี้ ผู้ใช้เพียงแต่คลิกที่คำหรือสัญลักษณ์รูปที่ทำเป็นปุ่มในการเชื่อมโยงก็จะมี ภาพ เสียง หรือข้อความอธิบายปรากฏขึ้นมา

2.3 ประสมสื่อที่เป็นวัสดุ อุปกรณ์และกระบวนการเข้าร่วมกัน นำมาใช้สำหรับการเรียนการสอนปกติทั่ว ๆ ไปเช่น ชุดอุปกรณ์ ชุดการเรียนการสอน บทเรียนแบบโปรแกรม โปรแกรม สไลด์ ศูนย์การเรียน เป็นต้น สื่อประสมแต่ละชนิดที่จัดอยู่ในประเภทที่มีหลักการและลักษณะเด่นแตกต่างกันออกไป คือ

2.3.1 สามารถให้ใช้ได้ประสบการณ์ด้วยตนเอง คือ มีส่วนร่วมในการกระทำหรือปฏิบัติกิจกรรมเป็นการเข้าใจแก่ผู้ใช้ เช่น ศูนย์การเรียน บทเรียนโปรแกรม ชุดอุปกรณ์ เป็นต้น

2.3.2 สามารถให้ผู้ใช้ได้เรียนรู้ตามความรู้ความสามารถ และความแตกต่างของแต่ละบุคคล เช่น บทเรียนโปรแกรม ชุดการสอน เป็นต้น

2.3.3 สามารถให้ผู้ใช้ได้เรียนรู้ด้วยตนเองหรือใช้เมื่อขาดผู้นำเสนอได้ เช่น บทเรียนแบบโปรแกรม ชุดการสอนรายบุคคล เป็นต้น

2.3.4 สามารถให้ผู้ใช้ได้รับผลตอบกลับทันทีและได้รับความรู้สึกภาคภูมิใจในความสำเร็จ เช่น ศูนย์การเรียน การสอนแบบจุลภาค เป็นต้น

2.3.5 สามารถใช้ประกอบการศึกษาทางไกลให้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ เช่น ชุดการสอนทางไกลสำหรับการศึกษาเพื่อมวลชน เป็นต้น

2.3.6 สามารถใช้ส่งเสริมสมรรถภาพของนำเสนอ เช่น ชุดการสอนประกอบคำบรรยาย เป็นต้น

2.3.7 สามารถให้ผู้ใช้ได้ฝึกความรับผิดชอบและการทำงานเป็นกลุ่ม เช่น ศูนย์การเรียนกลุ่มสัมพันธ์ เป็นต้น

2.4 ประสมสื่อประเภทฉาย เป็นการประสมโดยมีข้อจำกัดที่ความสามารถและคุณสมบัติ เฉพาะตัวของอุปกรณ์เครื่องฉายเป็นสำคัญ เช่น สไลด์ประกอบเสียงและวีดิทัศน์ประกอบเสียง สไลด์และ แผ่นโปร่งใส วีดิโออิมเมจ เป็นต้น และฉายบนจอตั้งแต่ 2 จอขึ้นไป เป็นการฉายกับผู้ชมเป็นกลุ่มสื่อประสมประเภทฉายนี้ สามารถใช้ประกอบการศึกษาและการเรียนการสอน

โดยเฉพาะสำหรับผู้ใช้ที่ชอบ การเรียนรู้จากการอ่านภาพ การเสนอด้วยสื่อประเภทฉายนี้แม้ว่าในบางครั้งราคาการผลิตอาจจะสูงและการผลิตซับซ้อนกว่าการผลิตสื่อประสมบางชนิดในประเภทแรก แต่ผลที่ได้รับจากการเสนอด้วยสื่อประสมประเภทฉายให้ผลตรงที่มีคุณสมบัติเฉพาะตัวที่สื่ออื่นไม่สามารถทำได้ผลในความรู้สึกอารมณ์ และสุนทรียภาพแก่ผู้ชม ทั้งยังช่วยดึงดูดความสนใจให้ผู้ชมได้ติดตามอย่างตื่นตาตื่นใจและมีประสิทธิภาพเป็นการช่วยในการเรียนการสอน สื่อประสมประเภทนี้มีคุณสมบัติเหมาะแก่การนำมาใช้ใน การเรียนการสอน ได้แก่

2.4.1 ใช้เมื่อสื่อมีการเปรียบเทียบความคล้ายคลึงกัน เป็นการง่ายสำหรับนักเรียนในการสังเกต และเรียนรู้สิ่งที่คล้ายคลึงกันจากสื่อต่าง ๆ เมื่อภาพของสิ่งนั้น ๆ ปรากฏบนจอพร้อมกัน

2.4.2 ใช้สอนให้เห็นความแตกต่าง และการตัดกันเมื่อภาพหลาย ๆ ภาพปรากฏพร้อม ๆ กัน

2.4.3 ใช้มองสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากมุมที่ต่างกัน เช่น ภาพสถานที่หรืออาคารสถานที่ โดยภาพปรากฏพร้อมกันจากการมองในแง่มุมที่ต่างกัน

2.4.4 ใช้แสดงภาพซึ่งดำเนินเป็นขั้นตอน และสามารถเลียนแบบการเคลื่อนไหวได้

2.4.5 ใช้แสดงสิ่งที่เกิดขึ้นตามลำดับก่อนหลัง เกิดความต่อเนื่องที่ดีมีความสัมพันธ์ระหว่างภาพ และเวลา ประกอบกับการจัดภาพและจอให้มีขนาดต่างกัน เป็นการง่ายต่อการจดจำ

2.4.6 ใช้เน้นจุดใดจุดหนึ่งโดยตรงได้โดยการกำหนดจุดสนใจที่ต้องการให้อยู่ในตำแหน่ง และรูปแบบที่ต่างกัน หรืออาจทำได้โดยใช้ภาพที่ซ้ำ ๆ กับปรากฏบนจอพร้อม ๆ กัน

2.4.7 ใช้ยืดเวลาการเสนอจุดหรือส่วนที่สำคัญของเนื้อหา เช่น บางครั้งภาพที่สำคัญสามารถปรากฏอยู่บนจอต่อไปขณะที่รายละเอียดหรือส่วนที่เกี่ยวข้องได้เปลี่ยนไปในจอถัดไป

2.4.8 ใช้แสดงการเคลื่อนไหว โดยใช้หลักการฉายภาพนิ่งหลาย ๆ ภาพต่อเนื่องกันอย่างรวดเร็วหรือใช้ความสามารถของวีดิทัศน์

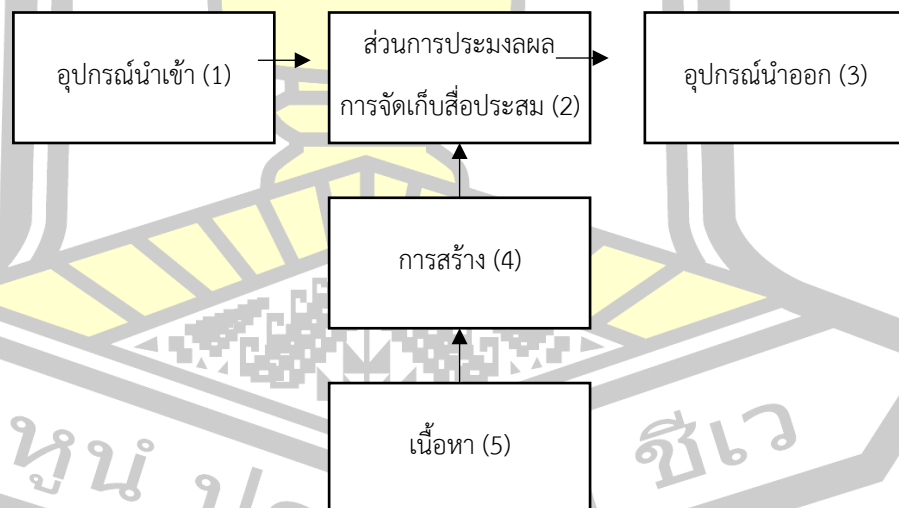
2.4.9 ใช้รวมสื่อภาพนิ่ง สไลด์และวีดิทัศน์ในขณะที่แสดงภาพนิ่งอาจจะมีการฉายวีดิทัศน์ประกอบบนจอถัดไป

2.4.10 ใช้แสดงภาพที่เห็นได้กว้าง (Panorama) บนจอที่ติดกัน

2.4.11 ลักษณะพิเศษประการสุดท้ายที่เด่นของสื่อประสมประเภทนี้ คือสามารถแสดงเนื้อหาได้มากในระยะเวลาที่จำกัด ลักษณะพิเศษนี้อาจใช้สื่อประสมนี้ในการทำเป็นบทนำ หรือบทสรุปได้

2.5 สื่อประสมระบบการสื่อสารกับเทคโนโลยีสารสนเทศโดยการใช้คอมพิวเตอร์ร่วมกับอุปกรณ์อื่น เช่น เครื่องเล่นซีดี-รอม เครื่องเสียงระบบดิจิทัล เครื่องเล่นแผ่นวีดีทัศน์ เป็นต้น เพื่อให้คอมพิวเตอร์สามารถทำงานคำนวณค้นหาข้อมูล แสดงภาพวีดีทัศน์และมีเสียงต่าง ๆ การทำงานของสื่อหลายๆ อย่างในสื่อประสมประกอบด้วยการทำงานของระบบเสียง(Sound) ภาพเคลื่อนไหว(Animation) ภาพนิ่ง(Still Images) วีดีทัศน์(Video) และไฮเปอร์เท็กซ์(Hypertext) ซึ่งข้อมูลที่ใช้ในไฮเปอร์เท็กซ์จะแสดงเนื้อหาหลักของเรื่องราวที่กำลังอ่านขณะนั้นโดยเน้นเนื้อหาถ้าคำใดสามารถเชื่อมจากจุดหนึ่งในเนื้อหาไปยังเนื้อหาอื่นได้จะทำได้ทำเป็นตัวหนาหรือขีดเส้นใต้ไว้ เมื่อผู้ใช้หรือผู้อ่านต้องการจะดูเนื้อหาที่สามารภใช้เมาส์คลิกไปยังข้อมูลหรือคำเหล่านั้นเพื่อเรียกมาดูรายละเอียดของเนื้อหาได้

จากการศึกษาสรุปได้ว่า สื่อประสมเป็นการนำเอาสื่อการสอนหลากหลายชนิดมาประสมกัน เช่น ตัวอักษร เสียง ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว สื่อประสมมีทั้งแบบที่เป็นวัสดุ อุปกรณ์ แฟ้ม โปรแกรมที่ใช้คอมพิวเตอร์ สามารถโต้ตอบกับผู้ใช้ได้และไม่สามารถโต้ตอบกับผู้ใช้ได้ เป็นต้น ซึ่งการใช้สื่อประสมสามารถเข้าถึง และเร้าความสนใจของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

ภาพประกอบที่ 3 รูปองค์ประกอบของเทคโนโลยีสื่อประสม

3. องค์ประกอบของสื่อประสม

3.1 ข้อความ (Text) เป็นส่วนที่มีความเกี่ยวข้องในเนื้อหาของสื่อประสมเสมอและเป็นหนทางที่นำเสนอได้ง่ายที่สุด และมีการพัฒนามาพร้อมกับคอมพิวเตอร์ ลักษณะของข้อความที่ปรากฏในสื่อประสม ประกอบด้วย

3.1.1 ข้อความที่ได้จากพิมพ์ เป็นข้อความเอกสารที่พิมพ์ออกมาในรูปกระดาษ เป็นผลงานของงานพิมพ์เอกสารทั่วไป เช่น งานเวิร์ดโปรเซสเซอร์ตัวอักษรแต่ละตัวเก็บในรูปแบบรหัส เช่น รหัส ASCII

3.1.2 ข้อความที่ได้จากการสแกน เป็นเอกสารที่ได้รับจากการสแกน และเป็นข้อความที่เก็บในรูปแบบรูปภาพ หรือ Image

3.1.3 ข้อความอิเล็กทรอนิกส์ เป็นการแทนข้อความให้อยู่ในรูปที่แทนในสื่อที่ใช้ประมวลผลได้

3.1.4 ข้อความหลายมิติ (Hypertext) มีบทบาทสำคัญมากในยุคหลังนี้ เพราะเป็นข้อความที่เก็บในรูปข้อความอิเล็กทรอนิกส์ และมีการเชื่อมโยงกัน สามารถนำมาประมวลผลและแสดงผลในลักษณะเชื่อมโยงกันได้

3.2 ภาพนิ่ง (Graphics) เป็นส่วนของสื่อประสมที่ใช้ประโยชน์ในการสื่อความหมายได้ดี มีสีสันและสามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้กว้างขวาง เพราะดึงดูดความสนใจได้ภาพประกอบด้วย

3.2.1 ภาพบิตแมพ (Bitmaps) เป็นการเก็บรูปภาพเป็นพิกเซล แต่ละพิกเซลก็คือจุดเล็ก ๆ ที่แสดงเป็นสี การเก็บข้อมูลจะเก็บเป็นพิกเซล ดังนั้นรูปภาพแต่ละรูปจึงต้องเก็บข้อมูลจำนวนมากในการจัดเก็บจึงมีเทคนิคการบีบอัดข้อมูล เพื่อให้เล็กลงผู้พัฒนาได้สร้างมาตรฐานการเก็บข้อมูลและบีบอัด เช่น .jpg .gif .tif .fax เป็นต้น

3.2.2 คลิปอาร์ต ในการสร้างสื่อประสมจำเป็นต้องมีรูปภาพประกอบเพื่อความสวยงามและดึงดูดความสนใจ เพื่อให้การสร้างสื่อประสมทำได้เร็วจึงมีการเก็บรูปภาพเป็นห้องสมุดภาพ ที่เรียกมาใช้ได้ง่าย และรวดเร็ว

3.2.3 ไฮเปอร์พิกเจอร์ (Hyper pictures) เป็นภาพที่ปรากฏในสื่อประสมที่สามารถเชื่อมโยงหรือกระตุ้นให้เกิดการทำงานบางอย่าง เช่น เมื่อคลิกแล้วจะกลายเป็นวีดิทัศน์

3.2.4 ภาพเวกเตอร์ (Vector) เป็นภาพที่สร้างด้วยส่วนประกอบของเส้นลักษณะต่าง ๆ และคุณสมบัติสีของเส้นนั้น ๆ ซึ่งสร้างจากการคำนวณทางคณิตศาสตร์ โดยภาพมีความละเอียดสูง

3.3 ภาพเคลื่อนไหว (Animation) ภาพกราฟิกเคลื่อนไหว ซึ่งนำภาพนิ่งหลายๆภาพมาฉายต่อเนื่องด้วยความเร็วสูง ทำให้เกิดภาพเคลื่อนไหว โดยความเร็วของภาพเคลื่อนไหวขึ้นอยู่กับชนิดของการแสดงผล(Output) โดยแบ่งประเภทของภาพเคลื่อนไหวได้ 2 ประเภท คือ

3.3.1 2D Animation คือ ภาพเคลื่อนไหวแบบ 2 มิติ มองเห็นได้ทั้งความสูงและความกว้างซึ่งจะมีความเหมือนจริงพอสมควรและการสร้างจะไม่สลับซับซ้อนมากนัก เช่น ภาพเคลื่อนไหวที่ปรากฏตามเว็บต่าง ๆ รวมทั้ง Gif Animation

3.3.2 3D Animation คือ ภาพเคลื่อนไหวแบบ 3 มิติ มองเห็นได้ทั้งความสูง ความกว้าง และความลึก ภาพที่เห็นจะมีความสมจริงมากที่สุด เช่น ภาพยนตร์การ์ตูนเรื่อง NEMO เป็นต้น

3.4 เสียง (Sound) เสียงเป็นส่วนประกอบสำคัญของระบบการนำเสนอแบบสื่อประสม เสียงทำให้บรรยากาศการรับรู้น่าสนใจ เช่น ในเกม ภาพยนตร์ ซีดี จะมีการบันทึกเสียงเป็นส่วนหลัง เพื่อสร้างอารมณ์ต่าง ๆ ร่วมด้วยลักษณะของเสียงประกอบด้วย

3.4.1 คลื่นเสียงแบบออดิโอ มีการบันทึกเป็น .WAV .AU การบันทึกจะบันทึกตามลูกคลื่นเสียงโดยมีการแปลงเป็นสัญญาณให้เป็นดิจิทัล เก็บในรูปแบบการบีบอัดเสียงเพื่อให้เล็กลง

3.4.2 เสียง CD เป็นรูปแบบบันทึกที่มีคุณภาพสำหรับการบันทึกลงบนแผ่น CD เพลงที่วางขายทั่วไป บันทึกตามมาตรฐานนี้

3.4.3 MIDI เป็นเสียงที่ใช้แทนเครื่องดนตรีชนิดต่าง ๆ สามารถเก็บข้อมูลและให้วงจรรีเลกทรอนิกส์สร้างเสียงตามตัวโน้ตเสมือนการเล่นของเครื่องดนตรีนั้น

3.4.4 ไฮเปอร์ออดิโอ เป็นการนำสัญญาณเสียงไปกระตุ้นหรือผสมกับการทำงานเพื่อการนำเสนอที่สลับซับซ้อนขึ้น

3.5 วิดีทัศน์(Video) วิดีทัศน์เป็นภาพที่มีการเคลื่อนไหวประกอบเสียงวีดิทัศน์เป็นรูปแบบการนำเสนอที่ให้รายละเอียดการเคลื่อนไหวเหมือนจริง ส่วนของวีดิทัศน์ประกอบด้วย

3.5.1 ดิจิทัลวีดิทัศน์ เป็นการนำสัญญาณวีดิทัศน์ เก็บในรูปแบบการบีบอัดเพื่อให้เก็บได้เล็กลง มีการสร้างมาตรฐาน เช่น MPEG, AVI, MOV

3.5.2 สัญญาณถ่ายทอดสด เป็นการนำเอาสัญญาณวีดิทัศน์จากการถ่ายทอดรายการจริงเชื่อมโยงการกระจายส่งไปยังปลายทางที่ต้องการในส่วนของวีดิทัศน์มีอุปกรณ์การประมวลผลหลายอย่างที่เกี่ยวข้อง

3.6 การเชื่อมโยงหลายมิติ (hyperlink)

ส่วนสำคัญในรูปแบบสื่อประสมในลักษณะของสื่อหลายมิติ คือ ข้อมูลต่าง ๆ สามารถเชื่อมโยงกันได้อย่างรวดเร็วโดยใช้จุดเชื่อมโยงหลายมิติ(hyperlink) การเชื่อมโยงนี้จะสร้างการเชื่อมต่อระหว่างข้อมูลตัวอักษร ภาพ และเสียงโดยการใช้สีข้อความขีดเส้นใต้หรือสัญลักษณ์รูปที่ใช้

แทนสัญลักษณ์ต่าง ๆ เช่น รูปลำโพง รูปฟิล์ม ฯลฯ เพื่อให้ผู้ใช้ คลิกรูปที่จุดเชื่อมโยงเหล่านั้นไปยังข้อมูลที่ต้องการ

จากการศึกษาสรุปได้ว่า สื่อประสมเป็นเทคโนโลยีที่ช่วยผสมผสานระหว่างข้อความ ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว เสียง ตลอดจนการเชื่อมโยงหลายมิติเข้าด้วยกัน โดยนำมาใช้ร่วมกันเพื่อส่งเสริมให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการเรียนการสอน

แผนการจัดการเรียนรู้

1. ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2546: 1 - 2) แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผน ซึ่งครูเตรียมการจัดการเรียนรู้ให้แก่ นักเรียน โดยวางแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการใช้สื่อการเรียนรู้อ หรือแหล่งเรียนรู้ แผนการวัดผลประเมินผลโดยการวิเคราะห์จากคำอธิบายรายวิชาหรือหน่วย การเรียนรู้ ซึ่งยึดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและสาระการเรียนรู้ที่กำหนด อันสอดคล้องกับมาตรฐาน การเรียนรู้ช่วงชั้น

สำลี รักสุทธี (2546) ให้ความหมายไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้หรือแผนการสอนคือการนำ วิชาการหรือประสบการณ์มาสร้างเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อ อุปกรณ์ การสอน และวัดประเมินผลสำหรับเนื้อหาสาระและจุดประสงค์การเรียนรู้ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ของหลักสูตร สภาพผู้เรียน ความพร้อมของโรงเรียนในด้านวัสดุอุปกรณ์

ชนาธิป พรกุล (2552: 85) ได้ให้ความหมายไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้เป็นแนวทางการ จัด กิจกรรมการเรียนการสอนที่เขียนไว้ล่วงหน้า ทำให้ผู้สอนมีความพร้อม และมั่นใจว่าสามารถสอน ได้บรรลุจุดประสงค์ที่กำหนดไว้และดำเนินการสอนได้ราบรื่น

เอกรินทร์ สีมหาศาล (2545: 409) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ (Lesson Plan) เป็น วัสดุหลักสูตรที่ควรพัฒนามาจากหน่วยการเรียนรู้ (UNIT PLAN) ที่กำหนดไว้ เพื่อให้การจัดการสอน บรรลุเป้าประสงค์ตามมาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตร หน่วยการเรียนรู้จึงเปรียบเสมือนโครงร่าง หรือพิมพ์เขียวที่กล่าวถึงประสบการณ์การเรียนรู้ตามหัวข้อการจัดการเรียนรู้และกระบวนการวัดผลที่ สอดคล้องสัมพันธ์กัน ส่วนแผนการเรียนรู้จะแสดงการจัดการเรียนรู้ตามบทเรียน (Lesson) และ ประสบการณ์การเรียนรู้เป็นรายวัน หรือรายสัปดาห์ดังนั้นแผนการจัดการเรียนรู้ จึงเป็นเครื่องมือหรือ

แนวทางในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนตามกำหนดไว้ในสาระการเรียนรู้ของแต่ละกลุ่ม

นรรีซต์ ฝืนเชียร (2561) แผนการจัดการเรียนรู้ คือ เครื่องมือสำคัญอย่างหนึ่งสำหรับการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอนในทุกระดับชั้น เปรียบเสมือนแผนที่นำทางที่ช่วยให้ครูสามารถดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนให้กับผู้เรียนได้เหมาะสม ตรงตามเป้าหมายและมีประสิทธิภาพ การจัดทำแผนการสอนนั้นครูผู้สอนจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของหลักสูตรแกนกลางและหลักสูตรสถานศึกษาอย่างถ่องแท้ เพื่อให้สามารถออกแบบแผนการสอนได้อย่างเหมาะสมและถูกต้อง ครบถ้วน ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างมากต่อการจัดการศึกษาทั้งกับตัวผู้เรียนและตัวครูผู้สอนเอง

ชวลิต ชูกำแพง (2553) ได้อธิบายไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง เอกสารที่เป็นลายลักษณ์อักษรของครูผู้สอน ซึ่งเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละครั้ง โดยใช้สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอนให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง เนื้อหา เวลา เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนให้เป็นไปอย่างเต็มศักยภาพ

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2551: 110) ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ดังนี้ เป็นการวางแผนการจัดการเรียนรู้ล่วงหน้า เพื่อวัตถุประสงค์ใด ใช้สื่อการสอนอะไร การวัดผลประเมินผล โดยวิธีใด ช่วยให้ผู้สอนมีความมั่นใจ มีแนวทางในการจัดการเรียนรู้ ส่งผลให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ดำเนินไปสู่จุดหมายปลายทางตามที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากการศึกษา สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง เอกสารที่จัดทำเป็นลายลักษณ์อักษรของครูผู้สอน โดยวางแผนการจัดการเรียนรู้ล่วงหน้า กำหนดสื่อการเรียนรู้หรือแหล่งเรียนรู้ กำหนดการวัดผลและประเมินผล ทำให้ครูผู้สอนมีความพร้อม และมั่นใจว่าสามารถสอนได้บรรลุตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนให้เป็นไปอย่างเต็มศักยภาพ

2. ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2534: 120) ให้ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้สอนสามารถพิจารณาส่วนประกอบต่าง ๆ ได้อย่างรอบคอบ
2. ครูมีความคิดสร้างสรรค์
3. ครูเกิดความมั่นใจในการสอน

4. เกิดการบริหารเวลาอย่างมีประสิทธิภาพ
5. ช่วยผู้บริหารการนิเทศ กำกับ ติดตามผล
6. ครูผู้สอนแทนสามารถปฏิบัติการสอนแทนได้

เอกรินทร์ สีมหาศาล (2545: 409) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ว่าการวางแผนจัดการเรียนรู้จะช่วยให้ผู้สอนทราบว่า ในแต่ละสัปดาห์หรือแต่ละชั่วโมงผู้สอนควรจะสอนรายวิชาใด ขอบข่ายสาระการเรียนรู้ครอบคลุมเรื่องราวอะไรบ้าง รวมทั้งการสำรวจสภาพปัญหาต่างๆ ที่จะช่วยให้ผู้สอนเกิดความมั่นใจในการจัดการเรียนรู้และสามารถทำการประเมินผลผู้เรียนทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ ได้ตามเป้าหมาย

สุพล วังสินธ์ (2536: 6) กล่าวว่า ให้ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ ไว้ดังนี้

1. เกิดการวางแผนการสอนและวิธีการเรียนที่ดี จากการผสมผสานความรู้และจิตวิทยาการศึกษา
2. ครูมีคู่มือการสอน ทำให้มีความมั่นใจในการสอนและสามารถสอนได้ตามเป้าหมาย
3. ส่งเสริมให้ครูศึกษาหาความรู้ ทั้งวิธีการจัดการเรียนรู้และการวัดผลประเมินผล
4. เป็นคู่มือสำหรับครูผู้สอนที่สอนแทนได้
5. เป็นลายลักษณ์อักษรแสดงข้อมูลที่ถูกต้อง เป็นประโยชน์ต่อวงการศึกษาค
6. เป็นผลงานวิชาการ แสดงถึงความชำนาญการและความเชี่ยวชาญของผู้จัดทำ

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553: 20) ให้ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ ไว้ดังนี้

1. ทำให้ผู้สอนสอนด้วยความมั่นใจ เกิดความคล่องแคล่ว เป็นไปตามลำดับขั้นตอนอย่างราบรื่น ไม่ติดขัด การสอนจะดำเนินไปสู่จุดหมายปลายทางอย่างสมบูรณ์
2. ทำให้เป็นการสอนที่มีคุณค่า เพราะผู้สอนอย่างมีแผนมีเป้าหมาย และมีทิศทางในการสอน ผู้เรียนจะได้รับความรู้ ความคิด เกิดเจตคติ เกิดทักษะ เกิดประสบการณ์ใหม่ตามที่ผู้สอนวางแผนไว้
3. ทำให้เป็นการสอนที่ตรงตามหลักสูตร เพราะผู้สอนต้องศึกษาหลักสูตรทั้งด้านจุดประสงค์ เนื้อหาสาระที่จะสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน และการวัดผลและประเมินผล แล้วจัดทำออกมาเป็นแผนการจัดการเรียนรู้หลักสูตร

4. ทำให้การสอนบรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากผู้สอนต้องวางแผนการจัดการเรียนรู้ อย่างรอบคอบในทุกองค์ประกอบของการ รวมทั้งการจัดเวลาเวลา สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ

5. ทำให้ผู้สอนมีเอกสารเตือนความจำ ทำให้ไม่เกิดความซ้ำซ้อนและเป็นแนวทางในการทบทวนหรือการออกข้อสอบเพื่อวัดผลและประเมินผลผู้เรียนได้ นอกจากนี้ยังเป็นแนวทางให้ผู้เข้าสอนแทนในกรณีจำเป็นเมื่อผู้สอนไม่สามารถเข้าสอนเองได้ ผู้เรียนจะได้รับความรู้และประสบการณ์ที่ต่อเนื่องกัน

6. ทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อผู้สอนและต่อวิชาที่เรียน เกิดความเข้าใจอย่างชัดเจนในบทเรียน

จากการศึกษาสรุปได้ว่า ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ คือ เกิดการวางแผนการสอน การใช้สื่อ อุปกรณ์ การจัดการเรียนรู้ การวัดและประเมินผลไว้ล่วงหน้า เป็นแนวทางการสอนของครูเพื่อให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ตามหลักสูตร และเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนอย่างสูงสุด

3. องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2545: 87-102) ได้กล่าวไว้ว่า แผนการเรียนรู้ที่ดีควรมีกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภายใต้คำแนะนำและการดูแลของครูผู้สอน เน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริงและค้นหาคำตอบได้ด้วยตัวเอง และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ อีกทั้งส่งเสริมการใช้วัสดุอุปกรณ์ที่สามารถหาได้ในท้องถิ่น โดยแผนการจัดการเรียนรู้ควรประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ คือ

1. สาระสำคัญ (Concept) เป็นความคิดรวบยอดหรือหลักการที่ต้องการให้เกิดกับนักเรียนเมื่อเรียนตามแผนการเรียนรู้

2. จุดประสงค์การเรียนรู้ (Learning Objective) เป็นการกำหนดจุดประสงค์ที่ต้องการให้เกิดกับนักเรียนเมื่อเรียนตามแผนการเรียนรู้

3. สาระการเรียนรู้ (Content) เป็นเนื้อหาที่จะจัดกิจกรรมกับให้นักเรียนในแผนการเรียนรู้ นั้น ๆ

4. กระบวนการจัดการเรียนรู้ (Instructional Activities) เป็นกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ซึ่งจะนำไปสู่จุดประสงค์ที่กำหนดไว้

5. สื่อ/แหล่งการเรียนรู้ (Instructional Media) เป็นสื่อ และวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่กำหนดในแผนการเรียนรู้

6. การวัดและประเมินผล (Measurement and Evaluation) เป็นวิธีการวัดและประเมินผลว่านักเรียนจะบรรลุจุดประสงค์ตามที่กำหนดในกิจกรรมการเรียนการสอนหรือไม่ แยกเป็นการประเมินก่อนสอน ขณะสอนและประเมินหลังสอน

7. กิจกรรมเสนอแนะ เป็นกิจกรรมการบันทึกเพิ่มเติมของครูผู้สอนหลังจากได้นำแผนการจัดการเรียนรู้ให้ผู้บังคับบัญชาตรวจสอบ เพื่อปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ก่อนนำไปสอน

8. ความเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาเป็นการบันทึกการตรวจแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อเสนอแนะหลังจากที่ได้ตรวจความถูกต้องสมบูรณ์

9. บันทึกผลการจัดการเรียนรู้เป็นการบันทึกของผู้สอนหลังจากนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้สอนแล้ว เพื่อนำแผนไปปรับปรุงและใช้สอนในคราวต่อไป ประกอบด้วย 3 หัวข้อ คือ

9.1 ผลการเรียนรู้ บันทึกผลการเรียนด้านปริมาณและคุณภาพทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านทักษะพิสัย ด้านจิตพิสัย และกระบวนการ ซึ่งกำหนดในขั้นกิจกรรมการเรียน การสอนและขั้นประเมินผล

9.2 ปัญหาและอุปสรรค บันทึกปัญหา อุปสรรคที่เกิดขึ้นในขณะสอน ก่อนสอนและหลังทำการสอน

9.3 ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข บันทึกข้อเสนอแนะเพื่อแก้ไขปรับปรุงการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของบทเรียนที่หลักสูตรกำหนด

เอกรินทร์ สีมหาศาล และคณะ (2552) ได้กล่าวไว้ว่า องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้มี 7 องค์ประกอบดังนี้

1. สารสำคัญ เป็นความคิดรวบยอด หรือแนวคิดของแผนการจัดการเรียนรู้
2. จุดประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งเมื่อผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติทุกพฤติกรรมในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้แล้วบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ ตัวชี้วัด และมาตรฐานผลการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแต่ละหน่วย

3. สารการเรียนรู้ เป็นเนื้อหาสาระในประเด็นสำคัญสั้น ๆ สอดคล้อง กับเนื้อหาสาระที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้

4. กิจกรรมการเรียนรู้ ระบุวิธีสอน กระบวนการ เทคนิคการสอน เมื่อจัดกิจกรรมการเรียนรู้อบรมผ่าน บรรลุวัตถุประสงค์ ผู้เรียนจะได้รับความรู้ ทักษะกระบวนการ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ครบถ้วนตามเป้าหมายการเรียนรู้ของตัวชี้วัด และมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ โดยออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละรายชั่วโมงอย่างชัดเจน

5. สื่อ ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ จะกำหนดสื่อการเรียนรู้ที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนไว้อย่างชัดเจน มีใบความรู้ ใบงาน แบบฝึกทักษะ และบอกแหล่งเรียนรู้ที่สำคัญที่จะช่วยให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนด

6. การวัดและประเมินผล ทุกแผนการจัดการเรียนรู้จะระบุรายละเอียดการวัดผล และประเมินผล เป็นหลักฐานการเรียนรู้ ร่องรอยการเรียนรู้ วิธีการวัดและประเมินผล เครื่องมือในการวัด และประเมินผล

7. บันทึกผลการจัดการเรียนรู้ บันทึกผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อนำไปปรับปรุง พัฒนาวิธีการจัดการเรียนรู้ให้บรรลุเป้าหมาย

วิลลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2551: 107) ได้สรุปองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. กลุ่มสาระการเรียนรู้ หน่วยที่จัดการเรียนรู้และสาระสำคัญ (ความคิดรวบยอด) ของเรื่อง
2. จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
3. สาระการเรียนรู้
4. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้
5. สื่อการเรียนการจัดการเรียนรู้
6. การวัดผลประเมินผล

จากการศึกษาสรุปได้ว่า สรุปได้ว่า องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย สาระสำคัญ จุดประสงค์การจัดการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล และบันทึกผลหลังการสอน

4. ขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2543: 33 ; อ้างถึงใน สุวิทย์ เขาแก้ว. 2551: 42) ได้สรุปขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตรเพื่อให้เข้าใจหลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้างของกลุ่มประสบการณ์ต่างจุดประสงค์ ประสบการณ์และคำอธิบายกลุ่มประสบการณ์ซึ่งได้กล่าวถึงแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน เนื้อหาสาระสำคัญ ตลอดจนวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้วิชาที่ครูผู้สอนจะสอนในแต่ละรายวิชา

2. ศึกษาคู่มือการใช้หลักสูตร คู่มือหลักการสอน แนวการสอน เพื่อให้เข้าใจจุดเน้นของหลักสูตร เหตุผลในการปรับปรุงหลักสูตร สารสำคัญที่ปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงบทบาทของครูผู้สอนตลอดจนกระบวนการต่าง ๆ พัฒนานักเรียนให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการสอน

3. นำโครงสร้างเนื้อหาวิชา จุดประสงค์ของกลุ่มประสบการณ์ และจุดประสงค์รายวิชา มากำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน คาบเวลาเรียนให้เหมาะสมกับหัวข้อเนื้อหาโดยให้ความสัมพันธ์กับอัตราเวลาเรียนที่กำหนดให้แต่ละหัวข้อ กลุ่มประสบการณ์เป็นการกำหนดการสอนระยะยาว

4. ศึกษาแนวตัวอย่าง แนวทางการสอนในคู่มือครูผู้สอนแล้วทำแผนการจัดการเรียนรู้ กำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน คาบเวลาเรียนให้เหมาะสมกับหัวข้อเนื้อหาและจุดประสงค์ของการเรียนรู้ ของแต่ละหัวข้อ เพื่อให้ครูผู้สอนปรับสอนให้เหมาะสมกับเวลาเรียนที่จัดไว้ในตารางเรียนของแต่ละสัปดาห์ต่อไป

5. จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้โดยครูจะต้องพิจารณาหัวข้อจากแหล่งต่าง ๆ มาประกอบการเรียนการสอน เช่น หนังสือค้นคว้าอ้างอิง สารสำคัญสำหรับครูผู้สอน หนังสือเรียน การสอน วัตถุประสงค์สำหรับนักเรียนฝึกปฏิบัติ ทดสอบสำหรับวัดและประเมินผลเรียน

5. การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้

การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้จะต้องมีความเข้าใจในหลักการ ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อควรคำนึงในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

สงบ ลักษณะ (2537: 14) ได้กล่าวถึงหลักการในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

1. กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้อย่างชัดเจน
2. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ต้องนำไปสู่การบรรลุจุดประสงค์
3. เปิดโอกาสให้เด็กปฏิบัติกิจกรรม ครูต้องอำนวยความสะดวก
4. เลือกใช้เนื้อหาใกล้ตัวหรือชีวิตจริง จึงจะสามารถนำไปใช้ใน ชีวิตจริงได้
5. ครูแสวงหา คิดค้น สร้างสรรค์ หรือพัฒนาสื่อ
6. มีกระบวนการวัดผลและประเมินผลต่อเนื่อง

อารมณ์ ใจเที่ยง (2553) ได้กล่าวถึงหลักการในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

1. ทุกหัวข้อต้องเขียนให้ชัดเจน เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจ มีรายละเอียดที่เหมาะสม
2. ใช้ภาษาที่สื่อความหมายได้เข้าใจได้ง่าย และไม่ใช่วรรณคดี
3. ทุกหัวข้อต้องมีความสอดคล้องกัน เช่น

- 3.1 สารสำคัญต้องสอดคล้องกับเนื้อหา

3.2 จุดประสงค์ต้องสอดคล้องกับเนื้อหา กิจกรรม และการวัดผล

3.3 สื่อการเรียนรู้จะต้องสอดคล้องกับกิจกรรม

จากการศึกษา สรุปได้ว่า การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ต้องมีความรู้ความเข้าใจในหลักการ การเขียนแผนที่ต้องระบุข้อมูลในทุกหัวข้อให้ชัดเจน สอดคล้องกับหลักสูตร ใช้ภาษาเป็นทางการ การเลือกใช้สื่อ การเลือกวิธีวัดผลและประเมินผลต้องให้สอดคล้องกับจุดประสงค์และเนื้อหาที่กำหนดไว้

การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้

การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ต้องมีการหาประสิทธิภาพของแผน ก่อนที่จะนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนจริง เพื่อให้ให้การสอนมีประสิทธิภาพ ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับการหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ของศาสตราจารย์ ดร.ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556: มกราคม-มิถุนายน) มีรายละเอียด ดังนี้

1. ความหมายของการทดสอบประสิทธิภาพ

การทดสอบประสิทธิภาพ หมายถึง การนำสื่อหรือชุดการสอนไปทดสอบด้วยกระบวนการสองขั้นตอน คือ การทดสอบประสิทธิภาพใช้เบื้องต้น (Try Out) ไปและทดสอบประสิทธิภาพสอนจริง (Trial Run) เพื่อหาคุณภาพของสื่อตามขั้นตอนที่กำหนดใน 3 ประเด็น คือ การทำให้ผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น การช่วยให้ผู้เรียนผ่านกระบวนการเรียนและทำแบบประเมินสุดท้ายได้ดี และการทำให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจ นำผลที่ได้มาปรับปรุง แก้ไข ก่อนที่จะเผยแพร่เป็นจำนวนมาก

1.1 การทดสอบประสิทธิภาพใช้เบื้องต้น เป็นการนำสื่อหรือชุดการสอนที่ผลิตขึ้นเป็นต้นแบบ (Prototype) แล้วไปทดสอบประสิทธิภาพใช้ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในระบบ เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพของสื่อหรือชุดการสอนให้เท่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

1.2 การทดสอบประสิทธิภาพสอนจริง หมายถึง การนำสื่อหรือชุดการสอนที่ปรับปรุงจนได้คุณภาพถึงเกณฑ์แล้ว ของแต่ละหน่วย ทุกหน่วยในแต่ละวิชาไปสอนจริงในชั้นเรียนหรือในสถานการณ์การเรียนที่แท้จริงในช่วงเวลาหนึ่ง อาทิ 1 ภาคการศึกษาเป็นอย่างน้อย เพื่อ ตรวจสอบคุณภาพเป็นครั้งสุดท้ายก่อนนำไปเผยแพร่และผลิตออกมา

การทดสอบประสิทธิภาพทั้งสองขั้นตอน จะต้องผ่านการวิจัยเชิงวิจัยและพัฒนา (Research and Development-R&D) โดยต้องดำเนินการวิจัยในขั้นทดสอบประสิทธิภาพเบื้องต้น

และอาจทดสอบประสิทธิภาพซ้ำในขั้นทดสอบประสิทธิภาพใช้จริงด้วยก็ได้ เพื่อประกันคุณภาพของสถาบันการศึกษาทางไกลนานาชาติ

2. การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ

2.1 ความหมายของเกณฑ์ประสิทธิภาพ

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556: มกราคม-มิถุนายน) ได้กล่าวไว้ว่า เกณฑ์ประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับประสิทธิภาพของสื่อหรือชุดการสอน ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เป็นระดับที่ผลิตสื่อหรือชุดการสอนจะพึงพอใจว่า หากสื่อ หรือชุดการสอนมีประสิทธิภาพถึงระดับนั้นแล้ว สื่อหรือชุดการสอนนั้นก็มีความคุ้มค่าที่จะนำไปสอนนักเรียน และคุ้มแก่การลงทุนผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก

2.2 การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556: มกราคม-มิถุนายน) ได้กล่าวไว้ว่า การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพกระทำได้ โดยการประเมินผลพฤติกรรมของผู้เรียน 2 ประเภท คือ พฤติกรรมต่อเนื่อง (กระบวนการ) กำหนดค่าประสิทธิภาพเป็น $E_1 = \text{Efficiency of Process}$ (ประสิทธิภาพของกระบวนการ) และพฤติกรรมสุดท้าย (ผลลัพธ์) กำหนดค่าประสิทธิภาพเป็น $E_2 = \text{Efficiency of Product}$ (ประสิทธิภาพของผลลัพธ์)

สำหรับ E_1 คือค่าประสิทธิภาพของงาน และแบบฝึกปฏิบัติกระทำได้โดยการนำคะแนนงานทุกชิ้นของนักเรียนในแต่ละกิจกรรม แต่ละคนมารวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ยและเทียบส่วนโดยเป็นร้อยละ

สำหรับค่า E_2 คือประสิทธิภาพผลลัพธ์ของการประเมินหลังเรียนของแต่ละสื่อหรือชุดการสอน กระทำได้โดยการเอาคะแนนจากการสอบหลังเรียน และคะแนนจากงานสุดท้ายของนักเรียนทั้งหมดรวมกันหาค่าเฉลี่ยแล้วเทียบส่วนร้อยละ เพื่อหาค่าร้อยละ

ตัวอย่าง 70/70 หมายถึง เมื่อเรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้แล้ว ผู้เรียนจะสามารถทำแบบฝึกหัด กิจกรรม หรืองานที่มอบหมายได้ผลเฉลี่ยร้อยละ 70 และข้อสอบปลายภาคเรียนหรือสอบไล่ได้ผลเฉลี่ยร้อยละ 70

การที่จะกำหนดเกณฑ์ E_1/E_2 ให้มีค่าเท่าใดนั้นให้ผู้สอนเป็นผู้พิจารณาตามความพอใจ โดยพิจารณาพิสัยการเรียนรู้ที่จำแนกเป็นวิทย์พิสัย (Cognitive Domain) จิตพิสัย (Affective

Domain) และทักษะพิสัย (Skill Domain) ในขอบข่ายวิทยพิสัย (เดิมเรียกว่า พุทธิพิสัย) เนื้อหาที่เป็น ความรู้ความจำมักจะตั้งไว้สูงสุดแล้วลดต่ำลงมา คือ 90/90 85/85 80/80 ส่วนเนื้อหาสาระที่เป็นจิต พิสัยจะต้องใช้เวลาไปฝึกฝนและพัฒนา ไม่สามารถทำให้ถึงเกณฑ์ระดับสูงได้ในห้องเรียนหรือในขณะ เรียน จึงไม่ควรตั้งเกณฑ์ไว้ต่ำลง นั่นคือ 80/80 75/75 แต่ไม่ต่ำกว่า 75/75 เพราะเป็นระดับความ พอใจต่ำสุด

ทัชสน พุฒเศรณี (ม.ป.ป) ได้กล่าวไว้ว่า เกณฑ์มาตรฐาน E_1/E_2 เป็นเกณฑ์ที่ใช้ใน การเปรียบเทียบคะแนนที่ได้จากการประเมินในกระบวนการเรียนการสอนกับคะแนนที่ได้จากการ สอบครั้งสุดท้าย (Final) หลังจากเรียนจบเรื่องหรือผลการเรียนรู้ที่คาดหวังแต่ละข้อ ถ้าเป็นนักเรียน กลุ่มที่เรียนเก่งควรตั้งเกณฑ์ที่ 90/90 ส่วนนักเรียนที่ค่อนข้างอ่อนควรใช้เกณฑ์ 70/70 หรือ 80/80 แล้วแต่ความยากง่ายของสาระ

E_1 เป็นร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของคะแนนทั้งหมดในห้องที่เกิดจากกิจกรรม เช่น ใบงาน แบบฝึกหัด แบบทดสอบย่อยในระหว่างเรียนเรื่องนั้น ๆ หรือผลการเรียนรู้ที่คาดหวังหรือ จุดประสงค์นั้น ๆ

E_2 เป็นร้อยละของคะแนนเฉลี่ยจากการสอบหลังเรียน หรือสอบครั้งสุดท้ายของผล การเรียนรู้ที่คาดหวัง หรือจุดประสงค์นั้น ๆ

สรุปได้ว่า การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เป็นการตรวจสอบ แผนการจัดการเรียนรู้ว่ามีคุณภาพ คุณค่าอยู่ระดับใด มีจุดเด่น จุดด้อยอย่างไร และช่วยให้การสอน บรรลุตามวัตถุประสงค์มากหรือน้อย เพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุงและพัฒนาให้มีประสิทธิภาพสูงสุด เมื่อนำไปใช้แผนการจัดการเรียนรู้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

ความสามารถด้านการฟัง

1. ความหมายของการฟัง

การฟังเป็นทักษะที่สำคัญอย่างยิ่งในการสื่อสาร เพราะในชีวิตประจำวันใช้การฟังมากกว่า ทักษะอื่น ๆ การฟังเป็นทักษะของการรับสาร (Receptive Skill) เพื่อประมวลผลหรือแสดง ปฏิกริยาโต้กลับหรือส่งสาร (Productive Skill) ความหมายของการฟัง ดังนี้

Widdowson (1983: 59-60) กล่าวถึงความแตกต่างระหว่าง “การฟัง” กับ “การได้ยิน” ดังนี้

1. การฟัง หมายถึง ความสามารถที่จะเข้าใจว่าประโยคใดประโยคหนึ่งมีความสัมพันธ์กับประโยคอื่น ๆ อย่างไร และเข้าใจว่าประโยคดังกล่าวมีหน้าที่อะไร ในการสื่อสาร ซึ่งเป็นการฟังแบบเลือกจำเฉพาะข้อความที่สัมพันธ์หรือเกี่ยวข้องกับจุดประสงค์ในการฟังเท่านั้น และจะละทิ้งข้อความที่ไม่เกี่ยวข้องไป

2. การได้ยิน หมายถึง ความสามารถของผู้ฟังที่จะได้ยินกระแสเสียงที่ผู้พูดเปล่งออกมา ในรูปแบบหน่วยย่อยของภาษา ผู้ฟังจะนำหน่วยย่อยมาประกอบกันเป็นประโยคหรือข้อความ โดยอาศัยความรู้ด้านไวยากรณ์และระบบเสียงของภาษาเพื่อทำความเข้าใจความหมายของประโยคหรือข้อความเหล่านั้น

Krashen and Terrell (1983) ให้ความหมายของการฟังว่า การฟัง หมายถึง การที่ผู้ฟังรับตัวป้อนเข้า ที่มีความหมายแก่ผู้ฟัง ซึ่งมีวิธีการหลายอย่างที่จะช่วยให้นักเรียนได้รับตัวป้อนที่มีความหมาย ตัวอย่างเช่น วิธีการของ Asher ที่เรียกว่า Total Physical Response (T.P.R.) คือ การใช้คำสั่งให้นักเรียนแสดงหรือปฏิบัติตาม นักเรียนจะไม่ถูกบังคับให้พูดภาษาที่สองหรือภาษาเป้าหมายจนกว่าจะเข้าใจสิ่งที่พูด นอกจากการใช้คำสั่งแล้ว ครูอาจจะใช้ท่าทางหรืออุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น รูปภาพ เพื่อช่วยในการป้อนเข้าที่มีความหมายแก่นักเรียน แล้วนักเรียนจะพูดได้ดีในที่สุด

Busby and Majors (1987: 25) อธิบายการฟัง หมายถึง กระบวนการของการรับรู้ การทำความเข้าใจ และการตีความ ข้อมูล การรับนี้เกิดขึ้นโดยตั้งใจ เมื่อตัวรับป้อนภาษาเข้ามาแล้วมีการวิเคราะห์เนื้อหาตลอดจนแหล่งที่มา

Rost (1991: 62) กล่าวว่า การฟัง หมายถึง ความสามารถตีความจากการฟัง โดยพิจารณาจากตัวชี้แนะทางภาษา มากกว่าเน้นการจับคู่เสียงกับความหมาย

Cook (1991: 62) ให้ความหมายการฟัง หมายถึง ความสามารถในการตีความสารที่ได้รับ คล้ายกับการถอดรหัส โดยไม่รู้รหัสมาก่อน

จากการศึกษาสรุปได้ว่า การฟังคือปัจจัยการป้อนเข้า ถ้าผู้ฟังสามารถเรียบเรียง ตีความ เพื่อเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสารว่ามีความหมายอย่างไร โดยอาศัยประสบการณ์เดิมของผู้ฟังด้วยจึงจะเป็นการฟังที่สมบูรณ์

2. ความสำคัญของการฟัง

ก่อนที่เราจะสามารถเรียนรู้ภาษาจนสามารถสื่อสารกับบุคคลอื่นได้นั้น ต้องใช้การฟังเป็นทักษะแรก โดยเฉพาะการฟังที่เกิดจากการเรียนรู้ จนสามารถสรุปเป็นกฎเกณฑ์ของภาษา และสามารถใช้อาขานั้นได้อย่างสมบูรณ์ ถูกต้องและเหมาะสม ซึ่งมีผู้กล่าวถึงความสำคัญของการฟังไว้ ดังนี้

Oxford (1993: 206) ได้สรุปเกี่ยวกับการใช้ทักษะต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันว่า มนุษย์ใช้ทักษะการฟัง ร้อยละ 45 การพูด ร้อยละ 30 การอ่าน ร้อยละ 16 และการเขียน ร้อยละ 9 นั้น หมายความว่า ในแต่ละวันมนุษย์ใช้ทักษะการฟังมากกว่าทักษะอื่น ๆ

แสงสุริ วาดวิจิตร. (ม.ป.ป) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการฟัง ดังนี้

1. การฟังทำให้ได้รับความรู้ เพราะการฟังเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้
2. การฟังทำให้รู้ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม ทำให้รู้เท่าทันความเปลี่ยนแปลงของคน และสังคม
3. การฟังเป็นกระบวนการเรียนรู้อย่างหนึ่งของมนุษย์ ทั้งที่เกิดจากการฟังจากบุคคลโดยตรงหรือฟังผ่านสื่อ อิเล็กทรอนิกส์
4. การฟังช่วยยกระดับจิตใจ ทำให้เข้าใจความเป็นมนุษย์หรือการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุขได้ เช่น การฟัง ธรรมเทศนา การฟังโอวาท เป็นต้น
5. การฟังทำให้ได้รับความบันเทิง ช่วยผ่อนคลายความเครียด
6. การฟังช่วยพัฒนาทักษะการพูดให้มีประสิทธิภาพได้ โดยผู้ฟังได้เรียนรู้วิธีการพูด เนื้อหาสาระ ของสาร วิธีการนำเสนอสาร บุคลิกภาพ ฯลฯ ซึ่งสามารถนำมาปรับใช้กับวิธีการพูดของตน และทำให้การพูดของตนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
7. การฟังอย่างมีประสิทธิภาพสามารถสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างคนในสังคม
8. การฟังเป็นเครื่องมือช่วยสืบทอดความงามทางวรรณศิลป์และฉันทลักษณ์ของไทย เช่น การฟังบทร้อยกรอง เพลงไทยเดิม เป็นต้น

3. แนวทางการพัฒนาด้านการฟัง

Valette และ Disick (1972: 141-142) อธิบายว่า ความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศ แบ่งเป็น 5 ระดับ ได้แก่

1. ระดับทักษะกลไก (Mechanical skill) เป็นพฤติกรรมในระดับการรับรู้ ผู้ฟังแยกความแตกต่างระหว่าง ภาษาแม่กับภาษาต่างประเทศ จากเสียงที่ได้ยินโดยไม่ต้องเข้าใจความหมาย

2. ระดับความรู้ (Knowledge) เป็นระดับที่ผู้ฟังเข้าใจความหมายของคำหรือประโยคที่ เคยได้ยินมาแล้ว ปฏิบัติตามคำสั่งที่คุณเคย จับคู่ประโยคหรือคำพูดที่ได้ยินกับรูปภาพได้ หรือเลือกประโยคภาษาที่หนึ่งที่มีความหมายเหมือนกับภาษาต่างประเทศได้

3. ระดับถ่ายโอน (Transfer) เป็นระดับที่ผู้ฟังเข้าใจประโยคที่ แตกใหม่โดยใช้ศัพท์ และ ไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้ว ตอบคำถามได้ เลือกคำหรือข้อความที่เหมาะสมเพื่อตอบคำถามหรือข้อความในประโยคได้และส่งข้อความยาวๆ ได้

4. ระดับสื่อสาร (Communication) เป็นระดับที่ผู้ฟังเข้าใจคำสั่ง คำแนะนำ และ คำอธิบายที่เป็นภาษาต่างประเทศได้เข้าใจความหมายของศัพท์ใหม่ โดยการคาดคะเนจากความรู้เดิม นอกจากนี้สามารถสื่อสารความกับเจ้าของภาษาได้ด้วยพฤติกรรมขั้นสูงสุด คือสามารถแก้ไขคำพูด ของเจ้าของภาษาจากบทละคร ภาพยนตร์ เป็นต้น

5. ระดับวิพากษ์วิจารณ์ (Criticism) เป็นการฟังที่สามารถวิเคราะห์ภาษาที่ได้ยิน เป็นภาษาของชนชั้นใด ใช้ในถิ่นใด รวมทั้งเข้าใจความหมายตรง และความหมายแฝง เข้าใจความแตกต่างของอารมณ์และน้ำเสียงของผู้พูดได้

Dakin (1973 อ้างถึงใน มัทนา มณีกุล, 2529) เสนอว่า การฟังเป็นครึ่งหนึ่งของ กระบวนการสื่อสาร เพราะสามารถทำให้ผู้รับเข้าใจเรื่องราวที่มีผู้ส่ง ส่งมาได้ ดังนั้น ในการฟังที่มี ประสิทธิภาพจะต้องฟังให้เข้าใจ ซึ่งต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้ คือ

1. มีวัตถุประสงค์ในการฟัง เพื่อให้ได้ข้อสนเทศ เพื่อการศึกษา หรือเพื่อเกิดความคิดสร้างสรรค์
2. ทำสิ่งแวดล้อมในการฟังให้เหมาะสม เช่น ตำแหน่งที่นั่งของห้องหรือการถ่ายเทอากาศ
3. ฟังอย่างวิเคราะห์วิจารณ์ ต้องคอยประเมินผลว่าผู้พูดๆอะไร ให้ความสนใจใน ระหว่างการฟัง คิดตั้งคำถามและหาคำตอบ
4. ไม่เกิดอคติกับผู้พูด หรือสิ่งที่ฟัง
5. การเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ เพื่อทำให้เกิดความหมายและแนะนำมาสัมพันธ์กับเนื้อหา
6. ฝึกฝนการฟังอยู่เสมอทั้งที่บ้าน ที่ทำงาน และที่โรงเรียน พยายามเข้าร่วมกลุ่มอภิปราย การแสดงละคร การรายงาน และการฝึกฟังจากเทป วิทยู แผ่นเสียง และจากคนอื่น ๆ

7. เมื่อพบกับกลุ่มคนจำนวนมาก การพูดซ้ำ โดยเฉพาะถ้าเป็นเนื้อหาค่อนข้างซับซ้อน คอกอย่างไ้ตรงตรงว่ารู้เกี่ยวกับเรื่องนั้นอย่างไร ทั้งความเป็นมา สิ่งที่เกิดขึ้นในปัจจุบันและการนำความคิดนั้นไปประยุกต์ใช้

Johnson and Morrow (1981: 81) อธิบายว่า การฟังภาษาต่างประเทศต้องใช้เวลานานในการพัฒนา และต้องฝึกฝนตามขั้นตอนที่ถูกต้อง และฝึกซ้ำเช่นเดียวกับการฝึกฟังภาษาแรก

Wolvin and Coakley (Hoskisson and Gail. 1987: 73; citing Wolvin. 1979, Coakley. 1985) อธิบายถึงการฟังมีจุดประสงค์ 5 ประการ ได้แก่

1. เพื่อแยกเสียง
2. เพื่อเข้าใจเรื่อง
3. เพื่อแก้ไขปัญหา
4. เพื่อวิจารณ์
5. เพื่อเกิดความสนุกเพลิดเพลิน

Anderson and Lynch (1998: 47-60) อธิบายว่า การฟังอาศัยการฝึกฝนจากการวางแผนการสอนอย่างเป็นขั้นตอน ต้องคำนึงถึง 3 ประการ ได้แก่

1. ประเภทของตัวบ่อน ได้แก่ ลักษณะของภาษาที่ฟัง ความยากง่ายขึ้นอยู่กับการจัดลำดับข้อมูลความคุ้นเคยกับหัวเรื่องที่ได้รับฟัง และความชัดเจนของข้อมูลที่ให้ ตลอดจนความซับซ้อนของเนื้อหาเป็นต้น

2. การสนับสนุนจากบริบทในการฟัง ความเข้าใจในการฟังขึ้นอยู่กับปริมาณของข้อมูล และเวลาที่ใช้ในการฟัง ถ้าผู้ฟังผ่านกิจกรรมการฟังที่เหมาะสมมาก่อน มีความเข้าใจจุดมุ่งหมาย ของการฟังชัดเจน ทำให้การรับข้อมูลเป็นขั้นตอนมากขึ้น ผู้ฟังไม่ค่อยเน้นความจำมากเกินไป การใช้สื่อที่มองเห็นจะช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจ หรือตีความสิ่งที่ได้ฟังได้ชัดเจนยิ่งขึ้น นอกจากนี้ การทำงานเป็นกลุ่มจะช่วยให้ฝึกการฟังได้ผลยิ่งขึ้น

3. ประเภทของกิจกรรม กิจกรรมที่ต่างกันทำให้ผู้ฟังได้รับสิ่งที่ฟังซับซ้อนต่างกัน ดังนั้น การจัดกิจกรรมจึงควรจัดให้เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน

Rubin (1990: 51) อธิบายว่า การเรียนรูภาษาของเด็กนั้นเริ่มจากการฟังซึ่งเป็นพื้นฐานสำหรับการพัฒนาการเรียนรูภาษา หากนักเรียนรู้ปัญหาในการฟังแล้ว อาจทำให้การเรียนรู ภาษา ล้มเหลวได้

Rost (1991: 7-8) อธิบายว่า การพัฒนาความสามารถในการฟังมีหลักการ ได้แก่

1. ควรให้มีการปฏิสัมพันธ์

2. เน้นให้ความหมาย เรียนรู้เนื้อหาสำคัญและใหม่ๆ ของภาษานั้น ๆ
3. ให้ทำงานจากกิจกรรมที่สามารถเข้าใจได้
4. เน้นความถูกต้อง

Paulston and Selekman (1978: 131-132) อธิบายการฝึกทักษะการฟังมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. กระตุ้นความสนใจของนักเรียน และให้นักเรียนรู้จุดมุ่งหมายของการฝึก
2. ให้นักเรียนฟังข้อความที่เตรียมไว้ ข้อความควรใช้อัตราปกติ
3. ให้นักเรียนทำงานที่มอบหมายหลังจากการฟัง
4. ให้ติชมงานที่ทำ

Byrne (1998) อธิบายกิจกรรมในการพัฒนาทักษะการฟังไว้ ดังนี้

1. กิจกรรมฝึกการใช้หู (Ear training) โดยให้นักเรียนแยกแยะเสียงต่าง ๆ และสำเนียงต่าง ๆ
2. กิจกรรมเกม (Game) เป็นกิจกรรมที่มีกฎกติกา มีเป้าหมาย และ ความสนุกสนาน
3. กิจกรรมปฏิบัติตามคำสั่ง (Instruction) ให้นักเรียนฝึกฟังและมีปฏิสัมพันธ์ได้ตอบปฏิบัติตามคำสั่งได้
4. กิจกรรมเติมความให้สมบูรณ์ (Completion) เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนเติมเนื้อความของเนื้อเรื่อง หรือเพลงที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์จาก การฟัง
5. กิจกรรมหาข้อผิดพลาด หรือ ข้อขัดแย้ง (Identifying mistake or contradiction) เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนฟังเรื่องราวและหาข้อผิดพลาดหรือสิ่งที่ขัดแย้งจากเรื่องที่ฟัง
6. กิจกรรมค้นหาความแตกต่าง (Finding differences) เป็นกิจกรรมให้นักเรียนฟังเรื่องในรูปแบบที่แตกต่างกัน และให้หาความแตกต่าง
7. กิจกรรมแก้ปัญหา (Problem solving) เช่น กิจกรรมให้จับคู่ระหว่างรูปภาพหรือคำบรรยาย กับสิ่งที่ฟัง
8. กิจกรรมค้นหาข้อมูล (Extracting information) เป็นกิจกรรมการฟังพื้นฐาน โดยให้นักเรียนเติมคำหรือข้อมูลลงในตารางจากสิ่งที่ได้ฟัง

เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ (2531: 74) อธิบายว่า การพัฒนาการฟังต้องพิจารณาตั้งแต่การเลือกเนื้อหา การสร้างบทเรียนที่ใช้ภาษาเหมาะสมกับวัยของนักเรียน ภาษาที่ใช้สามารถนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้ กิจกรรมการเรียนการสอนนั้นนักเรียนต้องมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาได้มากที่สุด ครูผู้สอนต้องนำวัสดุทัศนูปกรณ์ต่าง มาเสริมเพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น

จากการศึกษาสรุปได้ว่า แนวทางการพัฒนาความสามารถด้านการฟัง แบ่งได้เป็น 2 ประการ มีดังนี้

1. ผู้สอน: เพื่อพัฒนาความสามารถของนักเรียน สิ่งที่ผู้สอนควรเตรียม คือ
  - กำหนดจุดประสงค์ของเนื้อหาที่จะพูดให้ชัดเจน
  - เลือกและจัดสร้างข้อมูล เนื้อหาสาระ ให้น่าสนใจ ใช้คำ ไวยากรณ์ ที่เหมาะสม กับลักษณะของนักเรียนแต่ละกลุ่ม เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนสนใจมากยิ่งขึ้น
  - แทรกกิจกรรม เกม เพื่อให้ผู้ฟังได้ฝึกฝนการฟังบ่อย ๆ
2. นักเรียน: เพื่อพัฒนาการฟังของนักเรียนเอง และสามารถนำไปใช้ประโยชน์มากที่สุด สิ่งที่นักเรียน(ผู้รับสาร) คือ
  - มีวัตถุประสงค์ในการฟัง เช่น ฟังเพื่อวิเคราะห์ข้อมูล ทำความเข้าใจ แก้ไข หรือเพื่อความสนุกเพลิดเพลิน
  - มีสมาธิและตั้งใจในการฟัง รับสารอย่างต่อเนื่องฟังวัจนภาษาและอวัจนภาษา
  - จัดบันทึกข้อความสำคัญ ข้อสงสัยจากเรื่องที่ฟัง
  - ฝึกฝนการฟังบ่อย ๆ เช่น การร่วมกิจกรรมการฟัง ทำงานที่ได้รับมอบหมาย
  - ศึกษาข้อมูลเพิ่มเติม เช่น ฟังเสียงบรรยายเรื่องที่กำลังเรียนเพิ่มเติมจาก แหล่งข้อมูลอื่น ๆ
  - ไม่มีอคติกับผู้พูด หรือสิ่งที่ฟัง
  - หากมีข้อสงสัยในสิ่งที่ฟัง ควรสอบถามทันทีตามความเหมาะสม เพื่อให้สิ่งที่ฟัง มีความชัดเจนยิ่งขึ้น และง่ายต่อการทำความเข้าใจ
  - เมื่อฟังจบแล้ว นักเรียนควรสรุปสิ่งที่ฟังในความเข้าใจของตนเอง

4. การประเมินผลความสามารถด้านการฟัง

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538: 130-135) อธิบายว่า การทดสอบการฟังสามารถวัดได้ทั้งที่เป็น หน่วยความหมายย่อย และความเข้าใจความของสารโดยรวม ที่อาศัยโครงสร้างความรู้ของนักเรียน การทดสอบการฟังอาจวัดโดยบทฟัง และมีตัวเลือกคำตอบให้ผู้ฟังเลือกคำตอบ หรืออาจเป็นการ ฟังแล้วเขียนคำตอบ หรือพูดคำตอบเป็นคำ วลีและข้อความ

การทดสอบการฟังอาจเป็นไปตามระดับทักษะของ Valette และ Disick ซึ่งมีอยู่ 5 ระดับ ได้แก่ ระดับกลไก ระดับความจำ ระดับถ่ายโอน ระดับสื่อสาร และระดับวิพากษ์วิจารณ์

อัจฉรา วงศ์โสธร (2544) เสนอว่า เกณฑ์การประเมินทักษะฟังควรเป็นไปตามรูปแบบการ ฟัง เช่น ถ้าเป็นการฟังแบบตัวต่อตัวในการสนทนาควรใช้เกณฑ์ที่กำหนดความสามารถ ในการจับ

ใจความ การตีความ การสังเกตเกี่ยวกับกิริยาอาการ สีหน้าท่าทางผู้พูด วัตถุประสงค์ของการพูด บริบทของการพูด สัมพันธภาพระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง สถานภาพของผู้พูด ลีลาภาษาที่ใช้ถ้า เป็นการฟังที่ไม่ใช่แบบตัวต่อตัว เช่น การฟังวิทยุ โทรทัศน์ การบรรยาย ฯลฯ ก็ควรเพิ่มเกณฑ์ การกำหนดความสามารถในการระบุประเภทของเนื้อความของการพูดว่าเป็นโวหารใด มีหน้าที่และความสัมพันธ์ของเนื้อหาทางด้านภาษา และความสัมพันธ์ของเนื้อความทางด้านประสบการณ์ของผู้พูดและผู้ฟังอย่างไร เช่น การฟังบรรยายทางสาขาวิชาการ หรือการฟังด้านวิชาชีพ

จากการศึกษาสรุปได้ว่า ครูผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาการฟัง ตั้งแต่การกำหนดจุดประสงค์ การเลือกเนื้อหา การเลือกใช้เนื้อหา การนำวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ มาใช้ในการสอนที่เหมาะสมกับนักเรียน เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจในคำพูด ข้อความ หรือบทสนทนา และสามารถสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังได้ดีขึ้น ซึ่งเกิดจากการพัฒนาทักษะโดยใช้ความรู้ ความสามารถทางด้านภาษา ความเข้าใจในบริบทเพื่อตีความสิ่งที่ได้ยิน และความเข้าใจ สถานการณ์ในการฟัง รวมทั้งการใช้สื่อและกลวิธีต่าง ๆ เพื่อช่วยเสริมให้นักเรียนฟังได้อย่างถูกต้อง และเข้าใจดียิ่งขึ้น โดยการทดสอบการฟังนั้นมีวิธีทดสอบได้หลายวิธีซึ่งอาจทดสอบการฟังเสียง หรือความเข้าใจในการฟัง ซึ่งมีเกณฑ์การประเมินที่ตรงรูปแบบของการฟัง

ความสามารถด้านการพูด

1. ความหมายของการพูด

การพูด เป็นทักษะที่คู่กับการฟัง ซึ่งมีผู้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

Hymes (1972: 269) กล่าวว่า ความสามารถในการสื่อสาร จะต้องรู้รูปแบบของภาษานั้นควรจะใช้เมื่อไหร่ อย่างไร กับใคร

Valette (1977: 120) กล่าวว่า การพูดไม่ใช่เพียงการออกเสียง แต่การพูดเป็นการทำให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนเองพูด และการพูดควรมีสำนวนภาษาที่ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาด้วย และลักษณะท่าทางนั้นก็มีความสำคัญพอกๆกับภาษา

Paulston & Selekman (1978: 56-57) กล่าวว่า ในการพูดสื่อสารไม่ได้เป็นเพียงปฏิสัมพันธ์ ทางภาษาเท่านั้น แต่ผู้พูดจะต้องการแลกเปลี่ยนความหมายของภาษาทางด้านสังคมด้วยเพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ นั่นคือ ใช้ภาษาตามกฎของสังคมนั้น ๆ การพูดสื่อสารยังรวมถึง

พฤติกรรมที่มีใช้คำพูดด้วย (Nonverbal Behavior) ดังนั้น องค์ประกอบที่มีใช้คำพูดจึงนับว่าเป็น องค์ประกอบที่สำคัญในความสามารถในการสื่อสาร

Searle (1978: 85-90) กล่าวว่า การพูดติดต่อสื่อสารประกอบด้วย ดังนี้

1. การกล่าวถ้อยคำ หมายถึง การที่กล่าวถ้อยคำหรือประโยคเพื่อใช้ในการสื่อสาร ถ้อยคำหรือประโยคดังกล่าวต้องมีจุดประสงค์เพื่อการสื่อสารด้วย
2. การกล่าวคำพูดที่ก่อให้เกิดหรือบรรลุผลขึ้นอยู่กับสถานการณ์ และบุคคลที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ การกล่าวคำพูดที่ทำให้ผู้ฟังเกิดความสนใจหรือเชื่อถือ เช่น การพูดที่ทำให้เกิดความเข้าใจผิด
3. การแสดงเจตนาถ้อยคำพูด หมายถึง การแสดงออกซึ่งความตั้งใจของผู้พูดในการ กล่าวถ้อยคำ เช่น ต้องการทักทาย ตักเตือน ขอร้อง ขอโทษ ยอมรับ เป็นต้น

Finocchiaro & Brumfit (1983: 140) กล่าวว่า การพูดเป็นการสัมพันธ์กันระหว่างสิ่งที่พูด สถานการณ์ การใช้คำพูด ไวยากรณ์ ความหมาย และวัฒนธรรมให้เหมาะสม รวมไปถึงการไวต่อการ รับรู้การเปลี่ยนแปลงของคู่สนทนา ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมานี้เป็นการสัมพันธ์กันทั้งทางด้านสมองและ ร่างกาย ซึ่งเกิดขึ้นทันทีและพร้อมกัน ผู้พูดต้องสื่อสารด้วยภาษาที่เหมาะสม มีการเน้นเสียง การออก เสียงสูงต่ำ รวมทั้งแสดงสีหน้า ท่าทาง ช่วยในการแสดงความหมายของสิ่งที่พูด ผู้ฟังจะสามารถเข้าใจ สิ่งที่ผู้พูดส่งและในบางครั้งภาษาพูดอาจจะขาดความสมบูรณ์หรือไม่เป็นไปตามไวยากรณ์

Burns & Helen (1997) กล่าวว่า การพูดเป็นกระบวนการโต้ตอบในการสร้างความเข้าใจ เกิดขึ้นโดยการผลิต รับและประมวลผลข้อมูล รูปแบบและความหมายขึ้นอยู่กับสถานการณ์ สภาพแวดล้อมในขณะนั้น ผู้เข้าร่วม และ วัตถุประสงค์ของการพูด

El-Koumy (2004) กล่าวว่า การพูดเป็นชุดของจุลทักษะซึ่งรวมถึงคำศัพท์, ไวยากรณ์, การ ออกเสียง, การสร้างความหมาย และการแสดงออก

นันทา ขุนภักดี (2529: 1) กล่าวว่า การพูดเป็นการแสดง หรือการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ความรู้ และความต้องการของผู้พูดออกมา โดยอาศัยถ้อยคำ น้ำเสียง กิริยาท่าทางทำให้ ผู้ฟังได้ยิน และเข้าใจจุดประสงค์ของผู้พูดจนสามารถแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบให้ผู้พูดทราบจนเป็นที่ เข้าใจได้

กองทัพ เคลือบพณิชกุล (2542: 43) กล่าวว่า การพูด คือ การที่มนุษย์เปล่งเสียงเป็น ถ้อยคำภาษาออกมา เพื่อแสดงความรู้ ความคิด

รังสรรค์ จันดี (2542) กล่าวว่า การพูด หมายถึง กระบวนการสื่อสารของมนุษย์ ที่ผู้พูดเป็นผู้ส่งสาร ซึ่งเป็นเนื้อหา ความรู้ อารมณ์ ความรู้สึก ความต้องการ และความคิดเห็นของตนเอง ประกอบกิริยาท่าทางส่งไปยังผู้ฟังหรือผู้รับสาร เพื่อให้ได้รับทราบและเกิดการตอบสนอง

เกศสุตา ปงลังกา (2550) กล่าวว่า การพูด หมายถึง การมีปฏิสัมพันธ์เพื่อถ่ายทอดความรู้สึก ความต้องการ และการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเขาใจจุดมุ่งหมายของผู้พูดโดยอาศัยน้ำเสียง สีหน้า ท่าทาง การเคลื่อนไหวที่เหมาะสมกับโอกาสและกาลเทศะ

จูไรรัตน์ ลักษณะศิริ และ บำหยัน อิมสาราญ (2553: 135) กล่าวว่า การพูด เป็นการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึกหรือความต้องการของผู้พูด เพื่อสื่อความหมายไปยังผู้ฟัง โดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียงและอากัปกิริยาท่าทางจนเป็นที่เข้าใจกันได้

ธีราภรณ์ กิจจาร์ภักษ์ (2553) กล่าวว่า การพูด หมายถึง การแลกเปลี่ยนข่าวสารซึ่งกันและกันตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ผู้พูดต้องใช้ถ้อยคำ น้ำเสียงรวมถึงกิริยาท่าทางที่ถูกต้องและสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจ ถึงเนื้อหาและจุดประสงค์ของผู้พูดว่าต้องการที่จะสื่อให้ผู้ฟังทราบในเรื่องใดจนเป็นที่เข้าใจตรงกัน การพูดจึงจะมีประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

สุภารัตน์ ศุภภัคค์รุจา (2554: 1) กล่าวว่า การพูด คือ การเปล่งเสียงออกมาเป็นถ้อยคำ การพูดเป็นการสื่อความหมายโดยใช้เสียงและภาษาท่าทาง เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกความรู้ ความคิด ความต้องการ ฯลฯ ของผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร

ดวงเด่น บุญชม (2555: 12) กล่าวว่า การพูด หมายถึง กระบวนการถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึก ความคิด ความต้องการ ด้วยเสียง ภาษาและอากัปกิริยาไปยังผู้ฟังเพื่อให้เกิดความเข้าใจ โดยอาจมีการโต้ตอบจากผู้ฟังหรือไม่ก็ได้

ศิริรัตน์ กลยະณี และ พระมหาขวัญชัย กิตติปาโล (2558) กล่าวว่า การพูด หมายถึง พฤติกรรมการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก หรือความต้องการของผู้พูดเพื่อสื่อความหมายไปยังผู้ฟังโดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง สีหน้า แววตา และกิริยาท่าทาง เพื่อให้ผู้ฟังรับรู้เข้าใจ และสนองตอบต่อสารที่ผู้พูดได้สื่อไปยังผู้ฟัง

จากการศึกษาสรุปได้ว่า การพูด หมายถึง การที่มนุษย์เปล่งเสียงถ้อยคำ แสดงท่าทางความรู้ ความรู้สึก เพื่อใช้ในการสื่อสาร สื่อความหมายไปยังผู้ฟัง เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจและตอบโต้กลับมา จึงจะเกิดความสมบูรณ์

2. ความสำคัญของการพูด

Worth (2004: 46) กล่าวว่า ความสามารถในการพูดที่มีประสิทธิภาพ ถือเป็นทักษะที่มีค่าที่สุดอย่างหนึ่งที่เรามีได้

เดือน พรหมเมศ (2536: 7-9 อ้างอิงใน สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา, ม.ป.ป: 47-81) กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ ดังนี้

1. ความสำคัญที่มีต่อบุคคล การพูดทำให้เกิดความเข้าใจระหว่างผู้พูด ผู้ฟัง และสังคม และสามารถใช้ในการพูดประกอบอาชีพให้เกิดความก้าวหน้าในหน้าที่การงานได้
2. ความสำคัญต่อสังคมและวัฒนธรรม ในสังคมจะอยู่ร่วมกันได้ต้องมีความเข้าใจกัน สามัคคีกัน การพูดช่วยให้เกิดความเข้าใจ สร้างมิตรภาพในสังคม นอกจากนี้การพูดยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการถ่ายทอดความรู้ ความคิดและวัฒนธรรมต่างๆ ไปสู่คนรุ่นหลัง นับว่าการพูดมีความสำคัญต่อการสร้างสรรค์สังคมและสืบทอดวัฒนธรรมได้อย่างดี
3. ความสำคัญต่อการเมืองการปกครอง การพูดเพื่อโน้มน้าวจิตใจ เป็นเครื่องมือในการสร้างความนิยมทางการเมืองให้แก่นักการเมือง การพูดนับเป็นเครื่องมือสำคัญที่ทำให้ให้นักการเมืองหลายๆ คนประสบความสำเร็จ
4. ความสำคัญต่อเศรษฐกิจ การพูดช่วยให้เกิดความสำเร็จทางการค้าขาย ธุรกิจ และอาชีพการงานได้เป็นอย่างดี
5. ความสำคัญต่อการศึกษา การศึกษาทุกระดับ ต้องอาศัยการพูดเป็นหลักสำคัญ เช่น การบรรยาย การอภิปราย เป็นต้น

โรงเรียนตะกั่วป่า"เสนานุกูล" (ม.ป.ป: 41-45) กล่าวว่า ในการติดต่อสื่อสารและทำกิจกรรมร่วมกัน จำเป็นต้องพูด บอกเล่าเรื่องราว บอกความรู้สึก บอกความคิดเห็นให้คนอื่นรู้และเข้าใจ

วิทยาลัยเทคนิคสัตหีบ (ม.ป.ป: 76) กล่าวว่า มนุษย์ใช้การพูดเป็นเครื่องมือในการสื่อสารให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ช่วยในการแสวงหาความรู้ สร้างมนุษยสัมพันธ์ ช่วยทำให้เกิดความร่วมมือร่วมใจกันทำงาน ช่วยสร้างมิตร และอาจสร้างศัตรู อาจทำให้ผู้พูด ได้รับหรือไม่ได้รับสิ่งที่ตนต้องการ มีความสำคัญมากทั้งในชีวิตประจำวัน ในครอบครัว ในการทำงาน ในกิจการงานต่าง ๆ เพราะคำพูดอาศัยเสียงเป็นสื่อระดับความสูงต่ำของเสียงทำให้เกิดอารมณ์ต่างๆ กัน ถ้าผู้พูดรู้จักใช้ก็จะสามารถโน้มน้าวใจให้ผู้ฟังตามความประสงค์ของผู้พูดได้ง่าย สีหน้าและท่าทางของผู้พูดก็เป็นส่วนประกอบสำคัญที่ทำให้เกิดความ เข้าใจง่ายขึ้น เกิดผลเร็วกว่าการสื่อสารชนิดอื่นๆ คนเราจึงควรมี "ปิยวาจา" เพราะคำพูดที่ดี ย่อมเป็นเครื่องผูกมิตร ย่อมช่วยสร้างความเข้าใจ สร้างศรัทธา สานประโยชน์ ในสังคมส่วนรวมล้วนต้องอาศัยการพูดเพื่อโน้มน้าวให้เห็นความสำคัญ การให้ความร่วมมือเพื่อผลแห่งความเจริญก้าวหน้าทั้งส่วนตัวและส่วนรวม ดังนั้นถ้าจะพูดต้อง "พูดเป็น" จึงจะประสบความสำเร็จในการพูด

อรณิชา กอบก่า (2561) กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ ดังนี้

1. ด้านการติดต่อสื่อสาร การพูดจะช่วยให้สื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างถูกต้องโดยการบอกเล่าความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นให้ผู้อื่นรับรู้และเข้าใจ

2. ด้านการเข้าสมาคมและการสร้างมนุษยสัมพันธ์ การพูดเป็นกระบวนการจงใจให้ผู้ปฏิบัติงานเกิดความพึงพอใจในงานและทำให้งานประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายขององค์กร
  3. พัฒนาบุคลิกภาพ บุคลิกภาพเป็นสิ่งแรกที่ทำให้ผู้พบเห็นเกิดความรู้สึกทั้งทางบวกและทางลบ เช่น ขึ้นขอบ ประทับใจ สนใจ หรือเกิดความรู้สึกต่อต้าน ไม่ชอบใจ
  4. ด้านศาสนา เป็นเรื่องเกี่ยวกับความเชื่อและความศรัทธาที่เกิดจากจิตใจของแต่ละบุคคลศาสนาจึงใช้การพูดเป็นช่องทางในการกล่อมเกลาจิตใจของบุคคล เช่น การสวดมนต์ การเทศนา เป็นต้น
  5. ด้านการปกครอง การพูดเป็นสิ่งสำคัญทำให้คนในสังคมยอมรับและปฏิบัติตามระเบียบ กฎเกณฑ์ และบรรทัดฐานของสังคมที่ผู้ปกครองได้กำหนดไว้
  6. ด้านการส่งเสริมประชาธิปไตย การพูดเป็นส่วนสำคัญของระบบการปกครองแบบประชาธิปไตยซึ่งเป็นระบบการปกครองที่ยอมรับความคิดเห็นของสมาชิกในสังคม
  7. ด้านการสอน เป็นการถ่ายทอดวิชาความรู้ให้แก่ผู้อื่น ซึ่งเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ โดยผู้ที่สอนจะมีสารหรือความรู้อยู่แล้ว และมีวิธีหรือเทคนิคของการถ่ายทอดไปสู่ผู้อื่นอย่างมีศิลปะ เพื่อให้ผู้รับเกิดความเข้าใจที่ถูกต้องและแม่นยำ
  8. ด้านการประกอบอาชีพ การพูดเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกอาชีพ เนื่องจากใช้ติดต่อสื่อสารในการทำงานและใช้สร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้ร่วมงาน
- สาวิตรี สุวรรณโณ (ม.ป.ป) กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ ดังนี้
1. การพูดเป็นการสื่อสารสองทาง
  2. การพูดเป็นเครื่องมือของการสมาคม
  3. การพูดเป็นเครื่องมือประสานประโยชน์ให้แก่สังคม
  4. การพูดเป็นการแลกเปลี่ยนทัศนะซึ่งกันและกัน
  5. การพูดเป็นเครื่องมือช่วยในการแก้ไขปัญหาและทำให้เกิดกำลังใจ
- จากการศึกษาสรุปได้ ดังนี้ การพูดเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอด ติดต่อสื่อสาร แลกเปลี่ยนข้อมูล สร้างความสัมพันธ์ที่ดี มีความสำคัญมากในชีวิตประจำวัน การศึกษา การทำธุรกิจ การปกครอง และการพูดที่มีประสิทธิภาพ ถือเป็นทักษะที่มีค่าที่สุดอย่างหนึ่ง

3. องค์ประกอบของการพูด

Searle (1978: 85-95) กล่าวว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสามารถด้านการพูดประกอบด้วย

1. การกล่าวคำต้องมีจุดประสงค์ของการติดต่อสื่อสาร

2. การใช้คำพูดที่ทำให้บรรลุอย่างใดอย่างหนึ่งตามแต่สถานการณ์และบุคคล
3. การแสดงเจตนาในการกล่าวคำพูด เช่น การทักทาย การขอร้อง การยอมรับ เป็นต้น

ต้น

Oller (1979: 320-326) อธิบายถึงองค์ประกอบของภาษาไว้ 5 ด้าน ได้แก่

1. สำเนียง
2. ไวยากรณ์
3. ศัพท์
4. ความคล่องแคล่ว
5. ความสามารถเข้าใจคำพูดของผู้อื่น

Harris (1988: 81-82) กล่าวว่า องค์ประกอบในการพูด ประกอบด้วย

1. การออกเสียง ผู้พูดต้องออกเสียงพยัญชนะ สระ ประโยค ให้ถูกต้อง
2. ไวยากรณ์ ใช้ภาษาถูกต้องตามหลักไวยากรณ์
3. คำศัพท์ ใช้คำศัพท์หลากหลายและถูกต้อง
4. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างคล่องแคล่ว
5. การจับใจความ สามารถจับใจความ และโต้ตอบไปได้อย่างราบรื่น

สุภรัตน์ ศุภภัทร์รุจา (2554: 1) กล่าวว่า องค์ประกอบในการพูด ประกอบด้วย

1. ผู้พูด
2. ผู้ฟัง
3. เนื้อหาสาระที่พูด
4. สื่อ และเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสาร
5. จุดมุ่งหมายหรือผลที่เกิดจากการพูด

ศิริรัตน์ กลยะณี และพระมหาขวัญชัย กิตติปาโล (2558) กล่าวว่า การพูด เป็นการสื่อสารที่เกิดขึ้นอย่างเป็นกระบวนการ (Process) ที่ต่อเนื่อง กล่าวคือเป็นกระบวนการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างบุคคลต่อบุคคล หรือระหว่างบุคคลต่อกลุ่ม โดยใช้สัญลักษณ์ สัญญาณ หรือพฤติกรรมที่เข้าใจกันได้ ซึ่งมีองค์ประกอบ 5 ประการ ดังนี้

1. ผู้พูด หรือ ผู้ส่งสาร (Sender/Encoder) คือ ผู้ที่ทำหน้าที่ถ่ายทอดความรู้ ความคิดไปสู่ผู้ฟัง ผู้พูดต้องรู้การใช้ภาษา น้ำเสียง ท่าทางอย่างเหมาะสม รวมทั้งใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ ประกอบเพื่อให้การพูดบรรลุจุดมุ่งหมาย บางครั้งผู้พูดก็หมายถึงกลุ่มบุคคลได้เช่นกัน

2. ผู้ฟัง หรือ ผู้รับสาร (Receiver/Recipient /Decoder) คือ ผู้ที่เป็นเป้าหมายที่ผู้พูดต้องการจะสื่อสารไปถึง ดังนั้น การที่ผู้ฟังจะเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการจะสื่อสารมากเพียงใดขึ้นอยู่กับ

กับระดับความรู้ การตอบสนองต่อสาร เช่น การพยักหน้า ประบมือ ยิ้ม หัวเราะ ก้มหน้า ขมวดคิ้ว ฯลฯ และความน่าเชื่อถือของผู้ส่งสาร

3. สาร/หรือเนื้อหาที่พูด (Massage) คือ เนื้อหาที่ผู้พูดต้องการจะสื่อสาร เป็นสิ่งที่จะทำให้ผู้ฟังได้ตอบสนองกลับไปยังผู้พูด ดังนั้น ในกระบวนการสื่อสาร เนื้อหาสาระต้องมีความถูกต้อง ชัดเจน มีประโยชน์ เป็นไปในทางสร้างสรรค์

4. สื่อ/ช่องทางติดต่อ (Media/Medium/Channel) คือ ช่องทางที่ผู้พูดใช้ส่งสารไปยังผู้รับสารหรือผู้ฟัง ผู้พูดต้องรู้จักเลือกช่องทางให้เหมาะสม และผู้พูดจะเลือกทางใดเพื่อสื่อสารก็ขึ้นอยู่กับลักษณะของสารที่จะส่งด้วยเช่นกัน

5. การตอบสนอง (Feedback/response) คือ ปฏิกริยาที่เกิดขึ้นหลังจากที่ผู้ฟังได้ยินสารที่ถูกส่งมา แล้วตอบสนองกลับไปยังผู้ส่งสารหรือผู้พูด อาจเป็นวาจา หรือภาษากาย และการตอบสนองอาจเป็นได้ทั้งทางบวก เช่น หัวเราะ ประบมือ เป็นต้น และทางลบ เช่น สายหน้า ขมวดคิ้ว เป็นต้น

วิทยาลัยเทคนิคสัททิต (ม.ป.ป: 77) กล่าวว่า องค์ประกอบในการพูด ประกอบด้วย

1. ผู้พูด
2. ผู้ฟัง
3. เรื่องที่พูด (สาร)
4. เครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสาร (สื่อ)
5. ผลจากการพูด

จากการศึกษาสรุปได้ ดังนี้ องค์ประกอบของการพูดประกอบด้วย ผู้พูด สาร จุดประสงค์ที่ต้องการพูด น้ำเสียง กริยาท่าทางที่สอดคล้อง สื่อเพื่อประกอบการพูด และเรื่องที่ต้องการพูดเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้ถูกต้อง

4. แนวทางการพัฒนาด้านการพูด

Finocchiaro and Brumfit (1983) อธิบายว่า การพูดเป็นทักษะที่ซับซ้อนมากกว่าการฟัง โดยต้องรู้โครงสร้างประโยค การใช้ น้ำเสียง คำศัพท์ วัฒนธรรม และผู้พูดต้อง

1. คิดเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการแสดงออก
2. เปลี่ยนตำแหน่งของลิ้น ริมฝีปาก เพื่อให้ได้เสียงที่ถูกต้อง
3. ระวังการใช้ภาษา เช่น ไวยากรณ์ คำศัพท์ เป็นต้น
4. เปลี่ยนแปลงการใช้ทำเนียบภาษา
5. เปลี่ยนความคิดที่เกิดจากการตอบสนองจากผู้อื่น

Krashen and Terrell (1995: 75-76) อธิบายว่า นักเรียนจะออกเสียงภาษาได้ เมื่อผ่านกระบวนการเรียนรู้ภาษานั้น ๆ โดยรับปัจจัยป้อนที่มีความหมาย สามารถเข้าใจได้ และปราศจากการบังคับ

พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2539: 4-6 อ้างอิงใน วารุณี ศิริ, 2560: 32) การฝึกพูดภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ องค์กรประกอบในการออกเสียงพูดมีความสัมพันธ์กันเป็นลูกโซ่จะละทิ้งความสำคัญของเรื่องหนึ่งเรื่องใดไปไม่ได้ และเมื่อพูดประโยคหรือถ้อยความในภาษาต่างประเทศได้พอสมควรแล้วผู้ฝึกจำเป็นต้องฝึกหัดใช้ประโยคหรือถ้อยความต่าง ๆ ในสถานการณ์จริง เพื่อจะได้ทราบว่าในสถานการณ์จริงนั้นไม่ได้พูดประโยคครบถ้วนถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เสมอไปสามารถ “ละเว้น” บางส่วนไว้ในฐานที่เข้าใจได้ อีกทั้งยังเป็นการหัดใช้ทำนองเสียงให้เหมาะสมตามสถานการณ์นั้น ๆ เมื่อฝึกมากขึ้นจะมีความคล่องตัวในการใช้ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น และสามารถซึมซับธรรมชาติทางอารมณ์ วัฒนธรรม ตลอดจนรูปแบบ

จากการศึกษาสรุปได้ว่า การพัฒนาการพูดเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการสื่อสาร ต้องมีขั้นตอนในการสอนที่เอื้อต่อนักเรียนเพื่อให้ได้ฝึกประสบการณ์ในการพูด ผู้สอนต้องเตรียมตัว เนื้อหาสาระสิ่งแวดล้อมในการพูด เพื่อให้สอดคล้องกับลักษณะของผู้เรียนแต่ละกลุ่มอย่างเหมาะสม เพื่อให้ นักเรียนได้ประโยชน์สูงสุดจากการฟัง

5. การประเมินผลความสามารถด้านการพูด

ธีราภรณ์ กิจจักษ์ (2553: 13) กล่าวว่า การประเมินผลการพูดจะต้องพิจารณาเลือกวิธีการทดสอบให้เหมาะสมกับผู้เรียนและจุดประสงค์ของการประเมิน นอกจากนี้จะต้องมีเกณฑ์การพิจารณาทักษะการพูดประกอบด้วย ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้เลือกวิธีการทดสอบการพูดโดยใช้การสัมภาษณ์ โดยครูจะเป็นผู้ป้อนคำถามและสนทนากับผู้เรียน ผู้เรียนต้องใช้ความสามารถทางภาษาทั้งในด้านการฟังและความสามารถในการพูดโต้ตอบให้ถูกต้องและเหมาะสม

อัจฉรา วงศ์โสธร (2554: 13 อ้างอิงใน เขาวพร ศรีระชา, 2561: 44-45) เสนอเกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความสามารถทางการพูด 4 ระดับ ดังนี้

การออกเสียง

- 1 หมายถึง ผู้เรียนยังพูดโต้ตอบไม่ได้
- 2 หมายถึง ผู้เรียนออกเสียงผิดๆ พูดเข้าใจยาก
- 3 หมายถึง ผู้เรียนออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว

4 หมายถึง ผู้เรียนออกเสียงถูกต้อง

คำศัพท์

- 1 หมายถึง ผู้เรียนใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบไม่ได้
- 2 หมายถึง ผู้เรียนใช้คำศัพท์ผิดบ่อยๆ แต่ยังใช้ศัพท์ในเหตุการณ์นั้นได้
- 3 หมายถึง ผู้เรียนสื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ ใช้ศัพท์ได้เหมาะสม
- 4 หมายถึง ผู้เรียนใช้ศัพท์ได้เหมาะสมในทุกสถานการณ์

โครงสร้างไวยากรณ์

- 1 หมายถึง ผู้เรียนใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดไม่สามารถสื่อสารได้
- 2 หมายถึง ผู้เรียนใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิด
- 3 หมายถึง ผู้เรียนใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้ถูกต้องมีข้อผิดพลาดเล็กน้อย
- 4 หมายถึง ผู้เรียนไม่มีข้อผิดพลาดทั้งการใช้ศัพท์หรือโครงสร้างไวยากรณ์

การแสดงท่าทางประกอบการพูด

- 1 หมายถึง ผู้เรียนแสดงท่าทางการพูดไม่เป็นธรรมชาติ ติดขัด เชนอายุ พูดไม่ตรงตามบทบาทและสถานการณ์ ไม่กล้าสบตากับผู้ฟัง
- 2 หมายถึง ผู้เรียนแสดงท่าทางการพูดไม่เป็นธรรมชาติ ติดขัด เชนอายุเล็กน้อย พูดได้ตรงตามบทบาทและสถานการณ์ สบตากับผู้ฟังบางครั้ง
- 3 หมายถึง ผู้เรียนแสดงท่าทางการพูดเป็นธรรมชาติ ไม่ติดขัด เชนอายุ พูดได้ตามบทบาทและสถานการณ์ สบตากับผู้ฟังบางครั้ง
- 4 หมายถึง ผู้เรียนแสดงท่าทางการพูดเป็นธรรมชาติ ไม่ติดขัด เชนอายุ พูดได้ตามบทบาทและสถานการณ์ สบตากับผู้ฟังอย่างมั่นใจ

Erickson และ Curl (1972 อ้างใน เยาวพร ศรีระชา, 2561: 45) เป็นระบบการให้คะแนนวัดความสามารถด้านการพูดแบ่งเป็น 4 ระดับ ดังนี้

การออกเสียง

- 1 หมายถึง พูดยังไม่ได้และโต้ตอบยังไม่ได้
- 2 หมายถึง ออกเสียงผิด ๆ และพูดเข้าใจยาก
- 3 หมายถึง ออกเสียงผิดเป็นบางครั้งคราว
- 4 หมายถึง ออกเสียงถูกต้อง พูดได้

คำศัพท์

- 1 หมายถึง ใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบไม่ได้
- 2 หมายถึง ใช้คำศัพท์ผิดบ่อยๆ แต่ใช้ศัพท์ในสถานการณ์ได้
- 3 หมายถึง สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ใช้คำศัพท์ที่เหมาะสม
- 4 หมายถึง ใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมในทุกสถานการณ์

ไวยากรณ์

- 1 หมายถึง ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้
- 2 หมายถึง ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิด วลีถูกต้องบ้าง
- 3 หมายถึง ใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ได้ ถูกต้องแต่มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย
- 4 หมายถึง ไม่มีข้อผิดพลาด ทั้งในการใช้คำศัพท์หรือโครงสร้าง

ความคล่องแคล่ว

- 1 หมายถึง พูดแล้วหยุดนาน พูดไม่จบประโยคหรือโต้ตอบไม่ได้
- 2 หมายถึง พูด ๆ แล้วพูดต่อไม่ได้ พยายามพูดต่อไปโดยเริ่มต้นใหม่
- 3 หมายถึง สนทนาเป็นธรรมชาติและต่อเนื่องบางครั้งยังติดตะกุกตะกัก
- 4 หมายถึง บทสนทนาเป็นธรรมชาติ หยุดบ้าง เช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

Oller (1979: 320-323, อ้างใน ยุพเยาว์ เมืองหมุด, 2548: 19-21) ได้กำหนดประเภท

ความสามารถในการพูดไว้ 5 ประการ โดยแบ่งเป็น 6 ระดับความสามารถ คือ จากระดับที่ 1 ที่ควรปรับปรุงถึงระดับ 6 คือ ดีเยี่ยม ดังนี้

ด้านการออกเสียง

- 1 ออกเสียงลักษณะที่ไม่สามารถเข้าใจได้
- 2 ออกเสียงผิดมาก เข้าใจยาก ต้องพูดซ้ำๆ หลายๆ ครั้งจึงเข้าใจ
- 3 ใช้เสียงแปร่งและผิด ทำให้เข้าใจผิด บางครั้งต้องตั้งใจฟัง
- 4 ใช้เสียงแปร่งและออกเสียงผิดบางครั้งแต่เข้าใจได้
- 5 ออกเสียงถูกต้อง ฟังชัดเจน แต่ไม่เหมือนเจ้าของภาษา
- 6 ออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา

ด้านไวยากรณ์

- 1 ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ยกเว้นสำนวนที่เตรียมไว้
- 2 พูดผิดมาก มีความรู้ไวยากรณ์น้อยมาก สื่อสารไม่ได้
- 3 พูดผิดบ่อย ไม่รู้หลักไวยากรณ์สำคัญบางอย่างทำให้เข้าใจผิด

4 ผิดเป็นครั้งคราว ทำให้รู้ว่าไม่มีความรู้ทางไวยากรณ์บางอย่างแต่ไม่ถึงกับพูดแล้วไม่เข้าใจ

5 ผิดไวยากรณ์น้อยมาก

6 ผิดเพียง 1 หรือ 2 ในระหว่างการสัมภาษณ์

คำศัพท์

1 รู้คำศัพท์ไม่เพียงพอที่จะสนทนาในเรื่องง่ายๆได้

2 รู้คำศัพท์น้อยมากใช้ได้เฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนเองและใช้ภาษาเพื่อการอยู่รอดเท่านั้น เช่น การบอกหรือถามเกี่ยวกับเวลา สั่งอาหาร ถามข้อมูลเพื่อการเดินทางและสนทนาภายในครอบครัวได้

3 เลือกใช้คำศัพท์ไม่ค่อยถูก อภิปรายไม่ได้แม้ในเรื่องสังคมและอาชีพของตนในระดับธรรมดา

4 รู้คำศัพท์ทางอาชีพมากพอที่จะอภิปรายเรื่องที่สนใจได้ รู้คำศัพท์ทั่วไปพอจะพูดอภิปรายได้ในเรื่องเฉพาะสาขาวิชาที่ตนเกี่ยวข้องด้วย

5 รู้คำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพของตนมากและถูกต้อง มีคำศัพท์ทั่วไปมากพอที่จะพูดเรื่องปัญหาซับซ้อนและเหตุการณ์ในสังคม

6 คำศัพท์มีมากและถูกต้องเหมือนเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

ความคล่องในการพูด

1 การพูดยังตะกุกตะกัก พูดเป็นประโยคไม่ได้ สนทนายังไม่ได้

2 พูดซ้ำมากและไม่สม่ำเสมอยกเว้นประโยคที่พูดทุกวัน

3 ยังพูดได้ไม่สม่ำเสมอ พูดไม่จบประโยค

4 พูดแล้วหยุดบ้าง ความสม่ำเสมออาจเกิดจากการพูดใหม่หรือมัวคิดว่า

คำศัพท์

5 พูดได้ราบเรียบ ความเร็วและความสม่ำเสมอเท่านั้นที่ไม่เหมือนเจ้าของภาษา

6 พูดได้ไม่ว่าจะเป็นเรื่องทั่วไปหรือในวิชาชีพ พูดได้อย่างราบรื่นเหมือนเจ้าของ

ภาษา

ความเข้าใจ

1 เข้าใจน้อยเกินกว่าจะสนทนาในเรื่องธรรมดาที่สุด

2 เข้าใจภาษาซ้ำมากในเรื่องง่ายๆที่เกี่ยวกับสังคม การเดินทาง ยังต้องพูดให้ซ้ำๆ

และพูดใหม่

3 เข้าใจเรื่องง่ายๆที่เกี่ยวกับตนเอง ต้องให้พูดซ้ำๆหรือพูดใหม่ในบางครั้ง

4 เข้าใจดีพอสมควรในคำพูดที่มีอัตราความเร็วปกติที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับตนเอง
ต้องการให้พูดซ้ำหรือพูดใหม่ในบางครั้ง

5 เข้าใจบทสนทนาในระดับความเร็วปกติ ยกเว้นคำที่เป็นภาษาถิ่นหรือเรื่องที่ไม่
คุ้นเคยและคำพูดที่เร็วหรือซ้ำเกินไป

6 เข้าใจคำพูดที่เป็นพิธีการหรือภาษาถิ่นของเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

Fulcher G. (1993: 21-23) เสนอเกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความสามารถทางการพูด

6 ระดับ ดังนี้

สำเนียง

1 หมายถึง การออกเสียงไม่สามารถเข้าใจได้

2 หมายถึง การออกเสียงผิดบ่อยครั้ง และเน้นเสียงหนักเกินไป ทำให้เข้าใจยาก

3 หมายถึง การออกเสียงไม่ชัดเจน ต้องตั้งใจฟัง และออกเสียงผิดทำให้เกิดการ
เข้าใจผิด และความคลาดเคลื่อนของไวยากรณ์และคำศัพท์

4 หมายถึง การออกเสียงค่อนข้างไม่ชัดเจน และการออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว
ซึ่งไม่มีผลกระทบต่อการทำงานเข้าใจ

5 หมายถึง มีการออกเสียงผิดเล็กน้อย แต่ไม่ใช่เจ้าของภาษา

6 หมายถึง ออกเสียงได้ดั่งเจ้าของภาษา และไม่มีการออกเสียงผิด

ไวยากรณ์

1 หมายถึง ไวยากรณ์ไม่ถูกต้องเกือบทั้งหมด

2 หมายถึง มีความผิดพลาดบ่อยครั้ง ไม่สามารถใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้องตาม
รูปแบบ

3 หมายถึง มีความผิดพลาดบ่อยครั้ง สามารถใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้องตามรูปแบบ
ได้เล็กน้อย และบางครั้งก่อให้เกิดความน่ารำคาญและเข้าใจผิด

4 หมายถึง มีความผิดพลาดเป็นครั้งคราวทำให้รูปแบบไม่สมบูรณ์ แต่ไม่ส่งผล
กระทบต่อการทำความเข้าใจ

5 หมายถึง มีความผิดพลาดเล็กน้อย และใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องรูปแบบ

6 หมายถึง ผิดพลาดไม่เกินสองครั้งระหว่างทำการทดสอบ

คำศัพท์

- 1 หมายถึง คำศัพท์น้อยมาก แม้กระทั่งการสนทนาพื้นฐาน
- 2 หมายถึง คำศัพท์จำนวนจำกัด เฉพาะคำศัพท์ขั้นพื้นฐาน
- 3 หมายถึง การเลือกใช้คำบางครั้งไม่ถูกต้อง ข้อจำกัดของคำศัพท์ทำให้ไม่สามารถสนทนาหัวข้อทางวิชาการและสังคมทั่วไปได้
- 4 หมายถึง ใช้คำศัพท์สนทนาได้อย่างน่าสนใจ ใช้คำศัพท์ทางคำซ้ำไปซ้ำมา
- 5 หมายถึง ใช้คำศัพท์ได้หลากหลายและแม่นยำ
- 6 หมายถึง ใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องเหมาะสมและหลากหลายเหมือนเจ้าของภาษา

ความคล่องแคล่ว

- 1 หมายถึง พูดติดขัดและตะกุกตะกัก
- 2 หมายถึง พูดช้ามากและไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคสั้นๆ หรือประโยคเดิม
- 3 หมายถึง พูดอย่างลั้งเลตะกุกตะกัก และบางครั้งทิ้งประโยคไว้โดยไม่สมบูรณ์
- 4 หมายถึง พูดอย่างลั้งเลบางครั้ง ทำให้พูดซ้ำประโยคเดิม ๆ และพยายามคิด

คำศัพท์

- 5 หมายถึง พูดได้อย่างราบรื่น แต่สังเกตเห็นได้ว่าความเร็วไม่สม่ำเสมอ
- 6 หมายถึง พูดได้อย่างคล่องแคล่ว ราบรื่นเหมือนเจ้าของภาษา

ความเข้าใจ

- 1 หมายถึง เข้าใจได้น้อยมากสำหรับการสนทนาพื้นฐาน
- 2 หมายถึง เข้าใจเพียงการสนทนาพื้นฐานที่ซ้ำมากๆ ต้องพูดซ้ำๆ
- 3 หมายถึง เข้าใจกับประโยคง่ายๆ ต้องพูดซ้ำๆ และการเปลี่ยนใช้วลีเป็นจำนวน

มาก

- 4 หมายถึง เข้าใจประโยคพื้นฐาน แต่ต้องพูดซ้ำๆ และมีการเปลี่ยนใช้วลีเป็น

บางครั้ง

- 5 หมายถึง เข้าใจทุกประโยคที่ไม่เป็นทางการหรือประโยคที่มีความเร็วเล็กน้อย
- 6 หมายถึง เข้าใจทุกประโยคทั้งประโยคทางการและประโยคไม่เป็นทางการ

จากการศึกษาสรุปได้ว่า การวัดและประเมินความสามารถด้านการพูด สามารถวัดได้จากพฤติกรรมต่างๆ ของผู้เรียน เช่น การออกเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ ความคล่องแคล่ว ท่าทาง ประกอบ เป็นต้น รวมถึงการวัดและการประเมินต้องอาศัยเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพ ผ่านการศึกษาข้อมูลอย่างละเอียด และเหมาะสมกับบริบทของผู้เรียนที่จะใช้เครื่องมือวัดอีกด้วย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

บัณฑิตกาญจ ตั้งภากรณ์ (2554) ได้ศึกษาเรื่อง การสร้างสื่อภาพนูนอักษรจีนเพื่อเสริมจินตภาพในทักษะการสื่อสารภาษาจีนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนผู้พิการทางสายตา การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างสื่อภาพนูนอักษรจีนสำหรับนักเรียนผู้พิการทางสายตาให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ 75/75 และศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนผู้พิการทางสายตาที่มีต่อสื่อภาพนูนอักษรจีนประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีความพิการทางสายตา ณ ศูนย์พัฒนาสมรรถภาพและโรงเรียนการศึกษาคนตาบอด จังหวัดลพบุรี สำหรับกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มที่ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง คือ นักเรียนผู้พิการทางสายตาที่สามารถอ่านอักษรเบรลล์และมีความพร้อมที่จะเรียนภาษาต่างประเทศ ซึ่งประกอบด้วยกลุ่มเรียนร่วมและกลุ่มฝึกอาชีพ มีจำนวนทั้งสิ้น 25 คน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ สื่อภาพนูนอักษรจีน แบบประเมินคุณภาพสำหรับผู้เชี่ยวชาญ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนด้วยสื่อภาพนูนอักษรจีน และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนผู้พิการทางสายตาที่มีต่อสื่อภาพนูนอักษรจีน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พบว่า สื่อภาพนูนอักษรจีนสำหรับนักเรียนผู้พิการทางสายตาที่สร้างขึ้นนี้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.40/87.20 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ส่วนระดับความคิดเห็นของนักเรียนผู้พิการทางสายตาที่มีต่อสื่อภาพนูนอักษรจีนเพื่อเสริมจินตภาพในทักษะการสื่อสารภาษาจีนเบื้องต้นอยู่ที่ระดับดีมากที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.82

ศยามล ฐิตะยารักษ์ (2553) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดสื่อประสม เรื่องคำคล้องจอง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อำเภอเมืองปทุมธานี การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาชุดสื่อประสม เรื่องคำคล้องจอง โดยใช้ชุดสื่อประสม และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ความรู้เรื่องคำคล้องจองเป็นเครื่องมือในการวิจัย และมีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดหงส์ปทุมมาวาส

จำนวน 30 คนเป็นกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ชุดสื่อประสมมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการและผลลัพธ์โดยเฉลี่ย 81.26/80.67 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้

ฉันทิษฐ์ ศรีวัฒนานนท์ (2555) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ การเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้สื่อประสม มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ การเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ก่อนกับหลังการใช้สื่อประสม และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน ต่อการใช้สื่อประสมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยมีกลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนบ้านนิเวศน์ จังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 25 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแผนการจัดการเรียนรู้พัฒนาการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้สื่อประสม ชุดฝึกทักษะการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เกม แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยสื่อประสม ผลวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้การเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้สื่อประสม มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 78.96/76 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 75/75 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้สื่อประสม ในภาพรวมอยู่ในระดับพอใจมากที่สุด

แสงเดือน พรหมสุพันธ์ และ วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์ (2556) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนภาษาที่สองของบิลาชร่วมกับผังกราฟิก ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนภาษาที่สองของบิลาช ร่วมกับผังกราฟิกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ก่อนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนภาษาที่สองของบิลาช ร่วมกับผังกราฟิกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 3) เพื่อศึกษาเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/4 โรงเรียนส่องดาววิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 38 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เนื่องจากแต่ละห้องเรียนมีนักเรียนคละความสามารถมีทั้งนักเรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน การดำเนินการวิจัยใช้รูปแบบ One Group Pretest-Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการ

เรียนรู้แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ แบบวัดเจตคติที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า 1. ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนภาษาที่สองของ บิลาชร่วมกับผังกราฟิก ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.61/77.48 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่ตั้งไว้ 2. ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนภาษาที่สองของบิลาชร่วมกับผังกราฟิก หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 3. เจตคติของนักเรียนที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รุ่งทิพา อุ่นเจริญ (2557) ได้ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะ การสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) หา ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการจัด กิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM ตามเกณฑ์ 75/75 2) ศึกษาดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ 3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษ 4) เปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ 5) เปรียบเทียบความพึงพอใจที่มีต่อการ จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาล นครพนม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 80 คน จาก 2 ห้องเรียน แบ่งเป็น 2 กลุ่มๆ ละ 40 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบสุ่มกลุ่ม โดยกลุ่มที่ 1 ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR กลุ่มที่ 2 ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM เครื่องมือที่ใช้ คือ แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR จำนวน 7 แผนๆ ละ 2 ชั่วโมง จำนวน 14 ชั่วโมง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM จำนวน 7 แผนๆ ละ 2 ชั่วโมง จำนวน 14 ชั่วโมง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ แบบทดสอบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ 4 ทักษะ ชนิดเติมคำ จำนวน 40 ข้อ แบบวัดความ พึงพอใจที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR และการจัดกิจกรรม การเรียนรู้แบบ B-SLIM พบว่า 1) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.71/80.75 และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM ประสิทธิภาพเท่ากับ 80.67/77.81 ซึ่ง เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด 75/75 2) ดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ที่ จัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR คิดเป็นร้อยละ 64.63 และดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการ เรียนรู้แบบ B-SLIM คิดเป็นร้อยละ 60.24 3) นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR มี

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR มีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสูงกว่ากิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 5) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับ มากที่สุด และนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมาก

นันทวัน หมุดปิ่น (2557) ได้ศึกษาเรื่อง ผลของปีสลิมโมเดลด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน 2) ศึกษาเจตคติต่อการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้ปีสลิมโมเดลเสริมด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนอุดรพิทยานุกูล อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี จำนวน 49 คนที่ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่มโดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2) แบบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และ 3) แบบวัดเจตคติต่อการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้ปีสลิมโมเดลด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ยร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและทดสอบค่าทีแบบไม่อิสระ ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติสำหรับข้อมูลทางสังคมศาสตร์ พบว่า 1) ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้ปีสลิมโมเดลเสริมด้วยกิจกรรมบทบาทสมติก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 19.62 คะแนนคิดเป็นร้อยละ 40.88 และหลังเรียนคะแนนเฉลี่ย 43.42 คะแนนคิดเป็นร้อยละ 90.46 ซึ่งไม่น้อยกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน 2) นักเรียนมีเจตคติต่อการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้ปีสลิมโมเดลเสริมด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติอยู่ในระดับ ดี

เหมือนฝัน พิจารณ์ (2558) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษจับใจความ และการเขียนสรุปความ โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ร่วมกับการเขียนผังมโนทัศน์ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นการศึกษาเชิงกึ่งทดลอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ร่วมกับการเขียนผังมโนทัศน์ ในการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความ และการเขียน สรุปความ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเพียงหลวง 1 (บ้านท่าตอน) ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญาสิริวัฒนาพรรณวดี ตำบลท่าตอน อำเภอแม่

อายุ จังหวัดเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2557 จำนวน 64 คน เครื่องมือที่ใช้คือ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ร่วมกับการเขียนผังมโนทัศน์ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านจับใจความ และแบบประเมินความสามารถด้านการเขียนสรุปความ ผลการวิจัยพบว่า หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ร่วมกับการเขียนผังมโนทัศน์ มีคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการอ่านจับใจความ และการเขียนสรุปความสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กฤตพร ช่วยบุญชู (2558) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะและผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาในวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 2 โดยใช้ B-SLIM Model ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคนิคบริหารธุรกิจกรุงเทพ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะและผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ในวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 2 โดยใช้ B-SLIM Model ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ปี การศึกษา 2558 ซึ่งประชากรของการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1/3 แผนกการโรงแรมและการท่องเที่ยวของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคนิคบริหารธุรกิจกรุงเทพ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2558 จำนวน 30 คน กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1/3 แผนกการโรงแรมและการท่องเที่ยว ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคนิคบริหารธุรกิจกรุงเทพ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2558 จำนวน 10 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเครื่องมือที่ใช้ คือ 1) ศึกษาการจัดกระบวนการเรียนรู้แผนจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ 2) ศึกษารูปแบบการสอนแบบ B-SLIM Model พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาในภาคเรียนที่ 1 มีผลการทำคะแนนคิดเป็นร้อยละในเกณฑ์ที่ต่ำอยู่มากแต่หลังจากที่ผู้สอนได้ทำการเรียนการสอนโดย B-SLIM Model ในภาคเรียนที่ 2 จะเห็นได้ว่าค่าร้อยละของนักเรียนมีค่าร้อยละที่เพิ่มขึ้น ดังจะเห็นได้จากการเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนที่เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 25.3

สมบัติ ระมัด, ญัฐปคัลภ กิตติสุนทรพิศาล, และกนกกาญจน์ กิตติชาติเขาวลิต (2559) ได้ศึกษาเรื่อง หลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แบบ B-SLIM Model เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน โดยใช้ B-SLIM Model 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนและหลังที่จะใช้การเรียนการสอนแบบ B-SLIM Model และ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจ

ของนักเรียนกับ B-SLIM Model กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษา จำนวน 44 คน เทอม 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนสุราษฎร์วิทยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย เครื่องมือที่ใช้ คือ 1) หลักสูตรการเรียนการสอนแบบ B-SLIM Model 2) การทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ 30 ข้อ: 30 คะแนน 3) แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อประเมินความพึงพอใจในการใช้โมเดลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วยแบบจำลอง B-SLIM พบว่าหลักสูตรการเรียนการสอนแบบ B-SLIM Model มีประสิทธิภาพ 84.82/80.98 ผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนมีระดับ .05 และมีความพึงพอใจระดับสูงมาก

ปริญรัตน์ ศิลาเลิศ. (2559). ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model และแผนภูมิกราฟิก มีความมุ่งหมายเพื่อ (1) เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model และแผนภูมิกราฟิก ก่อนและหลังเรียน และ (2) ศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีการสอนเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model และแผนภูมิกราฟิก กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพัฒนศึกษา ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 1 ห้องเรียน 30 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ คือ (1) แผนการจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model และแผนภูมิกราฟิก (2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเป็นแบบเลือกตอบ 30 ข้อ และ (3) แบบวัดเจตคติต่อการสอนเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM และแผนภูมิกราฟิก แบบมาตรฐานส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model และแผนกราฟิก หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 (2) เจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM และแผนภูมิกราฟิก มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.46 คะแนนแสดงว่านักเรียนมีเจตนาดีต่อการเขียนสองภาษาอยู่โดยรวมอยู่ในระดับดีมาก

อัญรัตน์ นุ่นจีน (2559) ได้ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและความพึงพอใจ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีการสอนแบบ B-SLIM Model และการสอนปกติ มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เปรียบเทียบผลการเรียนรู้การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีการสอนแบบ B-SLIM

Model และการสอนโดยวิธีปกติและ (2) เปรียบเทียบความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีการสอนแบบ B-SLIM Model และการสอนโดยวิธีปกติ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนเทศบาลบ้านบางม่วง จำนวน 2 ห้องเรียน ผลการวิจัยพบว่า (1) นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบ B-SLIM Model มีผลการเรียนรู้ด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ (2) นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วย รูปแบบ B-SLIM Model มีระดับความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ศิริดา ทาทิพย์ และ ปรีณ ทนันชัยบุตร (2559) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM ร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาความสามารถด้านการฟังภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยจัดการเรียนรู้แบบ Bilash's Second Language Instructional Model (B-SLIM) ร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ โดยนักเรียนมีคะแนนไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ขึ้นไป 2) พัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยจัดการเรียนรู้แบบ Bilash's Second Language Instructional Model (B-SLIM) ร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ โดยนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ขึ้นไป และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ Bilash's Second Language Instructional Model (B-SLIM) ร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 40 คน โรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสรรพ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 24 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 เป็นการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น (Pre-Experimental Design) เป็นการศึกษากรณีศึกษากลุ่มทดลองกลุ่มเดียว และมีการทดสอบหลังทดลองหนึ่งครั้ง (One Shot Case Study) เครื่องมือที่ใช้ คือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยรูปแบบ Bilash's Second Language Instructional Model (B-SLIM) ร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ 2) แบบทดสอบความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเกาหลี 3) แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM ร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการฟังภาษาเกาหลีเฉลี่ยร้อยละ 84.00 และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ

87.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 2) นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการพูดภาษาเกาหลีเฉลี่ยร้อยละ 82.90 และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 85 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 3) พบว่า โดยภาพรวมนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบ Bilash's Second Language Instructional Model (B-SLIM) ร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติอยู่ในระดับมากที่สุด

สุพรรณ ไชยศรี (2559) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาการจัดการเรียนการสอนโดยการจัดการเรียนรู้แบบ B - SLIM Model ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 2 ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพและบริหารธุรกิจ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) เพื่อหาดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ 3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาคอมพิวเตอร์ คณะบริหารธุรกิจ ห้อง CD101 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ B - SLIM Model ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 2 และ 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาคอมพิวเตอร์ คณะบริหารธุรกิจ ห้อง CD101 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ B - SLIM Model ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 2 กลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการคัดเลือกแบบเจาะจง คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาคอมพิวเตอร์ คณะบริหารธุรกิจ ห้อง CD101 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในชีวิตจริง 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 วิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพและบริหารธุรกิจ จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ 1) แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B - SLIM Model ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 2 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน (Pre-test) และหลังเรียน (Post-test) แบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจทางการเรียน เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ พบว่า 1) แผนการจัดการเรียนรู้แบบ B - SLIM Model ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 2 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80/80 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 2) ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้เท่ากับ 0.92 หรือมีความก้าวหน้าในการเรียนร้อยละ 92 ซึ่งอยู่ในระดับสูง 3) นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาคอมพิวเตอร์ คณะบริหารธุรกิจ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 16.17 คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 28.85 4) นักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ B - SLIM Model มีความพึงพอใจในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 2 อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.60$, S.D. = 0.61)

พัฒนชัย ชัยชนะ (2561) ได้ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับการขาย ของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์ที่สอนด้วยวิธี Communicative Language Teaching กับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติเรื่อง product presentation มีจุดประสงค์เพื่อ (1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับการขายของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์ที่สอนด้วยวิธี Communicative Language Teaching กับนักเรียนที่ได้รับการสอนปกติเรื่อง product presentation (2) เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับการขายของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบ communicative language teaching และการสอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับชั้นปวช.2 กลุ่ม A ห้อง 2/10 จำนวน 20 คน สาขาวิชาธุรกิจค้าปลีก ซึ่งคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มแบบเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบ Communicative Language Teaching และนักเรียนระดับชั้น ปวช.2 กลุ่ม B ห้อง 2/9 จำนวน 20 คน สาขาวิชาธุรกิจค้าปลีก ซึ่งคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มแบบเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบปกติ เครื่องมือที่ใช้ คือ แผนการสอนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 2 รูปแบบ คือ 1.แผนการเรียนรู้บทที่ 4 เรื่อง product presentation โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) จำนวน 1 แผนละ 4 คาบเรียน 2. แผนการเรียนรู้ บทที่ 4 เรื่อง product presentation โดยใช้รูปแบบการสอนแบบปกติ จำนวน 1 แผนละ 4 คาบเรียน 2.แบบทดสอบวัดทักษะการพูดบทสนทนา 3.แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนแบบ communicative Language Teaching ผลการวิจัยพบว่า (1) 1) นักเรียนจำนวน 4 คน สามารถสอบวัดระดับ placement level ในระดับ 0.5 2) นักเรียน จำนวน 15 คน สามารถสอบวัดระดับ placement level ในระดับ 0.2 3) จำนวนนักเรียนทั้ง 19 คน จาก 20 คนสามารถสอบวัดระดับ placement level ในระดับ 0.2 ขึ้นไป จากเกณฑ์การประเมินผลที่ระบุว่า นักเรียนจะต้องมีผลการสอบวัดระดับ placement level ไม่ต่ำกว่า 0.2 จึงจะผ่านเกณฑ์ สรุป นักเรียนมีการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ที่ดีขึ้นหลังจากได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษผ่านโปรแกรม Dyned (2) ในส่วนของผลการประเมินความพึงพอใจ แสดงให้เห็นว่ากลุ่มนักเรียนตัวอย่างที่ตอบสนองประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษผ่านโปรแกรมสอนภาษาอังกฤษ Dyned มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.22 คิดเป็นร้อยละ 84.4 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ แล้วพบว่ารายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจมากที่สุด อยู่ในระดับความพึงพอใจมากที่สุด คือ นักเรียนรู้สึกสนใจและเพลิดเพลินในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านโปรแกรม Dyned มีค่าเฉลี่ย 4.6

เยาวพร ศรีระชา (2561) ได้ศึกษาเรื่อง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ประกอบชุดสื่อประสม เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ประกอบชุดสื่อประสม ตามเกณฑ์ 75/75 2) เพื่อศึกษาทักษะการพูดภาษาจีน หลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ประกอบชุดสื่อประสม 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนหลังจากได้รับการจัดการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ประกอบชุดสื่อประสม กลุ่มเป้าหมายคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเขื่อนพิทยาสรรค์ ตาบลยางท่าแจ้ง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) ชุดสื่อประสม จำนวน 4 ชุด เพื่อใช้ประกอบแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยการสอนภาษาเพื่อการ 2) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT จำนวน 16 แผนๆละ 1 ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง 3) แบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เป็นแบบฝึกสนทนาและแบบพูดปากเปล่าภาษาจีน นำผลคะแนนที่ได้มาแปลผล จัดอันดับคุณภาพ 4 ระดับ และ 4) แบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับชุดสื่อประสม โดยใช้เกณฑ์การประเมินแบบรูบริคส์ (Rubrics) จัดอันดับคุณภาพ 5 ระดับ พบว่า 1) ได้ชุดสื่อประสมที่ใช้ประกอบการจัดการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 4 ชุด ที่มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 77.15/78.80 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 2) ผลการศึกษาทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี 2 หลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบชุดสื่อประสมด้านไวยากรณ์/ความถูกต้อง ด้านการออกเสียง ด้านคำศัพท์ และด้านความคล่องแคล่ว พบว่าอยู่ในระดับดี เมื่อเทียบกับเกณฑ์ประเมิน 3) ผลการศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนหลังจากได้รับการจัดการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ประกอบชุดสื่อประสม มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($X = 4.06$) และ (S.D. = 0.5)

ปารณัท ศุภพิมล และ จารุณี มณีกุล (2561) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้การสอนแบบปีสลิม เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนหลังการเรียนแบบปีสลิม 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนแบบปีสลิม และ 3) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการเรียนแบบปีสลิม กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 โรงเรียนสองแคววิทยาคม อำเภอดอยหล่อ จังหวัดเชียงใหม่ ที่กำลังศึกษารายวิชา ภาษาอังกฤษ

พื้นฐาน (อ 22102) ในภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2556 จำนวน 28 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ แผนการสอนภาษาอังกฤษแบบปีสลิมที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น จำนวน 5 แผนการสอน แผนการสอนละ 4 คาบ รวมทั้งหมด 20 คาบ คาบละ 60 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ 1) แบบทดสอบทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ 2) แบบทดสอบทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ และ 3) แบบประเมินทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า 1) ทักษะการฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการเรียนแบบปีสลิม ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50 ที่กำหนดไว้ 2) ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้น จากระดับไม่ผ่านเป็นระดับดีหลังการเรียนแบบปีสลิม 3) ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการเรียนแบบปีสลิม ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50 ที่กำหนดไว้

วิภาวี ไชยทองศรี (2562) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมตามรูปแบบ B-SLIM ประกอบสื่อมัลติมีเดีย กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/2 โรงเรียนนาจนาศึกษา จำนวน 27 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบ B-SLIM ประกอบสื่อมัลติมีเดีย จำนวน 12 แผน มีค่าความเหมาะสมอยู่ที่ระดับมาก 2) แบบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาจีนเพื่อการสื่อสารแบบปรนัยจำนวน 20 ข้อ 3) แบบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารด้วยการตอบคำถามปากเปล่าจำนวน 5 ข้อ และการสนทนาตามสถานการณ์ที่กำหนดจำนวน 1 สถานการณ์ และ 4) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนตามรูปแบบ B-SLIM ประกอบสื่อมัลติมีเดีย แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่า t-test (Dependent samples) พบว่า 1) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบ B-SLIM ประกอบสื่อมัลติมีเดีย มีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.86/76.30 น ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 2) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบ B-SLIM ประกอบสื่อมัลติมีเดีย มีค่าประสิทธิผลเท่ากับ 0.5164 คิดเป็นร้อยละ 51.64 3) นักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบ B-SLIM ประกอบสื่อมัลติมีเดีย มีทักษะการฟังและการพูด หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.5 4) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้กิจกรรมตามรูปแบบ B-SLIM ประกอบสื่อมัลติมีเดียอยู่ในระดับความพึงพอใจมากที่สุด

Wang (2562) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4 MAT ประกอบแบบฝึกทักษะคำศัพท์พื้นฐานภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4MAT ประกอบแบบฝึกทักษะคำศัพท์พื้นฐานภาษาจีนกลาง ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ $E1/E2=80/80$ 2) ศึกษาดัชนีประสิทธิผลของกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4 MAT ประกอบแบบฝึก

ทักษะคำศัพท์พื้นฐานภาษาจีนกลาง 3) เปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนของนักศึกษา ก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4 MAT ประกอบแบบฝึกทักษะคำศัพท์พื้นฐาน ภาษาจีนกลาง 4) เปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนของนักศึกษาก่อนเรียนที่มีทักษะการ ฟังและการพูดภาษาจีนแตกต่างกัน หลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4 MAT ประกอบแบบฝึกทักษะคำศัพท์พื้นฐานภาษาจีนกลางและ 5) ศึกษาความพึงพอใจของ นักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4 MAT ประกอบแบบฝึกทักษะ คำศัพท์พื้นฐานภาษาจีนกลาง ประชากรของงานวิจัยนี้ได้แก่นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 ปี การศึกษา 2562 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 หมู่เรียน หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน(แขนงการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ) จำนวน 33 คน โดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ คือ แผนจัดการเรียนรู้ที่ ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวคิดและทฤษฎีหลักการเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบ 4 MAT แบบ วัดทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนของนักศึกษาและแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มี ต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4 MAT ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหา ร้อยละค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน T-test(Dependent Sample) และ F-test(One –way AVOVA) พบว่า 1) การจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4 MAT ประกอบแบบฝึกทักษะ คำศัพท์พื้นฐานภาษาจีนกลาง มีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 84.71/85.50 2) กิจกรรมการจัดการ เรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4 MAT ประกอบแบบฝึกทักษะคำศัพท์พื้นฐานภาษาจีนกลาง มี ค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.7874 3) ทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนของนักศึกษาหลังเรียนสูง กว่าก่อนเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4MAT ประกอบแบบฝึกทักษะคำศัพท์พื้นฐานภาษาจีน กลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 4) ทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนของนักศึกษาก่อน เรียนที่มีทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนแตกต่างกัน หลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วย กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4 MAT ประกอบแบบฝึกทักษะคำศัพท์พื้นฐานภาษาจีนกลางไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 5) นักศึกษามีความพึงพอใจที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วย กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4 MAT ประกอบแบบฝึกทักษะคำศัพท์พื้นฐานภาษาจีนกลางโดยรวมอยู่ใน ระดับมากที่สุด (= 4.58, S.D.0.54)

Zhong (2562) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการสื่อสารภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อสร้างชุดกิจกรรมการสื่อสารภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถใน

การสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนก่อนและหลังการเรียน 3) เพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการใช้ชุดกิจกรรมการสื่อสารภาษาจีน ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัตนชัยศึกษา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวนทั้งหมด 26 คน เครื่องมือในการวิจัย คือ 1) ชุดกิจกรรมการสื่อสารภาษาจีน 2) แบบประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน 3) แบบวัดเจตคติต่อการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการสื่อสารภาษาจีน พบว่า ชุดกิจกรรมการสื่อสารภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 84.27/80.88 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 26 คน ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการสื่อสารภาษาจีน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนนักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการสื่อสารภาษาจีน มีเจตคติต่อการใช้ชุดกิจกรรมการสื่อสารภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อยู่ในระดับปานกลาง

Ma (2562) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ มีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อ 1) พัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคามให้มีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์เป้าหมายที่ตั้งไว้ $E_1/E_2 = 80/80$ 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70 และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 หมู่เรียนโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จำนวน 42 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ จำนวน 5 แผน 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งใช้วัดทักษะการพูดภาษาจีน และ 3) แบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการสอนหรือการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ พบว่า 1) ประสิทธิภาพของการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม มีประสิทธิภาพของ E_1/E_2 เท่ากับ 85.12/85.29 ซึ่งมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ 2) ทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .013. 3) นักศึกษา

สาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคามมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ โดยรวมอยู่ในระดับมาก (= 4.36, S.D. = 0.56) และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านเนื้อหา มีความพึงพอใจสูงสุดอยู่ในระดับมากที่สุด (= 4.55, S.D. = 0.54) อีก 3 ด้าน อยู่ในระดับมาก กล่าวคือด้านด้านผู้สอน (= 4.42, S.D. = 0.56) ด้านการวัดและประเมินผล (= 4.23, S.D. = 0.60) และด้านกิจกรรมการเรียนรู้ (= 4.23, S.D. = 0.61) ตามลำดับ

กรกมล ชนะโรจน์รุ่งเรือง, ฐณัฐลา ลากเลิศ, และประภา จอรธ (2562) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT กรณีศึกษากลุ่มผู้เรียนที่เรียนวิชาภาษาจีน โรงเรียนหัวหินวิทยาคม มีจุดมุ่งหมายการวิจัยเพื่อ 1) พัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของผู้เรียนที่เรียนรายวิชาภาษาจีน โรงเรียนหัวหินวิทยาคม โดยใช้รูปแบบ 4MAT โดยนักเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 มีคะแนนทักษะการพูดภาษาจีนเฉลี่ยร้อยละ 70) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของทักษะการพูดของผู้เรียนที่เรียนรายวิชาภาษาจีน โรงเรียนหัวหินวิทยาคม ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะจากรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT โดยกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้เรียนที่เรียนวิชาภาษาจีนโรงเรียนหัวหินวิทยาคม จำนวน 35 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง ดำเนินการวิจัยในช่วงในช่วง 12 พฤศจิกายน 2561 ถึง 4 มกราคม 2562 จำนวน 7 สัปดาห์ รวม 14 ชั่วโมง ใน 1 หน่วยการเรียนรู้ คือ “喜欢不喜欢” (ชอบหรือไม่ชอบ) รวม 5 แผนทำการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณโดยใช้สถิติพื้นฐาน สถิติทดสอบที และวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพโดยใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า 1. นักเรียนจำนวน 35 คน มีคะแนนทักษะการพูดภาษาจีนเฉลี่ยสูงกว่าร้อยละ 70 จำนวน 32 คน โดยมีคะแนนเฉลี่ย 14.69 คิดเป็นร้อยละ 91.42 ซึ่งสามารถผ่านเกณฑ์มากกว่าร้อยละ 70 ที่กำหนดไว้ 2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาจีนของนักเรียน ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 3. ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนหลังการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT พบว่า ด้านที่มีความพึงพอใจมากที่สุด ได้แก่ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน (มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.01) รองลงมาได้แก่ ด้านผู้สอน (มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.85) และด้านการวัดและประเมินผล (มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.75) ด้านที่มีความพึงพอใจน้อยที่สุด ได้แก่ด้านเนื้อหา (มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.14) ตามลำดับ

สุจิโรจน์ ชมพูพิน (2562) ได้ศึกษา เรื่อง การใช้ B-SLIM Model เพื่อการพัฒนาการเรียนรู้อังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านนาโคก จังหวัดเลย

เพื่อพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ B-SLIM Model ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 หาค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ B-SLIM Model ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ B-SLIM Model กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านนาโคก อำเภอเมือง จังหวัดเลย ภาคเรียนที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 25 คน ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้ B-SLIM Model จำนวน 6 แผน ใช้เวลาการสอน 12 ชั่วโมง 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 30 ข้อ 3) แบบทดสอบวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยใช้ B-SLIM Model จำนวน 20 ข้อ เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ B-SLIM Model ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเท่ากับ 76.42/70.13 2) ดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ B-SLIM Model ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเท่ากับ 0.6077 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนคิดเป็นร้อยละ 60.77 3) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ B-SLIM Model โดยรวมอยู่ในระดับมาก

สุภาภรณ์ ธิรศิลาเวทย์ (2562) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมตามรูปแบบ B-SLIM ประกอบสื่อมัลติมีเดีย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนากิจกรรมการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบรูปแบบ B-SLIM ประกอบสื่อมัลติมีเดีย ตามเกณฑ์ 75 / 75 2) ศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ตามแบบรูปแบบ B-SLIM ประกอบสื่อมัลติมีเดีย 3) เปรียบเทียบการฟังและการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารของนักเรียน ก่อนเรียนกับหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนตามรูปแบบรูปแบบ B-SLIM ประกอบสื่อมัลติมีเดีย และ 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนตามรูปแบบ B-SLIM ประกอบสื่อมัลติมีเดีย กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/2 โรงเรียนหน้างานศึกษา จำนวน 27 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบ B-SLIM ประกอบสื่อมัลติมีเดีย จำนวน 12 แผน มีค่าเหมาะสมอยู่ในระดับมาก 2) แบบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาจีนเพื่อการสื่อสารแบบปรนัยจำนวน 20 ข้อ 3) ข้อแบบวัดความสามารถด้านการพูด

ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารด้วยการตอบคำถามปากเปล่าจำนวน 5 ข้อ และการสนทนาตามสถานการณ์ที่กำหนดให้จำนวน 1 สถานการณ์ และ 4) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนตามรูปแบบ B-SLIM ประกอบสื่อมัลติมีเดียแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบนเบนมาตรฐาน และค่า t-test (Dependent Samples) พบว่า 1) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบ B-SLIM ประกอบสื่อมัลติมีเดียมีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.86/76.34 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 2) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบ B-SLIM ประกอบสื่อมัลติมีเดียมีค่าดัชนีประสิทธิผล เท่ากับ 0.5164 คิดเป็นร้อยละ 51.64 3) นักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบ B-SLIM ประกอบสื่อมัลติมีเดียมีทักษะการฟังและการพูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 4) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้กิจกรรมตามรูปแบบ B-SLIM ประกอบสื่อมัลติมีเดีย อยู่ในระดับความพึงพอใจมากที่สุด

งานวิจัยต่างประเทศ

Huang (2010) ได้ศึกษาเรื่อง การประยุกต์ใช้ B-SLIM ในการสอนการพูดภาษาอังกฤษระดับมหาวิทยาลัย เพื่อพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยขั้นตอนการดำเนินไปตามลำดับขั้นการสอนแบบ B-SLIM พบว่า นักศึกษาสามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถนำไปใช้ได้จริง

Zhongyuan (2013) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้สื่อมัลติมีเดียในการสอนภาษาจีนเป็นภาษาที่สองและผลกระทบด้านการสอน เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของสื่อมัลติมีเดียในการสอนความเข้าใจไวยากรณ์ภาษาที่สองของผู้เรียนภาษาจีนระดับต้นและระดับกลาง โดยมุ่งเน้นการตรวจสอบประสิทธิภาพสัมพัทธ์ของโหมดต่างๆ ในการสอนไวยากรณ์ภาษาจีน หน่วยการเรียนรู้การบอกทิศทาง โดยมีสามโหมด ดังนี้ 1) ข้อความเพียงอย่างเดียว 2) ข้อความ-รูปภาพ และ 3) ข้อความ-วิดีโอ การศึกษานี้ใช้การทดสอบก่อนเรียนและการทดสอบหลังเรียน ผู้เข้าร่วมเป็นนักศึกษา 53 คน ที่เรียนภาษาจีนระดับเริ่มต้น โดยแบ่งเป็นสามกลุ่มและใช้โหมดการสอนที่แตกต่างกันในการนำเสนอสื่อการสอน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่ได้รับเนื้อหาข้อความพร้อมวิดีโอมีประสิทธิภาพดีกว่าผู้ที่ได้รับข้อความ-รูปภาพ และผู้เรียนที่ได้รับเนื้อหาที่เป็นรูปภาพจะมีประสิทธิภาพสูงกว่าผู้ที่ได้รับเพียงข้อความ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าสื่อมัลติมีเดียสามารถช่วยในการเข้าใจไวยากรณ์ของผู้เรียน L2 โดย

ข้อความ-รูปภาพและข้อความ-วิดีโอมีประสิทธิภาพมากกว่าข้อความอย่างเดียวและเนื้อหาวิดีโอ
ข้อความมีประสิทธิภาพมากกว่าข้อความรูปภาพ

Su (2016) ได้ศึกษาเรื่อง การประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเชิงประสบการณ์ตามทฤษฎี B-SLIM ของวิชาภาษาอังกฤษระดับอาชีวศึกษา โดยใช้ทฤษฎีการสอนแบบ B-SLIM เพื่อทำการจำลอง
สถานการณ์แบบลำดับขั้น เพื่อทดสอบกระบวนการพูด ผลลัพธ์ที่ได้คือ จำนวนผู้เรียนที่ผ่านเกณฑ์การ
ประเมิน มีมากถึงร้อยละ 99 ของผู้เรียนทั้งหมด จากการสอบปากเปล่าตัวต่อตัวและสอบข้อเขียน
นอกจากนี้พบว่า ระหว่างการจัดการเรียนการสอนผู้เรียนมีวินัยมากขึ้น ไม่นอนหลับ ไม่เล่นโทรศัพท์
เพราะผู้เรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม

Samawiyah and Saifuddin (2016) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้สัญลักษณ์เสียงเพื่อพัฒนาทักษะ
การฟังของนักเรียน ด้วยวิธีการสอนแบบ Audio-lingual method การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิง
ปฏิบัติการในชั้นเรียน(CAR) มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการฟังของนักเรียนโดยใช้สัญลักษณ์เสียง
ประยุกต์เข้ากับการสอนแบบฟัง พูด เครื่องมือที่ใช้ คือ การสังเกต และการทดสอบ ผลลัพธ์แสดงให้เห็น
เห็นว่านักเรียนสามารถแยกแยะการออกเสียงโดยใช้สัญลักษณ์เสียง แยกความแตกต่างของสัญลักษณ์
เสียงที่ใช้ และยังแสดงให้เห็นว่านักเรียน 30 คน จาก 40 คน ได้คะแนนสูงกว่าร้อยละ 75

Picard & Velautham (2016) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษสำหรับ
นักเรียนโปรแกรมเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษารอง เป็นวิจัยเชิง
ปฏิบัติการเพื่อพัฒนาแหล่งข้อมูลการฟังออนไลน์ที่เข้าถึงได้ด้วยตนเอง ซึ่งสะท้อนถึงบริบททาง
วิชาการจริงที่นิสิตได้รับ โดยผู้วิจัยได้พัฒนาตัวป้อนกิจกรรมการฟัง ตามกลยุทธ์ top-down และ
bottom-up เครื่องมือได้รับการพัฒนาดีกว่าสองวงจรรอบในการวิจัยเชิงปฏิบัติการ มีการทดลอง
แบบฝึกหัดก่อนพัฒนาเพื่อนำเข้าสู่ระบบออนไลน์ ที่นักเรียนสามารถเข้าถึงได้ด้วยตัวเอง การศึกษา
แสดงให้เห็นว่านิสิตสามารถพัฒนาทักษะการฟังได้อย่างอิสระเนื่องจากแนวทางของเครื่องมือที่ชัดเจน
และมุ่งเน้นไปที่เนื้อหา

Jui & Tong (2019) ได้ศึกษาเรื่อง สื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองแบบมัลติมีเดีย: ประโยชน์ของ
E-flashcards สำหรับการเรียนรู้คำศัพท์ในภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศ เพื่อเปรียบเทียบผลของ
การใช้ E-flashcards และบัตรคำศัพท์กระดาษในการเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาจีน และศึกษา
ทัศนคติในการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนที่
พูดภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 จำนวน 100 คน โดยแบ่งเป็นสองกลุ่ม คือ E-

flashcard จำนวน 50 คน และบัตรคำศัพท์กระดาษ จำนวน 50 คน เพื่อเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนใหม่ 20 คำ โดย E-flashcards มีเสียงและภาพ ในขณะที่บัตรคำศัพท์กระดาษ มีภาพและคำพูดเท่านั้น ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ใช้ E-flashcards มีประสิทธิภาพสูงกว่าผู้ใช้บัตรคำศัพท์แบบกระดาษในการทดสอบการอ่านและการฟังภาษาจีนในการทดสอบก่อนเรียน และหลังการเรียน นอกจากนี้ นักเรียนที่ใช้ E-flashcards แสดงให้เห็นถึงทัศนคติในการเรียนรู้ที่ดีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน มากกว่านักเรียนที่ใช้บัตรคำศัพท์กระดาษ ผลการวิจัยดังกล่าวสนับสนุนการประยุกต์ใช้เสียงของ มัลติมีเดียที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ และจำคำศัพท์ภาษาจีนของผู้เรียนภาษาจีนมือใหม่ ซึ่งเป็นแนวทางการสอนที่มีประสิทธิภาพ

Costigan & Brink (2019) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการฟังและการพูด : หลักของการพูดเพื่อการสื่อสารที่มีอิทธิพล ด้วยวิธีการสอนแบบการอภิปรายอย่างอิสระ (leaderless group discussion) และ การนำเสนอด้วยปากเปล่าพร้อมคำถามและเวลาตอบ (oral presentation with a question and answer time [P+Q&A]) เพื่อการพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร โดยมี นักศึกษาปริญญาบริหารธุรกิจ มหาบัณฑิต (MBA) ที่ลงทะเบียนเรียนออนไลน์ในหลักสูตรนี้เข้าร่วม การวิจัย การศึกษาแสดงให้เห็นว่าการสอนทั้งสองแบบมีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดเพื่อการสื่อสาร ซึ่งได้สัมพันธ์กับอิทธิพลระหว่างบุคคล

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสมจะเป็นแนวทางที่ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนความสามารถด้านการฟังและความสามารถในการพูดด้วยตนเอง ตามแนวภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ร่วมกับการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายตามวิธีของครูผู้สอน จะเพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์ รวมไปถึงมีความสามารถด้านการฟังและความสามารถด้านการพูดภาษาจีนสูงขึ้นอีกด้วย

พหุ ปรณ ทิโต ชีเว

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม ที่ส่งเสริมความสามารถด้านการฟังและพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยมีลำดับขั้นตอนการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. รูปแบบของการวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล ตำบลสระคู อำเภอสวรรภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 499 คน

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ห้อง 2 ที่เลือกเรียนวิชาภาษาจีน (เพิ่มเติม) โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล ตำบลสระคู อำเภอสวรรภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 6 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้แบบB-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสมรายวิชาภาษาจีนเพิ่มเติม กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล อำเภอสวรรภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 6 คน โดยให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง รายวิชาภาษาจีน(เพิ่มเติม) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยคัดเลือกเอา

หน่วยการเรียนรู้ ภาษาจีนเบื้องต้น จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักการจัดการเรียนรู้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม จำนวน 5 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 10 ชั่วโมง

2. แบบทดสอบความสามารถด้านการฟังและแบบทดสอบความสามารถด้านการพูด ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แบ่งเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 แบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง เป็นปรนัย แบบเลือกตอบ จำนวน 20 ข้อ ตอนที่ 2 แบบทดสอบความสามารถด้านการพูด เป็นอัตนัย แบบปฏิบัติ จำนวน 1 ข้อ

การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ การสร้างและหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้รายวิชา ภาษาจีน(เพิ่มเติม) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัย ได้สร้างขึ้นตามแนวคิดและทฤษฎี หลักการเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM และสื่อประสม โดยให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มีขั้นตอนการสร้างและหาประสิทธิภาพของ ดังนี้

- 1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
- 1.2 ศึกษาแนวคิดทฤษฎี หลักการ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ร่วมสื่อประสม
- 1.3 กำหนดกรอบเนื้อหาและกิจกรรมเพื่อจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ รายวิชา ภาษาจีน(เพิ่มเติม) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนการจัดการเรียนรู้ 5 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมเป็น 10 ชั่วโมง ดังนี้

1. หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 บ้านของฉัน (我的家)
wǒ de jiā
2. หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ของใช้ส่วนตัว (个人物品)
gè rén wù pǐn
3. หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 สัตว์ (动物)
dòng wù
4. หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เพื่อน (朋友)
péng you
5. หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 บุคคลที่มีชื่อเสียง (名人)
míng rén

1.4 ศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model

1.5 ศึกษาการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

1.6 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ รายวิชาภาษาจีน(เพิ่มเติม) กลุ่มสาระการเรียนรู้

ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามรูปแบบจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม โดยมีกรอบเนื้อหาและกิจกรรมตามองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ ดังนี้

1. สาระสำคัญ
2. มาตรฐานการเรียนรู้
3. จุดประสงค์การเรียนรู้
4. สาระการเรียนรู้
5. กิจกรรมการเรียนรู้
6. สื่อการเรียนรู้
7. การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้
8. บันทึกผลการจัดการเรียนรู้
9. ผลการจัดการเรียนรู้
10. ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการเรียนรู้
11. ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนรู้
12. ภาคผนวกท้ายแผนการจัดการเรียนรู้

1.7 สร้างแบบประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ ชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ให้ครอบคลุมหัวข้อในแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้เกณฑ์ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2545: 100)

ระดับ 5	หมายถึง	เหมาะสมมากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	เหมาะสมมาก
ระดับ 3	หมายถึง	เหมาะสมปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	เหมาะสมน้อย
ระดับ 1	หมายถึง	เหมาะสมน้อยที่สุด

1.8 นำแผนการจัดการเรียนรู้และแบบประเมินคุณภาพ เสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของแผนและแบบประเมิน โดยปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

1.9 นำแผนการจัดการเรียนรู้และแบบประเมินคุณภาพ เสนอผู้เชี่ยวชาญ 4 ท่านเพื่อตรวจสอบและประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

1.10 นำแบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 4 ท่าน มาหาค่าเฉลี่ยคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อเปรียบเทียบเกณฑ์คุณภาพและความเหมาะสม โดยใช้เกณฑ์แปลความหมายค่าเฉลี่ยผลการประเมิน ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2545: 99-100)

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง เหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง เหมาะสมน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

โดยเฉลี่ยระดับคุณภาพและความเหมาะสมตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไปเป็นเกณฑ์พิจารณายอมรับว่าเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่สามารถนำไปใช้ได้

ผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ B-SLIM Model ของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 4 ท่าน พบว่ามีค่าเฉลี่ยระดับคุณภาพรายแผนตั้งแต่ 4.42-4.60 และมีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 4.52 เมื่อนำไปแปลความหมายค่าเฉลี่ยกับเกณฑ์พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ B-SLIM Model มีคุณภาพและความเหมาะสมระดับมากที่สุด (ตั้งรายละเอียดในภาคผนวก ค ตาราง 15)

1.11 นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/4 โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล จำนวน 30 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 เพื่อดูความเหมาะสมของการจัดการเรียนรู้และเวลา จำนวน 1 แผนการจัดการเรียนรู้

1.12 นำแผนการจัดการเรียนรู้มาปรับปรุงแก้ไข

1.13 จัดพิมพ์แผนการจัดการเรียนรู้เป็นฉบับจริง เพื่อนำไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/2 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2. แบบทดสอบความสามารถด้านการฟังและความสามารถในการพูด

แบบทดสอบความสามารถด้านการฟังและการพูดผู้วิจัยได้จัดทำแบบทดสอบเป็น 2 ตอน ดังนี้

2.1 แบบทดสอบด้านการฟัง ใช้ทดสอบก่อนและหลังเรียน เป็นปรนัย แบบเลือกตอบ จำนวน 20 ข้อ ผู้ศึกษาค้นคว้าจะดำเนินการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

2.1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ทฤษฎี เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการฟัง

2.1.2 วิเคราะห์เนื้อหาสาระ และจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อกำหนดกรอบความเชื่อมโยงระหว่างหน่วยการเรียนรู้ และจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการให้ผู้เรียนบรรลุและใช้สำหรับการตรวจสอบคุณภาพผู้เรียน

2.1.3 สร้างแบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง ให้ครอบคลุมเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ตามกรอบเนื้อหาในบทเรียน จำนวน 30 ข้อ ชนิดเลือกตอบ ซึ่งต้องใช้จริง 20 ข้อ

2.1.4 นำแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาจีนที่สร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไข

2.1.5 นำแบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง ที่ปรับปรุงแบบแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 4 ท่าน เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC)

ซึ่งมีเกณฑ์การประเมินความสอดคล้อง ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2553: 67) ไว้ดังนี้

ให้คะแนน	+1	เมื่อแน่ใจว่าแบบทดสอบข้อนั้นสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ระบุไว้
ให้คะแนน	0	เมื่อไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบข้อนั้นสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ระบุไว้
ให้คะแนน	-1	เมื่อแน่ใจว่าแบบทดสอบข้อนั้นไม่สอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ระบุไว้

2.1.6 วิเคราะห์ผลข้อมูลดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาจีนกับจุดประสงค์การเรียนรู้ มาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยเลือกข้อที่มีค่า 0.50 ขึ้นไป เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มทดลอง ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ พบว่าแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การจัดการเรียนรู้ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.50 ถึง 1.00

2.1.7 นำแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาจีนที่มีค่า IOC ผ่านเกณฑ์จัดทำเป็นแบบทดสอบฉบับทดลอง (Try Out) กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบ โดยนำคะแนนมาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (P) และอำนาจจำแนก (R) ของแบบทดสอบทั้งชุดด้วยวิธีของเบรนแนน (Brennan) (บุญชม ศรีสะอาด. 2545) แล้วคัดเลือกข้อสอบ

ที่มีค่าความยากง่าย (P) ระหว่าง .30 ถึง .59 และค่าอำนาจจำแนก(B) อยู่ระหว่าง .40 ถึง .89 และคัดเลือกไว้ใช้จริง 20 ข้อ ให้ครอบคลุมทุกจุดประสงค์การเรียนรู้

2.1.8 นำข้อสอบที่เข้าเกณฑ์และคัดเลือกไว้ จำนวน 20 ข้อ มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของทั้งฉบับ (r_{cc}) โดยใช้สูตรของโลเวท (Lovett) (บุญชม. ศรีสะอาด , 2553: 110-113) พบว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบมีค่าเท่ากับ 0.94

2.1.9 นำแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังไปจัดพิมพ์ข้อสอบฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/2 ซึ่งเป็นประชากรต่อไป

2.2 แบบทดสอบความสามารถด้านการพูด เป็นอัตนัย แบบปฏิบัติ เป็นแบบถามตอบ ซึ่งเป็นการประเมินความสามารถด้านพูด โดยผู้ศึกษาค้นคว้าได้กำหนดสถานการณ์ในการสนทนาขึ้นใช้เนื้อหาตามที่เรียน จำนวน 1 ข้อ ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

2.2.1 ศึกษาเอกสาร ตำรา ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและวิธีสร้างแบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาจีน

2.2.2 ศึกษาวิธีสร้างแบบทดสอบความสามารถด้านการพูด โดยให้ครอบคลุมสาระการเรียนรู้มาตรฐานการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ของหน่วยการเรียนรู้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ทดลอง

2.2.3 สร้างแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาจีน เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการทดสอบความสามารถด้านการพูด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

2.2.4 สร้างเกณฑ์การประเมิน (Rubric) ให้ครอบคลุมและสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อประเมินความสามารถด้านการพูด ดังนี้

ตารางที่ 9 การวิเคราะห์การสร้างเครื่องมือการวัด และประเมินความสามารถด้านการพูด

เกณฑ์	ผู้ศึกษา	Oller (1979)	Fulcher G. (1993)	อัจฉรา วงศ์โสธร (2554)
การออกเสียง/สำเนียง		✓	✓	✓
คำศัพท์		✓	✓	✓
โครงสร้างไวยากรณ์		✓	✓	✓
การแสดงท่าทางประกอบการพูด				✓
ความคล่องแคล่ว		✓	✓	✓
ความเข้าใจ		✓	✓	

จากตารางการวิเคราะห์การสร้างสรรค์เครื่องวัดและประเมินความสามารถด้านการพูด ผู้วิจัยได้จัดทำเกณฑ์การประเมินการพูด ดังนี้

ตารางที่ 10 เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาจีน

ระดับ คะแนน	เกณฑ์การให้คะแนน			
	4	3	2	1
ประดี การประเมิน				
1.ความถูกต้อง	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องตามหลัก การออกเสียง ออกเสียงเน้น หนักในคำ/ ประโยคอย่าง สมบูรณ์	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องตาม หลักการออก เสียงมีเสียง เน้นหนักในคำ/ ประโยคเป็น ส่วนใหญ่	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่ ขาดการออกเสียง เน้นหนัก	ออกเสียงคำ/ ประโยคผิด หลักการออก เสียงทำให้ สื่อสารไม่ได้
2.ความ คล่องแคล่ว	พูดต่อเนื่อง ไม่ติดขัด พูดชัดเจน ทำให้สื่อสารได้	พูดตะกุก ตะกักบ้าง แต่ ยังพอสื่อสารได้	พูดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ ทำให้สื่อสารได้ไม่ ชัดเจน	พูดได้บางคำ ทำให้สื่อ ความหมาย ไม่ได้
3.การแสดง ท่าทาง/ น้ำเสียงประกอบ การพูด	แสดงท่าทาง และพูดด้วย น้ำเสียง เหมาะสมกับบท บรรยาย	พูดด้วยน้ำเสียง เหมาะสมกับ บทบรรยาย แต่ไม่มีท่าทาง ประกอบ	พูดเหมือนอ่าน เจินอายเล็กน้อย สบตาเป็นบางครั้ง พูดไม่เป็น ธรรมชาติ	พูดได้น้อยมาก เจินอาย ไม่ สบตา พูดไม่ เป็นธรรมชาติ

2.2.5 นำแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดที่สร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเชิงเนื้อหา เกณฑ์การให้คะแนน และรูปแบบของคำถาม

2.2.6 นำแบบทดสอบความสามารถด้านการพูด ที่ปรับปรุงแบบแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 4 ท่าน เพื่อพิจารณาความถูกต้องเชิงเนื้อหา ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) กำหนดเกณฑ์การพิจารณา ไว้ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2553: 67)

ให้คะแนน	+1	เมื่อแน่ใจว่าแบบทดสอบข้อนั้นสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ระบุไว้
ให้คะแนน	0	เมื่อไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบข้อนั้นสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ระบุไว้
ให้คะแนน	-1	เมื่อแน่ใจว่าแบบทดสอบข้อนั้นไม่สอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ระบุไว้

2.2.7 วิเคราะห์ผลข้อมูลดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาจีนกับจุดประสงค์การเรียนรู้ มาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยเลือกข้อที่มีค่า 0.50 ขึ้นไป เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มทดลอง ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ พบว่าแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การจัดการเรียนรู้ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.50 ถึง 1.00

2.2.8 นำแบบประเมินความสามารถด้านการพูดไปจัดพิมพ์ข้อสอบฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างต่อไป

รูปแบบของการวิจัย

รูปแบบของการวิจัยในครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น (Pre-experimental Design) แบบกลุ่มทดลองกลุ่มเดียว วัดผลก่อนและหลังการทดลอง (One Group Pretest-posttest Design)

ตารางที่ 11 รูปแบบการวิจัย

ประชากร	T1	X	T2
	ทดสอบก่อนการทดลอง	วิธีสอนแบบB-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม	ทดสอบหลังการทดลอง

ความหมายของสัญลักษณ์

- X หมายถึงการสอนแบบB-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม
 T_1 หมายถึงการสอบก่อนการทดลอง (Pretest)
 T_2 หมายถึงการสอบหลังการทดลอง (Posttest)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 มีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ปฐมนิเทศนักเรียน ถึงแนวทางการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้การเรียนรู้แบบ B-SLIM Model และสื่อประสมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
2. ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) กับนักเรียนกลุ่มประชากรด้วยแบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง เป็นปรนัย แบบเลือกตอบ จำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน และแบบทดสอบความสามารถด้านการพูด เป็นอัตนัย แบบปฏิบัติ จำนวน 1 ข้อ 12 คะแนน
3. ดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบ B-SLIM Model และสื่อประสมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/2 จากแผนการจัดการเรียนรู้รายวิชา ภาษาจีน(เพิ่มเติม) จำนวน 5 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมเวลาเป็น 10 ชั่วโมง
4. ระหว่างดำเนินการจัดการเรียนรู้แต่ละแผน ให้นักเรียนจับคู่สนทนา, นำเสนองาน เพื่อทดสอบความสามารถด้านการพูด โดยประเมินเป็นรายบุคคล แล้วนำคะแนนที่ได้เทียบกับเกณฑ์การประเมิน
5. หลังจากดำเนินการจัดการเรียนรู้แต่ละแผน ให้นักเรียนทำแบบทดสอบย่อยเพื่อทดสอบความสามารถด้านการฟัง จำนวน 10 ข้อ 10 คะแนน
6. ทดสอบหลังเรียน (Post Test) กับนักเรียนกลุ่มประชากร เมื่อสิ้นสุดการทดลองจัดการเรียนรู้โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม โดยแบบทดสอบชุดเดียวกันกับทดสอบก่อนเรียน (Pre-test)
7. บันทึกคะแนนแบบทดสอบหลังเรียน
8. นำคะแนนที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการทำการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิเคราะห์ข้อมูลตามจุดประสงค์ ดังนี้

1. หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ E_1/E_2
2. เปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังภาษาจีน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม โดยใช้ สถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
3. เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาจีน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม โดยใช้ สถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังต่อไปนี้

1. สถิติพื้นฐาน

- 1.1 ร้อยละ (Percentage) โดยใช้สูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2553: 104)

$$p = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ	p	แทน	ค่าร้อยละ
	f	แทน	ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นค่าร้อยละ
	N	แทน	จำนวนความถี่ทั้งหมด

- 1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2553: 105)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ	$\bar{x}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม
	N	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม

- 1.3 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) คำนวณจากสูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2553: 126)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	x	แทน	ค่าคะแนนแต่ละตัว
	n	แทน	จำนวนคะแนนในแต่ละกลุ่ม
	$\sum$	แทน	ผลรวม

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือ

2.1 การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง ระหว่างข้อคำถามและจุดประสงค์ ของแบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง และแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาจีน โดยใช้สูตรดัชนีค่าความสอดคล้อง IOC ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2553: 67)

$$IOC = \frac{\sum R}{n}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 การหาค่าความยากง่าย (Difficulty) ของแบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง โดยใช้สูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2553: 97)

$$p = \frac{R}{N}$$

เมื่อ	p	แทน	ค่าความยาก
	R	แทน	จำนวนคนที่ทำข้อสอบถูก
	N	แทน	จำนวนคนผู้เข้าสอบทั้งหมด

2.3 การหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของแบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง โดยใช้วิธีของแบรนเนน (Brennan Index หรือ B-Index) (บุญชม ศรีสะอาด. 2545: 90)

$$B = \frac{U}{N_1} - \frac{L}{N_2}$$

เมื่อ	B	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
	U	แทน	จำนวนผู้รอบรู้หรือผู้สอบผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
	L	แทน	จำนวนผู้ไม่รอบรู้หรือผู้สอบไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
	n_1	แทน	จำนวนผู้รอบรู้ที่สอบผ่านเกณฑ์
	n_2	แทน	จำนวนผู้ไม่รอบรู้หรือผู้สอบไม่ผ่านเกณฑ์

2.4 การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบทั้งฉบับ ตามวิธีของโลเวท (Lovett Method) (บุญชม ศรีสะอาด, 2553 : 110-113)

$$r_{cc} = 1 - \frac{k\sum x_i - \sum x_i^2}{(k-1)\sum (x_i - c)^2}$$

เมื่อ	r_{cc}	แทน	เชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์
	k	แทน	จำนวนข้อสอบ
	x_i	แทน	คะแนนรวมของนักเรียนแต่ละคน
	c	แทน	คะแนนเกณฑ์

3. การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้

การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ ตามเกณฑ์ 70/70 โดยใช้สูตร E_1/E_2 ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553: 58-159)

$$E_1 = \frac{\sum x}{n} \times 100$$

เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนย่อยทุกส่วน
	n	แทน	จำนวนผู้เรียนทั้งหมด
	A	แทน	คะแนนเต็มของหน่วยการเรียนรู้ย่อยทั้งหมด

$$E_2 = \frac{\sum y}{n} \times 100$$

เมื่อ	E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
	$\sum y$	แทน	ผลรวมของคะแนนจากแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาจีนและแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาจีน

	n	แทน	จำนวนผู้เรียนทั้งหมด
	B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน

4. การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการฟัง และความสามารถด้านการพูดภาษาจีน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการฟัง และความสามารถด้านการพูดภาษาจีน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้สูตร ดังนี้ สถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม ที่ส่งเสริมความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการแปลความหมายของการนำเสนอผลการวิเคราะห์ที่ได้ถูกต้อง ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในการแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

n	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน โดยใช้ B-SLIM Model ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 70/70

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังภาษาจีน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาจีน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน โดยใช้ B-SLIM Model ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 70/70

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ประสิทธิภาพด้านกระบวนการ และผลลัพธ์ของแผนการจัดการเรียนรู้ วิชา ภาษาจีน(เพิ่มเติม) โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากคะแนน แบบทดสอบย่อยความสามารถด้านการฟัง และความสามารถด้านการพูดท้ายแผนการจัดการเรียนรู้ ทั้ง 5 แผน และร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการแบบทดสอบความสามารถ ด้านการฟัง และแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดหลังเรียน ซึ่งปรากฏผล ดังตาราง 12-14

ตารางที่ 12 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและร้อยละจากการทดสอบความสามารถด้านการฟังและการพูด

คนที่	แผนกที่ 1		แผนกที่ 2		แผนกที่ 3		แผนกที่ 4		แผนกที่ 5		คะแนนรวม การฟัง	คะแนนรวม การพูด	คะแนนรวม ทั้งหมด
	ฟัง	พูด	ฟัง	พูด	ฟัง	พูด	ฟัง	พูด	ฟัง	พูด			
	10	12	10	12	10	12	10	12	10	12	50	60	110
1.	8	8	8	9	9	9	8	8	8	9	42	43	85
2.	7	8	8	8	9	9	8	9	9	8	41	42	83
3.	7	9	8	8	10	9	9	9	10	8	44	43	87
4.	8	8	7	8	9	8	9	9	9	8	42	41	83
5.	9	8	8	9	8	9	10	8	10	8	45	42	87
6.	9	9	9	9	10	9	10	8	10	9	48	44	92
รวม	48	50	48	51	55	53	51	55	56	50	262	255	517
$\bar{X}$	8.00	8.33	8.00	8.50	9.17	8.83	9.17	8.50	9.33	8.33	43.67	42.50	86.17
S.D.	0.89	0.52	0.63	0.55	0.75	0.41	0.75	0.55	0.82	0.52	2.58	1.05	3.37
ร้อยละ	66.67	69.44	66.67	70.83	76.39	73.61	76.39	70.83	77.78	69.44	87.33	70.83	78.33

ประสิทธิภาพด้านการรวบรวมการ (E₁) เท่ากับ 78.3

จากตาราง 12 พบว่า ค่าเฉลี่ยจากการประเมินการทดสอบย่อยท้ายแผนการจัดการเรียนรู้ความรู้ความสามารถด้านการฟัง เท่ากับ 43.67 คิดเป็นร้อยละ 87.33 ความสามารถด้านการพูดตามใบงาน เท่ากับ 42.50 คิดเป็นร้อยละ 70.83 คะแนนรวมทั้งหมดเท่ากับ 517 จากคะแนนเต็ม 660 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 78.33 นั่นคือประสิทธิภาพด้านการรวบรวมการ (E₁) มีค่าเท่ากับ 78.33

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละของคะแนนแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังและความสามารถด้านการพูดก่อนเรียนและหลังเรียน

คนที่	คะแนนความสามารถด้านการฟังและความสามารถด้านการพูด					
	ก่อนเรียน			หลังเรียน		
	การฟัง	การพูด	รวม	การฟัง	การพูด	รวม
1.	20	12	32	20	12	32
2.	8	4	12	17	9	26
3.	8	3	11	15	8	23
4.	9	3	12	15	9	24
5.	8	3	11	17	8	25
6.	9	5	14	17	9	26
รวม	50	23	73	97	52	149
$\bar{X}$	8.33	3.83	12.17	16.17	8.67	24.83
S.D.	0.52	0.98	1.17	0.98	0.52	1.17
ร้อยละ	41.67	31.94	38.02	80.83	72.22	77.60
ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E₂) เท่ากับ 77.60						

จากตาราง 13 คะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 24.83 คิดเป็นร้อยละ 77.60 นั่นคือประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E₂) เท่ากับ

77.60

ตารางที่ 14 ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน โดยใช้ B - SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (N=6)

ค่าประสิทธิภาพ	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ
E ₁	110	86.17	3.37	78.33
E ₂	32	24.83	1.17	77.60

ประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ E₁ / E₂ เท่ากับ 78.33 / 77.60

จากตาราง 14 พบว่า ประสิทธิภาพกระบวนการของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ B - SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม (E₁) เท่ากับ 78.33 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E₂) เท่ากับ 77.60 ดังนั้น แผนการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาจีน(เพิ่มเติม) โดยใช้ B - SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีค่าเท่ากับ 78.33 / 77.60 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 70 / 70 ที่กำหนดไว้

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังภาษาจีน ระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียน โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม

ผู้วิจัยได้นำคะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาจีน ทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ B - SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม มาวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังภาษาจีน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ซึ่งปรากฏผล ดังตาราง 15

ตารางที่ 15 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียน

คนที่	ก่อนเรียน (20)	หลังเรียน (20)
1.	8	17
2.	8	15
3.	9	15
4.	8	17
5.	9	17

ตารางที่ 15 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียน (ต่อ)

นักเรียน	ก่อนเรียน (20)	หลังเรียน (20)
6.	8	16
รวม	50	97
$\bar{x}$	8.33	16.17
ร้อยละ	41.67	80.83
S.D.	0.52	0.98

จากตาราง 15 เมื่อพิจารณาคะแนนทดสอบความสามารถด้านการฟัง โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า คะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยก่อนเรียน เท่ากับ 8.33 คิดเป็นร้อยละ 41.67 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.52 และค่าเฉลี่ยหลังเรียน เท่ากับ 16.17 คิดเป็นร้อยละ 80.83 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.98

ดังนั้น ค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบความสามารถด้านการฟัง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ B - SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม มีค่าสูงกว่าก่อนเรียน

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาจีน ระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียน โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม

ผู้วิจัยได้นำคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาจีน ทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ B - SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม มาวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาจีน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ซึ่งปรากฏผล ดังตาราง 16

ตารางที่ 16 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาจีน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม

คนที่	ก่อนเรียน (12)	หลังเรียน (12)
1.	4	9
2.	3	8
3.	3	9
4.	3	8
5.	5	9
6.	5	9
รวม	23	52
$\bar{x}$	3.83	8.67
ร้อยละ	31.94	72.22
S.D.	0.98	0.52

จากตาราง 16 เมื่อพิจารณาคะแนนทดสอบความสามารถด้านการพูด โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า คะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยก่อนเรียน เท่ากับ 3.83 คิดเป็นร้อยละ 31.94 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.98 และค่าเฉลี่ยหลังเรียน เท่ากับ 8.67 คิดเป็นร้อยละ 72.22 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.52

ดังนั้น ค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบความสามารถด้านการพูด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ B - SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม มีค่าสูงกว่าก่อนเรียน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม ที่ส่งเสริมความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยสรุปผล อภิปรายผล และมีข้อเสนอแนะตามลำดับ ดังนี้

1. สรุปผล
2. อภิปรายผล
3. ข้อเสนอแนะ

สรุปผล

สรุปผลจากการวิจัย ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 78.33 / 77.60 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 70 / 70
2. ความสามารถด้านการฟัง โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 8.33 คิดเป็นร้อยละ 41.67 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.52 และหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 16.17 คิดเป็นร้อยละ 80.83 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.98 และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
3. ความสามารถด้านการพูด โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.83 คิดเป็นร้อยละ 31.94 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.98 และหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 8.67 คิดเป็นร้อยละ 72.22 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.52 และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

อภิปรายผล

ผู้วิจัยได้ศึกษาการพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีประเด็นการค้นพบที่นำมาอภิปรายผล ดังนี้

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีน โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ E_1 / E_2 เท่ากับ 78.33 / 77.60 ซึ่งมีประสิทธิภาพตาม

เกณฑ์ 70/70 ที่ตั้งไว้ หมายความว่า นักเรียนทั้งหมดได้คะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบความสามารถด้านการฟังและความสามารถด้านการพูดจากแผนการจัดการเรียนรู้ทั้งหมด 5 แผน คิดเป็นร้อยละ 78.33 และคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังและความสามารถด้านการพูดหลังเรียน คิดเป็นร้อยละ 77.60 แสดงว่า การจัดการเรียนรู้ โดยใช้โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และเป็นไปตามความมุ่งหมายของการวิจัยที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ แสงเดือน พรหมสุขันต์ และ วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์ (2556: 83-87) พบว่า ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนภาษาที่สองของบิลลาซร่วมกับผังกราฟิก ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.61/77.48 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับ สมบัติ ระมัด, ญัฐปคัลภ์ กิตติสุนทรพิศาล, และกนกกาญจน์ กิตติชาติเชาวลิต (2559) พบว่า หลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แบบ B-SLIM Model มีประสิทธิภาพ 84.82/80.98 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับ สุภาภรณ์ ธิรศิลาเวทย์ (2562: 50-57) พบว่า การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบ B-SLIM ประกอบสื่อมัลติมีเดีย มีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.86/76.30 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับ สุวพรรณ ไชยศรี (2562: 51) พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้แบบ B - SLIM Model ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 2 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80/80 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับ วิภาวี ไชยทองศรี (2562: 120-136) พบว่า 1) การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบ B-SLIM ประกอบสื่อมัลติมีเดีย มีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.86/76.30 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ และยังสอดคล้องกับ สุจิโรจน์ ชมพูพิน (2562: 19-27) พบว่า ประสิทธิภาพของการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ B-SLIM Model ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเท่ากับ 76.42/70.13 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 70/70 ที่ตั้งไว้

2. ความสามารถด้านการฟัง โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 8.33 คิดเป็นร้อยละ 41.67 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.52 และหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 16.17 คิดเป็นร้อยละ 80.83 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.98 และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ แสงเดือน พรหมสุขันต์ และ วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์ (2556: 83-87) พบว่า ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนภาษาที่สองของบิลลาซร่วมกับผังกราฟิก หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับ เหมือนฝัน พิจารณ์ (2558:19-28) พบว่า หลังการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ นักเรียนที่ได้รับการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ร่วมกับการเขียนผังมโนทัศน์ มีคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการอ่านจับใจความ และการเขียนสรุปความสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับ กฤตพร ช่วยบุญชู (2558: 10-12) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการ

ศึกษาในภาคเรียนที่ 1 มีผลการทำคะแนนคิดเป็นร้อยละในเกณฑ์ที่ต่ำอยู่มากแต่หลังจากที่ผู้สอนได้ทำการเรียนการสอนโดย B-SLIM Model ในภาคเรียนที่ 2 จะเห็นได้ว่าค่าร้อยละของนักเรียนมีค่าร้อยละที่เพิ่มขึ้น ดังจะเห็นได้จากการเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนที่เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 25.3 ซึ่งสอดคล้องกับ ศิริดา ทาทิพย์ และ ปรีณ หนันชัยบุตร (2559: 135-140) พบว่า นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการฟังภาษาเกาหลีเฉลี่ยร้อยละ 84.00 และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 87.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับ สุพรรณม ไชยศรี (2559: 10-12) พบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาคอมพิวเตอร์ คณะบริหารธุรกิจ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 16.17 คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 28.85 ซึ่งสอดคล้องกับ ปริญญาต์ ศิลาเลิศ (2559) พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model และแผนกราฟิก หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 ซึ่งสอดคล้องกับ ปารณัท ศุภพิมล และ จารุณี มณีกุล (2561: 130-140) พบว่า ทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการเรียนแบบบีสลิม ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50 ที่กำหนดไว้ และยังสอดคล้องกับ วิภาวี ไชยทองศรี (2562: 120-136) พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบ B-SLIM ประกอบสื่อมัลติมีเดีย มีทักษะการฟังและการพูด หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.5 แสดงให้เห็นว่า การสอนภาษาจีนโดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม ช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในด้านต่างๆของภาษาเพื่อการสื่อสารที่ดีขึ้น

3. ความสามารถด้านการพูด โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.83 คิดเป็นร้อยละ 31.94 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.98 และหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 8.67 คิดเป็นร้อยละ 72.22 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.52 และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ *นันทวัน หมุดปิน* (2557: 87-92) พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้บีสลิมโมเดลเสริมด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 19.62 คะแนนคิดเป็นร้อยละ 40.88 และหลังเรียนคะแนนเฉลี่ย 43.42 คะแนนคิดเป็นร้อยละ 90.46 ซึ่งไม่น้อยกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ *เหมือนฝัน พิจารณ์* (2558: 19-28) พบว่า หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ร่วมกับการเขียนผังมโนทัศน์ มีคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการอ่านจับใจความ และการเขียนสรุปความสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับ ศิริดา ทาทิพย์ และ ปรีณ หนันชัยบุตร (2559: 135-140) พบว่า นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการพูดภาษาเกาหลีเฉลี่ยร้อยละ 82.90 และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 85 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับ ปารณัท ศุภพิมล และ จารุณี มณีกุล (2561:

130-140) พบว่า ทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการเรียนแบบบีสลิม ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50 ที่กำหนดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับ วิภาวี ไชยทองศรี (2562: 120-136) พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบ B-SLIM ประกอบสื่อมัลติมีเดีย มีทักษะการฟังและการพูด หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.5 และยังสอดคล้องกับ สุภาภรณ์ ธิรศิลาเวทย์ (2562: 50-57) พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบ B-SLIM ประกอบสื่อมัลติมีเดียมีทักษะการฟังและการพูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 แสดงให้เห็นว่า การสอนภาษาจีนโดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม ช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในด้านต่างๆของภาษาเพื่อการสื่อสารที่ดีขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ก่อนการจัดการเรียนรู้ ครูต้องวางแผนและเตรียมตัวให้พร้อมก่อนการจัดการเรียนรู้ เช่น การเตรียมกิจกรรม การจัดเตรียมสื่อ อุปกรณ์ที่จำเป็นในการสอน เช่น การใช้รูปภาพ บัตรภาพ การทำความเข้าใจตัวป้อนที่จะจัดให้แก่ผู้เรียน จะส่งผลให้การจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

1.2 ครูควรอธิบายขั้นตอนการทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้นักเรียนมีความเข้าใจ เพื่อง่ายต่อการจัดการเรียนรู้

1.3 ครูเป็นผู้ชี้แนะรูปประโยคและคำศัพท์ยาก ๆ ที่นักเรียนต้องการ และครูต้องคอยให้กำลังใจและเสริมแรงนักเรียนที่เรียนอ่อนเพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย และท้อแท้

1.4 สามารถนำแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสมไปประยุกต์ใช้กับวิชาภาษาต่างประเทศอื่นๆ ได้ เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้นได้

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

2.1 ควรศึกษารูปแบบการสอน B-SLIM Model ที่หลากหลาย และศึกษาเกี่ยวกับสื่อประสม ตามความสนใจของผู้เรียน เพื่อนำไปใช้กับผู้เรียนได้อย่างเหมาะสมและพัฒนาผู้เรียนต่อไปอย่างไร

2.2 ควรมีการศึกษาวิจัยการนำรูปแบบการสอน B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสมไปใช้ในการพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดในวิชาภาษาต่างประเทศอื่นๆ

บรรณานุกรม

- กรกมล ธนะโรจน์รุ่งเรือง, ฐณัฐา ลาภเลิศ และประภา จอรธ. (2562). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT กรณีศึกษากลุ่มผู้เรียนที่เรียนวิชาภาษาจีนโรงเรียนหัวหินวิทยาคม. วารสารมนุษยสังคมปริทัศน์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี, 21(2), 10-24.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- _____. (2556). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ สกสค. ลาดพร้าว.
- กฤตพร ช่วยบุญชู. (2558). *การพัฒนาทักษะและผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาในวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 2 โดยใช้ B-SLIM Model ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคนิคบริหารธุรกิจกรุงเทพ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558*. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคนิคบริหารธุรกิจกรุงเทพ, กรุงเทพฯ.
- กองทัพ เคลือบพนิชกุล. (2542). *การใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- กิดานันท์ มลิทอง. (2543). *เทคโนโลยีการศึกษาและนวัตกรรม*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาโสตทัศนศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2548). *เทคโนโลยีและการสื่อสารเพื่อการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด อรุณการพิมพ์.
- เกตุสุดา ปงลังกา. (2550). *การศึกษาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. (สารนิพนธ์)*, บัณฑิตวิทยาลัย สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จรรยา เหนียนเฉลย. (2542). *เทคโนโลยีการศึกษา*. กรุงเทพฯ: บริษัทพิมพ์ดี จำกัด.
- จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และบาหยัน อิมสำราญ. (2553). *ภาษากับการสื่อสาร*. นครปฐม: โครงการตำรา และหนังสือคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ฉันทิพย์ ศรีวัฒนานนท์. (2555). *การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้การเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้สื่อประสม*. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ชนาธิป พรกุล. (2552). *การออกแบบการสอน การบูรณาการการอ่าน การคิดวิเคราะห์และการเขียน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชวลิต ชูกำแพง. (2553). *การวิจัยหลักสูตรและการสอน*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2521). *นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษากับการสอนระดับอนุบาล*.
กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- _____. (2521). *นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษากับการสอนระดับอนุบาล*.
กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- _____. (2556). การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน. *วารสารศิลปการ
ศึกษาศาสตร์วิจัย*, 5(1), 5-20.
- ณัฐภูมิ บุญบรรลุ. (2559). *การพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของกาเย่ ร่วมกับการใช้สื่อมัลติมีเดีย เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการคิดวิเคราะห์ เรื่องอาเซียนศึกษา ชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6*. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- ดวงเด่น บุญชม. (2555). *ผลการสอนแนวสมดุภาษาเพื่อฝึกทักษะทางภาษาไทยของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม อำเภอแม่ลาว จังหวัดเชียงราย*.
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- ตรียามาส อุนุชัย. (2558). *ความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหา เรื่อง ปริมาตรของรูปเรขาคณิต
มัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้สื่อประสม*. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- เดือน พรหมเมศ. (2536). *เอกสารประกอบการสอนวิชาชาวทการ*. สงขลา: คณะวิชามนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ วิทยาลัยครูสงขลา.
- ทัชสน พดุมเศรณี. (ม.ป.ป). *การหาประสิทธิภาพของการสอน และประสิทธิภาพของสื่อการสอน*.
กรุงเทพฯ: สาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัย
กรุงเทพธนบุรี.
- ทิตนา แคมมณี. (2545). *ศาสตร์การสอน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธัญญารัตน์ มะลาศรี และ Wei, J. (2560). การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการ
พูดภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวไทย. *วารสารวิจัยราชภัฏกรุงเทพฯ*, 4(3), 81-90.
- ธีระเดช สะตือบา. (2560). ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของ มมอง เพียเจต์. *จิตวิทยาสำหรับครู*,
2562(9). [Online]. Retrieved from [http://yee2539.blogspot.com/p/blog-
page_63.html](http://yee2539.blogspot.com/p/blog-page_63.html)
- ธีรภรณ์ กิจจารักษ์. (2553). *ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชา
ภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร*. (รายงานการ
วิจัย), มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- รูปทอง กว่างสวาสดี. (2544). *คู่มือการสอนภาษาอังกฤษ*. มหาสารคาม: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย.
_____. (2549). *คู่มือการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เดือนตุลา.

- นรรค์ชต์ ฝืนเชียร. (2561). *แผนการสอนที่ดีควรมีลักษณะอย่างไร*. [ออนไลน์]. ได้จาก:
<https://www.truelookpanya.com/blog/content/68995/-teamet->
- นันทวัน หมุดปิ่น. (2557). *ผลของปัสลิมโมเดลต่อกิจกรรมบทบาทสมมติต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4*. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี, ศูนย์วิทยบริการ อุดรธานี.
- นันทา ขุนภักดี. (2529). *การพูด*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นุชจิรา แดงวันสี. (2559). *ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกับสื่อประสมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ตารางธาตุสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4*. มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี, อุบลราชธานี.
- บัณฑิตกาญจ ตั้งภากรณ์. (2554). *การพัฒนาด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาของโรงเรียนเทศบาล 4 นครลำปาง*. มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง, สถาบันวิจัยและพัฒนา ลำปาง.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยสำหรับครู*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2553). *การวิจัยเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด และคณะ. (2553). *พื้นฐานการวิจัยการศึกษา*. กทม: ประสานการพิมพ์.
- ประหยัด จิระวรพงศ์. (2527). *หลักการและทฤษฎีเทคโนโลยีทางการศึกษา*. พิษณุโลก: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปริญรัตน์ ศิลาลิศ. (2559). *การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model และแผนภูมิกราฟิก*. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, บัณฑิตวิทยาลัย.
- ปารณัท ศุภพิมล และจารุณี มณีกุล. (2561). *การใช้การสอนแบบปัสลิมเพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 20(3), 130-140.
- ปิ่นมณี พันหนองแสน และ Zhao, X. (2562, 24 พฤษภาคม) *ครูผู้สอนรายวิชาภาษาจีน/ Interviewer: ธนาภา สิงหลสาย*. โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล.
- พัฒนชัย ชัยชนะ. (2561). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับการขายของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์ที่สอนด้วยวิธี Communicative Language Teaching กับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ เรื่อง product presentation*. (วิจัยในชั้นเรียน), วิทยาลัยเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์.

- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. (2539). การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ไพริน มุหลาน สกุลเล็ก. (2556). ความรู้พื้นฐานเรื่องการสื่อสาร. [ออนไลน์]. ได้จาก: <https://www.gotoknow.org/posts/521170>
- ไพศาล เอกวัฒน์. (2561). สื่อประสม (Multimedia) ในงานส่งเสริมการเกษตร. [ออนไลน์]. ได้จาก: [https://ag.kku.ac.th/extension/images/146325/สื่อประสม%20\(Multimedia\).pdf](https://ag.kku.ac.th/extension/images/146325/สื่อประสม%20(Multimedia).pdf)
- ไพศาล วรคำ. (2554). การวิจัยทางการศึกษา. มหาสารคาม: ตักศิลาการพิมพ์.
- ภัณฑิรา รัตนธรรม. (2562). การจัดการเรียนรู้ด้วยสื่อประสมในศตวรรษที่ 21 เพื่อพัฒนามโนมติ วิทยาศาสตร์และเจตคติเชิงวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. (2555). วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย. กภาพสินธุ์: ประสานการพิมพ์.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2537). เทคโนโลยีและสื่อการสอน หน่วยที่ 1-7. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- มัทนา มณีกุล. (2529). การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างสมรรถวิสัยในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสารจากการทดสอบโดยตรงและโดยอ้อม ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 เขตท้องที่การศึกษา 2. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- เยาวพร ศรีระชา. (2561). การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ประกอบชุดสื่อประสม เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- รังสรรค์ จันดี. (2542). เอกสารประกอบการสอนวิชา คท 130 ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- รุ่งทิพา อุ่นเจริญ. (2557). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ แบบ TPR และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM. วารสารมหาวิทยาลัยนครพนม, 4(3), 85-93.
- โรงเรียนตะกั่วป่า"เสนานุกูล". (ม.ป.ป). สาระการเรียนรู้ เรื่องการพูด. พังงา: โรงเรียนตะกั่วป่า"เสนานุกูล".
- วรวิทย์ นิเทศศิลป์. (2551). สื่อและนวัตกรรมแห่งการเรียนรู้. ปทุมธานี: สกายบุ๊กส์.
- วิทยาลัยเทคนิคสตัทท์. (ม.ป.ป). หน่วยที่ 5 มารยาทในการพูดการสนทนา. ชลบุรี: วิทยาลัยเทคนิคสตัทท์.

- วิภาวี ไชยทองศรี. (2563). การพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยการใช้สถานการณ์จำลองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี*, 8(1), 120-136.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2550). *การเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- _____. (2551). *นวัตกรรมตามแนวคิดแบบ Backward Design*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศยามล ฐิตะยารักษ์. (2553). *การพัฒนาชุดสื่อประสม เรื่องคำคล้องจอง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อำเภอเมืองปทุมธานี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปทุมธานี เขต 1*. (ครุศาสตรมหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ฯ, สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ.
- ศิริดา ทาทิพย์ และปริญ ทนันทชัยบุตร. (2559). การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM ร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ. *วารสารศึกษาศาสตร์ ฉบับวิจัยบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น*, ฉบับพิเศษ, 135-140.
- ศิริรัตน์ กลยะณี และพระมหาขวัญชัย กิตติปาโล. (2558). *ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการพูด*. *วารสาร มจร มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์*, 1(1), 17-30.
- สงบ ลักษณะ. (2534). *แนวคิดบางประการในการจัดการเรียนการสอนเชิงกระบวนการ*. *สารพัฒนาหลักสูตร*, 10(104), 28.
- สมนึก ภัทท์ชัยณี. (2546). *การวัดผลการศึกษา*. กภาพสินธุ์: ประสานการพิมพ์.
- _____. (2558). *การวัดผลการศึกษา*. กภาพสินธุ์: ประสานการพิมพ์.
- สมบัติ ระมัด, ณัฐปภัลภัก กิตติสุนทรพิศาล และกนกกาญจน์ กิตติชาติเขาวลิต. (2559). *Using English Instructional Module by B-SLIM Model to Promote English Reading Comprehension of High School Students. International Journal of Information and Education Technology*, 6(6), 488-491.
- สาวิตรี สุวรรณโณ. (ม.ป.ป). *วิชาการพูดเพื่อการประชาสัมพันธ์ และสื่อสารองค์กร*. [ออนไลน์]. ได้จาก:
http://www.elfms.ssru.ac.th/sawitree_ch/file.php/1/Speaking_PR_PPWEB_.pdf
- สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ. (2012). *ภาพเคลื่อนไหว*. [ออนไลน์]. ได้จาก:
<http://www.nstda.or.th/th/nstda-knowledge/3016-animation>.

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2534). *หลักสูตรฉบับปรับปรุงเอกสารแนะนำ*. กรุงเทพฯ: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา.

_____. (2545). *คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ : เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

_____. (2546). *การจัดสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

ลำลี รักสุทธิ. (2546). *คู่มือการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ตามเกณฑ์ใหม่ของ กค.: บูรณาการเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญผลที่เกิดกับผู้เรียน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เพิ่มทรัพย์การพิมพ์.

สุจิโรจน์ ชมพูพิน. (2562). การใช้ B-SLIM Model เพื่อการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านนาโคก จังหวัดเลย. *วารสารศรีล้านช้างปริทรรศน์*, 5(2), 19-27.

สุพล วังสินธุ์. (2536). *สารพัฒนาหลักสูตร*. กรุงเทพฯ: ศรุสภา.

สุภาภรณ์ ธิรศิลาเวทย์. (2562). *การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมตามรูปแบบ B-SLIM ประกอบสื่อมัลติมีเดีย*. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, มหาสารคาม.

สุภารัตน์ ศุภภัคร์รุจา. (2554). *รายวิชา 113-108 การใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร สัปดาห์ที่ 6 การพูดขั้นพื้นฐาน ภาคการเรียนที่ 1/2554*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาตะวันออก มหาวิทยาลัยสยาม.

สุพรรณ ไชยศรี. (2559). *การพัฒนาการจัดการเรียนการสอนโดยการจัดการเรียนรู้แบบ B - SLIM Model ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 2 ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพและบริหารธุรกิจ*. (วิจัยในชั้นเรียน), วิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพและบริหารธุรกิจ, เชียงใหม่.

สุวิทย์ เขาแก้ว. (2551). *การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง การปลูกผักสวนครัว กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้วิธีสอนแบบโครงการ*. มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี, ลพบุรี.

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2531). *เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษใน โรงเรียนมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: บริษัทประยูรวงศ์ จำกัด.

- แสงเดือน พรหมสุพันธ์ และ วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์. (2556). การพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนภาษาที่สองของบิลาชร่วมกับผังกราฟิก ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. *วารสารมหาวิทยาลัยนครพนม*, 3(3), 101-107.
- แสงสุรี วาดวิจิตร. (ม.ป.ป). *การฟัง*. [ออนไลน์]. ได้จาก:
<https://www.chomsurang.ac.th/chomlearning/media/TH3.pdf>.
- เหมือนฝัน พิจารณ์. (2558). การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษจับใจความ และการเขียนสรุปความ โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ร่วมกับการเขียนผังมโนทัศน์ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. *วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย*, 8(17), 19-28.
- เหิง หวาง. (2562). การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4 MAT ประกอบแบบฝึกทักษะคำศัพท์พื้นฐานภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. *วารสารช่อพะยอม*, 30(2), 217-228.
- อรณิชา กอบกำ. (2561). *ความหมายของการพูด*. [ออนไลน์]. ได้จาก:
<https://sites.google.com/site/karphathna104/khwam-hmay-khxng-kar-phud>
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). *แนวทางการสร้างข้อทดสอบ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2554). *การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัญรัตน์ นุ่นจิ้น. (2559). การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและความพึงพอใจ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีการสอนแบบ B-SLIM Model และการสอนปกติ. (ค้นคว้าอิสระ), มหาวิทยาลัยรามคำแหง, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2553). *หลักการสอน*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- เอกรินทร์ สีมหาศาล. (2545). *กระบวนการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา แนวคิดสู่ปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย.
- เอกรินทร์ สีมหาศาล, และคณะ. (2552). *กระบวนการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา แนวคิดสู่ปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย.
- เอกวิทย์ แก้วประดิษฐ์. (2545). *เทคโนโลยีการศึกษาหลักการและแนวคิดสู่ปฏิบัติ*. สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.

- Anderson, A. and Lynch, T. (1998). *Listening*. Oxford: Oxford University Press.
- Berns, M.S. (1983). *Functional Approaches to Language and Language Teaching: Another Look*. Illinois: University of Illinois at Urbana-Champaign.
- Bilash, O. (2011). B-SLIM: Bilash's Success-Guided Language Instructional Model. [Online]. Retrieved from <https://sites.educ.ualberta.ca/staff/olenka.bilash/Best%20of%20Bilash/bslim%20overview.html>.
- Burns, A. and Helen, J. (1997). *Focus on Speaking*. Sydney: National center for English Language Teaching and Research.
- Busby, R.E. and Majors, R.E. (1987). *Basic Speech Communication: Principles and Practices*. Bloomington: Indiana University.
- Byrne, D. (1998). *Teaching oral English: Longman handbooks for language teachers*: Longman.
- Cook, V. (1991). *Second Language Learning and Language Teaching*. London: Edward Arnold.
- Costigan, R.D. and Brink, K.E. (2019). Developing Listening and Oral Expression Skills: Pillars of Influential Oral Communication. [Online]. Retrieved from <https://doi.org/10.1177/1052562919890895>.
- El-Koumy, A. (2002). *Teaching and Learning English as a Foreign Language: A Comprehensive Approach*. Cairo, Egypt: Dar An-Nashr for Universities.
- Erickson, C. and Curl, D.H. (1972). *Fundamentals of Teaching with Audio Visual Technology*. New York: Macmillan Publishing Company Inc.
- Erickson, F. (1986). *Qualitative methods in research on teaching* (Vol. M. Wittrockk). New York: Macmillan Publishing Company Inc.
- Finocchiaro, M. and Brumfit, C. J. (1983). *The functional-notional approach: from theory to practice*. New York: Oxford University Press.
- Fulcher, G. (1993). *The Construction and Validation of Rating Scales for Oral Tests in English as a Foreign Language*. Lancaster: University Of Lancaster.
- Harris, D. (1988). *Testing English as a second language*. New York: McGraw-Hill Book Company.

- Huang, X.D. (2010). B-SLIM **教学模式与大学英语口语教学**. *Journal of Qinzhou University*, 25(4), 83-86.
- Hymes, D. (1972). *Models of the interaction of language and social life*. New York: Holt Rhinehart Winston.
- Jeffcoate Judith. (1995). *Multimedia in practice : Technology and Applications*. Greate Britain: Prentice-Hall International.
- Johnson, K. and Morrow, K. (1981). *Communication in the classroom: Applications and methods for a communicative approach*. London: Longman.
- Judith, J. (1995). *Multimedia in Practice: Technology and Application*. Great Britain: Entice Hall International Limited.
- Jui, T.L. and Tong, F. (2019). Multimedia-assisted self-learning materials: the benefits of E-flashcards for vocabulary learning in Chinese as a foreign language. *Reading and Writing*, 32, 1175–1195.
- Kenneth, H. and Tompkins, G.E. (1987). *The Language Arts: Content and Teaching Strategies*. Santa Cruz: University of California.
- Krashen, S.D. and Terrell, T.D. (1983). *The Natural Approach: Language Acquisition in the classroom*. Oxford: Pergamon Press.
- Krashen, S.D. and Terrell, T.D. (1995). *The Natural Approach Language Acquisition in the Classroom*. London: Prentice Hall Europe.
- Ma, H. (2562). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ. *วารสารข้อพระยอม*, 30(2), 143-153.
- Mayer, R.E. (2001). *Multimedia learning*. New York: Cambridge University Press.
- Oller, J.W. (1979). *Language Test at School: A Pragmatic Approach*. London: Longman.
- Oxford, R. (1993). Research Update on teaching L2 listening. In *System* (Vol. 21, pp. 205-211).
- Paulston, C.B. and Selekman, H.R. (1978). Interaction Activity in the Foreign Classroom: or How to Grow the Tulip Rose. *Foreign Language Annals*, 9(3), 248-254.

- Picard, M. and Velautham, L. (2016). Developing Independent Listening Skills for English as an Additional Language Students. *International Journal of Teaching and Learning in Higher Education*, 28(1), 52-65.
- Richards, J. (2006). Communicative Language Teaching Today. *RELC Journal*, 37(1), 5-26.
- Roblyer, M.D. (2003). *Integrating education technology into teaching*. New Jersey: Pearson Education.
- Rost, J.C. (1991). *Leadership for the twenty-first century*. New York: Praeger.
- Samawiyah, Z. and Saifuddin, M. (2016). Phonetic Symbols through Audiolingual Method to Improve the Students' Listening Skill. *DINAMIKA ILMU*, 16(1), 35-46.
- Searle, J.R. (1978). *Speech Acts*. London: Cambridge University Press.
- Sethi, A. (2005). *Multimedia Education: Theory and Practice*. In(pp. 1-2). [Online]. Retrieved from https://books.google.co.th/books?id=15ADWxv63qkC&printsec=frontcover&hl=th&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false.
- Su, B. (2016). **基于 B-SLIM 理论的高职英语听说体验式教学模式的应用**(Application of Experiential Teaching Model Based on B-SLIM Theory of Higher Vocational English). *辽宁农业职业技术学院学报*(*Journal of Liaoning Agricultural Technical College*), 18(6), 20-22.
- Valette, M. (1977). *Modern Language Testing*. New York: Harcourt Brace Javanovich Inc.
- Valette, M. and Disick, S. (1972). *Modern Language Performance Objectives and Individualization*. Boston: Harcourt Brace Jovanovich Inc.
- Vaughan, T. (2004). *Multimedia making it work*. Columbus: McGraw-Hill
- Wang, H. (2562). การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4 MAT ประกอบแบบฝึกทักษะคำศัพท์พื้นฐานภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์.

Widdowson, H.G. (1983). *Teaching English as Communication*. London: Oxford University Press.

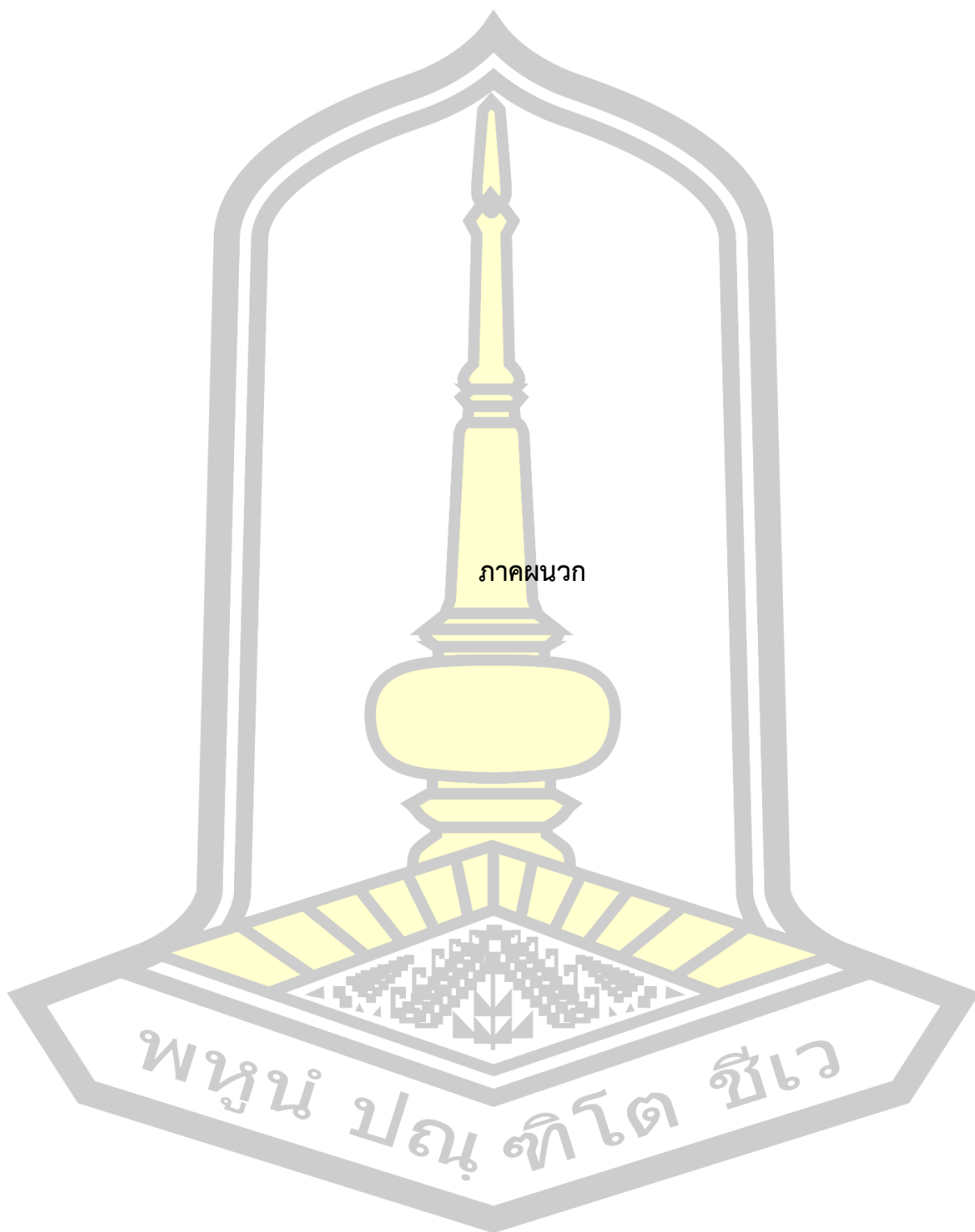
Worth, R. (2004). *Communication Skills*. [Online]. Retrieved from <https://books.google.co.th/books?id=2qgZqEhk70UC>.

Zhong, B. (2562). การพัฒนาชุดกิจกรรมการสื่อสารภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. *วารสารครุศาสตร์ปริทรรศน์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย*, 6(2), 113-121.

Zhongyuan, W. (2013). *The Use of Multimedia Material in Teaching Chinese as a Second Language and Pedagogical Implications*. University of Massachusetts Amherst.

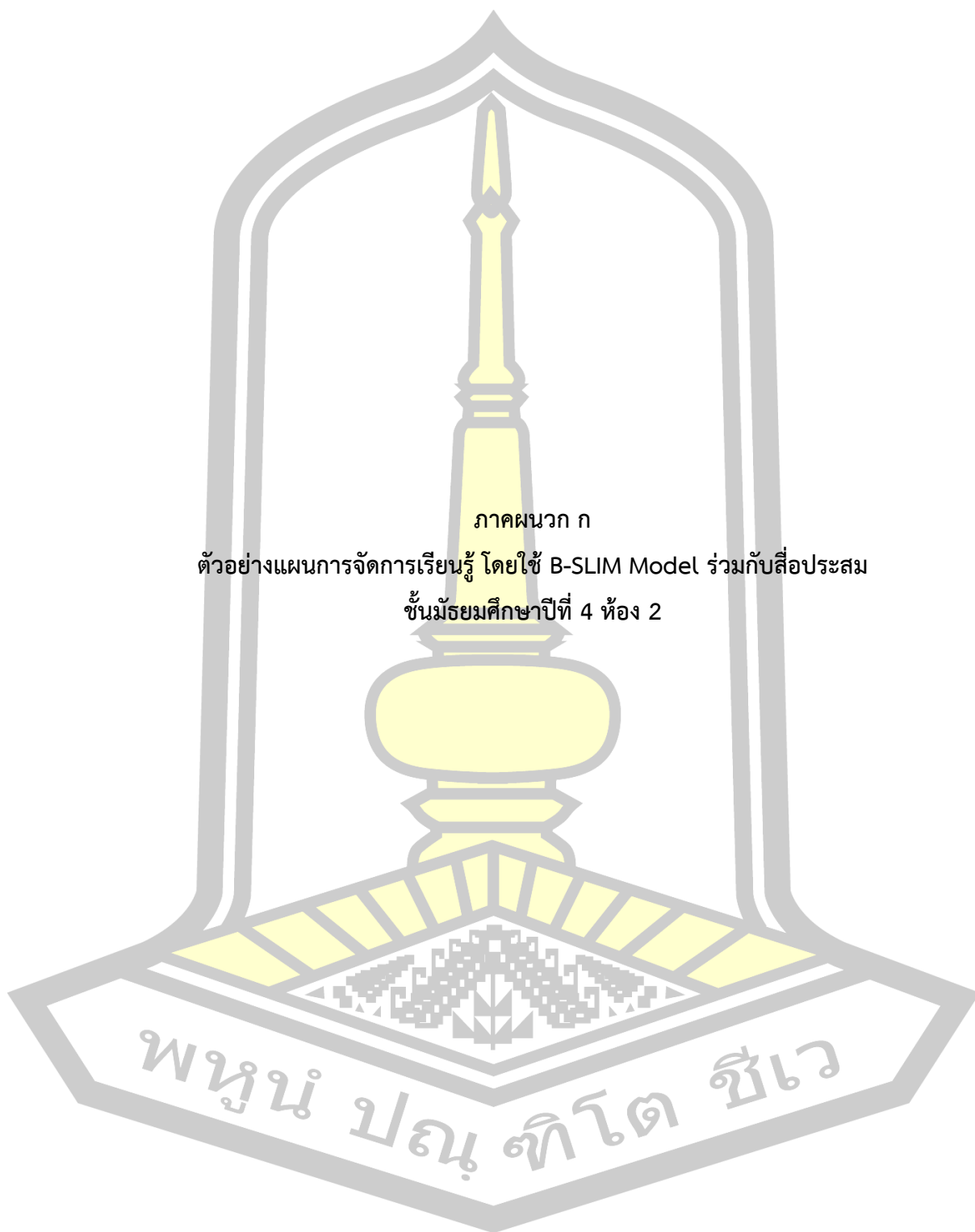

ภาคผนวก

พหุมนุ ปณ ทิโต ชีเว

ภาคผนวก ก

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ห้อง 2

พหุณฺ์ ปณฺุ ทิโต ชีเว

แผนการจัดการเรียนรู้ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาต่างประเทศ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 บ้านของฉัน(我的家) เรื่อง ห้องของฉัน(我的房间) เวลา 2 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การเรียนรู้คำศัพท์ การออกเสียงคำศัพท์ การบอกความหมาย การถาม-ตอบ และโครงสร้างประโยค เกี่ยวกับบ้านของฉัน(我的家) สามารถนำไปใช้ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

มาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มฐ.ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มฐ.ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มฐ.ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มฐ.ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

จุดประสงค์การเรียนรู้ (KPA)

ความรู้ (K)	ทักษะ/กระบวนการ (P)	คุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)
บอกความหมายของคำศัพท์และระบุตำแหน่งของสิ่งของได้	สามารถสนทนาถาม-ตอบแลกเปลี่ยนข้อมูลได้	มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่นในการทำงาน

คำศัพท์

在	zài	อยู่
哪儿	nǎr	ที่ไหน
桌子	zhuōzi	โต๊ะ
椅子	yǐzi	เก้าอี้
钥匙	yàoshi	กุญแจ
钱包	qiánbāo	กระเป๋าสตางค์
眼镜	yǎnjìng	แว่นตา
书柜	shūguì	ตู้หนังสือ
灯	dēng	โคมไฟ, ไฟ
床	chuáng	เตียง
沙发	shāfā	โซฟา
鼻子	bízi	จมูก
房间	fángjiān	ห้อง
上面	shàngmiàn	ข้างบน
里面	lǐmiàn	ข้างใน
下面	xiàmiàn	ข้างล่าง
旁边	pángbiān	ข้างๆ
右边	yòubiān	ด้านขวา
左边	zuǒbiān	ด้านซ้าย

พจนานุกรมศัพท์โต ชีเว

กิจกรรมการจัดการเรียนรู้

กิจกรรมครู	กิจกรรมนักเรียน
<p><u>ขั้นวางแผนและเตรียม</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูจัดเตรียมเนื้อหาและกิจกรรมสำหรับการสอนเกี่ยวกับ ห้องของฉัน (我的房间) <small>wǒ de fáng jiān</small> 2. ครูจัดเตรียมคำศัพท์ โครงสร้างประโยคที่จะใช้ในบทเรียน 3. ครูจัดเตรียมใบความรู้ แบบฝึกหัด ใบงาน แบบทดสอบ สื่อและอุปกรณ์ที่จำเป็น ในการจัดการเรียนรู้ 	
<p><u>ขั้นทำความเข้าใจตัวบ่อน (20 นาที)</u> (ชั่วโมงที่ 1)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูกล่าวทักทายนักเรียน 2. ครูบอกวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ในชั่วโมงนี้แก่นักเรียน 3. ครูเปิดวิดีโอ เรื่อง “ห้องของฉัน (我的房间) <small>wǒ de fáng jiān</small> [我]” เพื่อนำเข้าสู่บทเรียน <ol style="list-style-type: none"> 4. ครูแจกใบความรู้ 1 อธิบายคำศัพท์พร้อมออกเสียงให้นักเรียนฟัง จากนั้นออกเสียงครั้งที่ 2 เพื่อให้นักเรียนออกเสียงตาม 	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนกล่าวทักทายครู 2. นักเรียนทำความเข้าใจกับวัตถุประสงค์ที่ครูแจ้ง 3. นักเรียนดูวิดีโอ เรื่อง “ห้องของฉัน (我的房间) <small>wǒ de fáng jiān</small>” เพื่อเข้าสู่บทเรียน 4. นักเรียนรับใบความรู้ 1 จากนั้นออกเสียงคำศัพท์ทีละคำและทำความเข้าใจ

กิจกรรมครู	กิจกรรมนักเรียน
<p>5. ครูเปิดเสียงบทสนทนา 1 รอบ ให้นักเรียนฟัง จากนั้นเปิดบทสนทনারอบที่ 2 เพื่อให้นักเรียน ได้ปฏิบัติตาม</p> <p>6. ครูอธิบายรูปประโยค</p> <p>- 在哪儿? (สิ่งของ อยู่ที่ไหน?)</p> <p>- 在。 。 。 (สิ่งของ อยู่ สิ่งของ ตำแหน่ง)</p>	<p>5. นักเรียนฟังเสียงบทสนทนา และฝึก พูดตามที่ละประโยค</p> <p>6. นักเรียนตั้งใจฟังครูอธิบายและทำ ความเข้าใจหลักการใช้รูปประโยค</p>
<p>ขั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและฝึก (35 นาที)</p>	
<p>Intake – Getting It</p>	
<p>(Getting 1)</p>	
<p>1. ครูแจกแบบฝึกหัด 1 ให้นักเรียน และอธิบาย กิจกรรม</p> <p>2. ครูเปิดเสียงให้นักเรียนฟัง 2 รอบ แล้วให้นักเรียนจับคู่รูปภาพกับบทบรรยายให้ถูกต้อง ตามลำดับ จากนั้นให้นักเรียนช่วยกันเฉลย คำตอบ</p>	<p>1. นักเรียนฟังคำอธิบาย</p> <p>2. นักเรียนฟังเสียงสนทนา แล้วเติมคำที่ ขาดหายไป และช่วยกันเฉลยคำตอบ</p>
<p>(Getting 2)</p>	
<p>1. ครูให้นักเรียนจับคู่ศึกษาคำศัพท์ รูปประโยค และฝึกสนทนา</p> <p>2. ครูคอยให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิด</p>	<p>1. นักเรียนจับคู่สนทนา</p>
<p>Intake – Using It</p>	
<p>(Using 1)</p>	
<p>1. ครูแจกแบบฝึกหัดที่ 2 และอธิบายให้นักเรียน ฟัง</p>	<p>1. นักเรียนฟังคำอธิบาย</p>

กิจกรรมครู	กิจกรรมนักเรียน
<p>2. ครูให้นักเรียนศึกษาคำศัพท์ ประโยค และให้นักเรียนถามคำถามเกี่ยวกับ ห้องของฉัน(我^{wǒ}的^{de}房^{fáng}间^{jiān}) โดยให้นักเรียนเปลี่ยนคู่สนทนาไปเรื่อย ๆ และบันทึกข้อมูลลงตาราง</p> <p>3. ครูให้นักเรียนทำกิจกรรมและคอยให้ความช่วยเหลือนักเรียนอย่างใกล้ชิด</p>	<p>2. นักเรียนศึกษาคำศัพท์ ประโยค และถามคำถามกับเพื่อนในห้อง และบันทึกข้อมูลลงตาราง</p> <p>3. หากนักเรียนมีข้อสงสัย ให้ถามครูทันที</p>
<p><u>ขั้นผลิตผลงาน (Output) (5 นาที)</u></p> <p>1. ครูแจกใบงานให้นักเรียน และอธิบายกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนทำการบ้าน</p> <p>2. ครูให้นักเรียนวาดรูปห้อง พร้อมตกแต่ง และสร้างบทความบรรยายลักษณะของห้อง จำนวน 1 ห้อง และให้นักเรียนเตรียมนำเสนอหน้าชั้นเรียนชั่วโมงถัดไป</p>	<p>1. นักเรียนฟังคำอธิบาย</p> <p>2. นักเรียนวาดรูป ตกแต่ง และสร้างประโยคเพื่ออธิบายลักษณะของห้องจำนวน 1 ห้อง และบันทึกวิดีโอส่งการบ้านครูก่อนชั่วโมงถัดไป</p>
<p><u>ขั้นผลิตผลงาน (Output) (ต่อ) (45 นาที)</u> (ชั่วโมงที่ 2)</p> <p>3. ครูให้นักเรียนนำเสนองานของตัวเองหน้าชั้นเรียน ครูประเมินความสามารถด้านการพูดของนักเรียน</p> <p>4. ครูแจ้งคะแนนการประเมิน และให้คำแนะนำแก้ไขในการพูดแก่นักเรียน</p> <p>5. ครูทบทวนและสรุปเนื้อหาทั้งหมด</p>	<p>3. นักเรียนเตรียมตัวเพื่อบรรยายลักษณะห้องของตัวเองหน้าชั้นเรียน</p> <p>4. นักเรียนตั้งใจฟัง และปรับปรุงตามคำแนะนำของครู</p> <p>5. นักเรียนตั้งใจฟัง เพื่อทำความเข้าใจ และนำไปใช้</p>
<p><u>ขั้นประเมินผล (Evaluation) (15 นาที)</u></p> <p>1. ครูแจกแบบทดสอบท้ายบทให้นักเรียน และชี้แจง</p> <p>2. ครูให้นักเรียนเริ่มทำแบบทดสอบ จำนวน 10 ข้อ 10 คะแนน เพื่อวัดความเข้าใจของนักเรียน</p>	<p>1. นักเรียนฟังคำชี้แจงเพื่อทำความเข้าใจ</p> <p>2. นักเรียนเริ่มทำแบบทดสอบ เมื่อทำเสร็จแล้วให้ส่งกับครู</p>

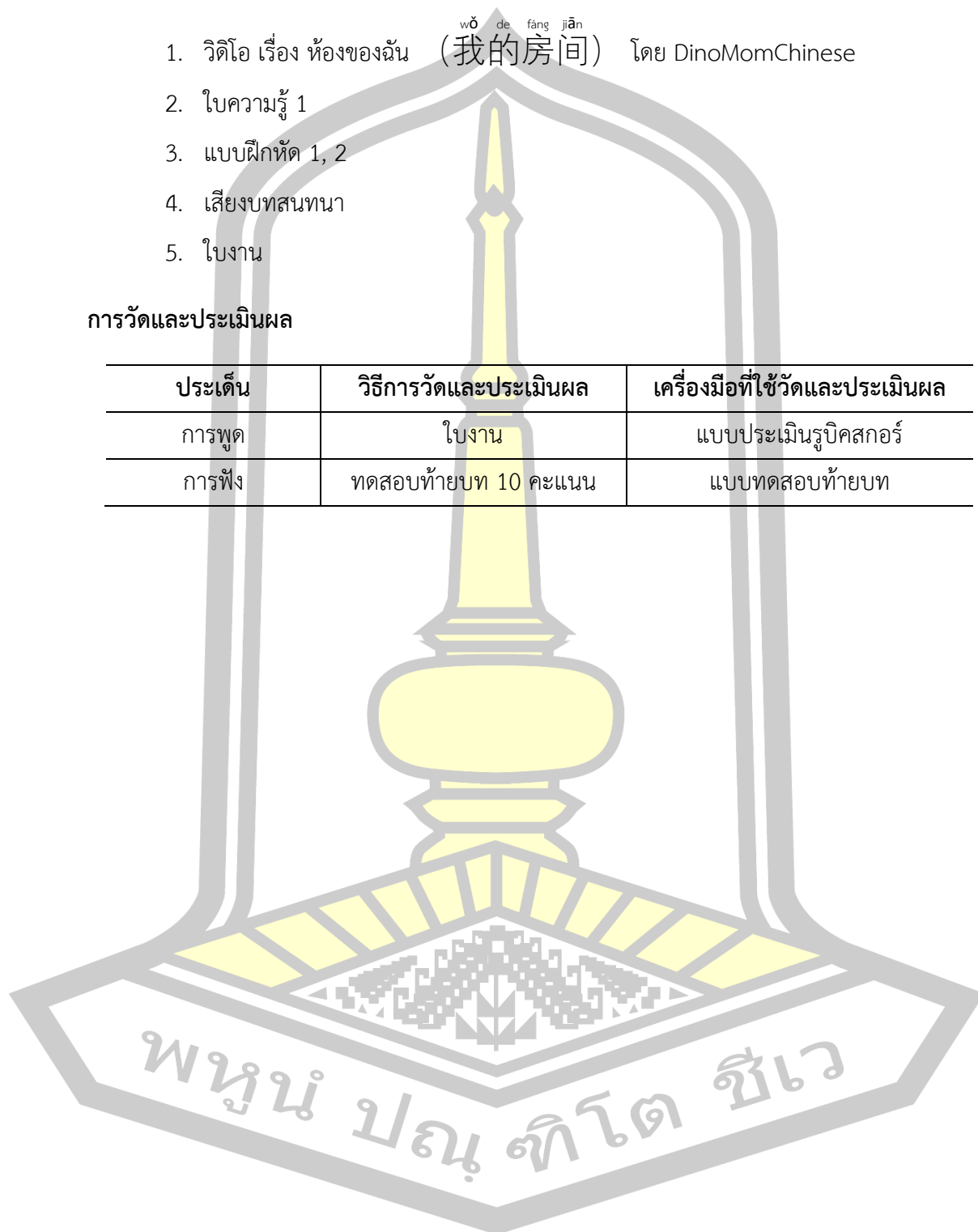
หมายเหตุ: อ้างอิงจาก หนังสือเรียน สัมผัสภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เล่ม 1

สื่อการเรียนรู้

1. วิดีโอ เรื่อง ห้องของฉัน (我的房间) wǒ de fáng jiān โดย DinoMomChinese
2. ใบความรู้ 1
3. แบบฝึกหัด 1, 2
4. เสียงบทสนทนา
5. ใบงาน

การวัดและประเมินผล

ประเด็น	วิธีการวัดและประเมินผล	เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผล
การพูด	ใบงาน	แบบประเมินรูบิคสกอร์
การฟัง	ทดสอบทำยบท 10 คะแนน	แบบทดสอบทำยบท

บันทึกหลังการสอน

ผลการจัดการเรียนรู้

ปัญหาและอุปสรรค

ข้อเสนอแนะ

ความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล

ลงชื่อ.....

(นางสาวธนาภา สิงหลสาย)

ครูผู้สอน

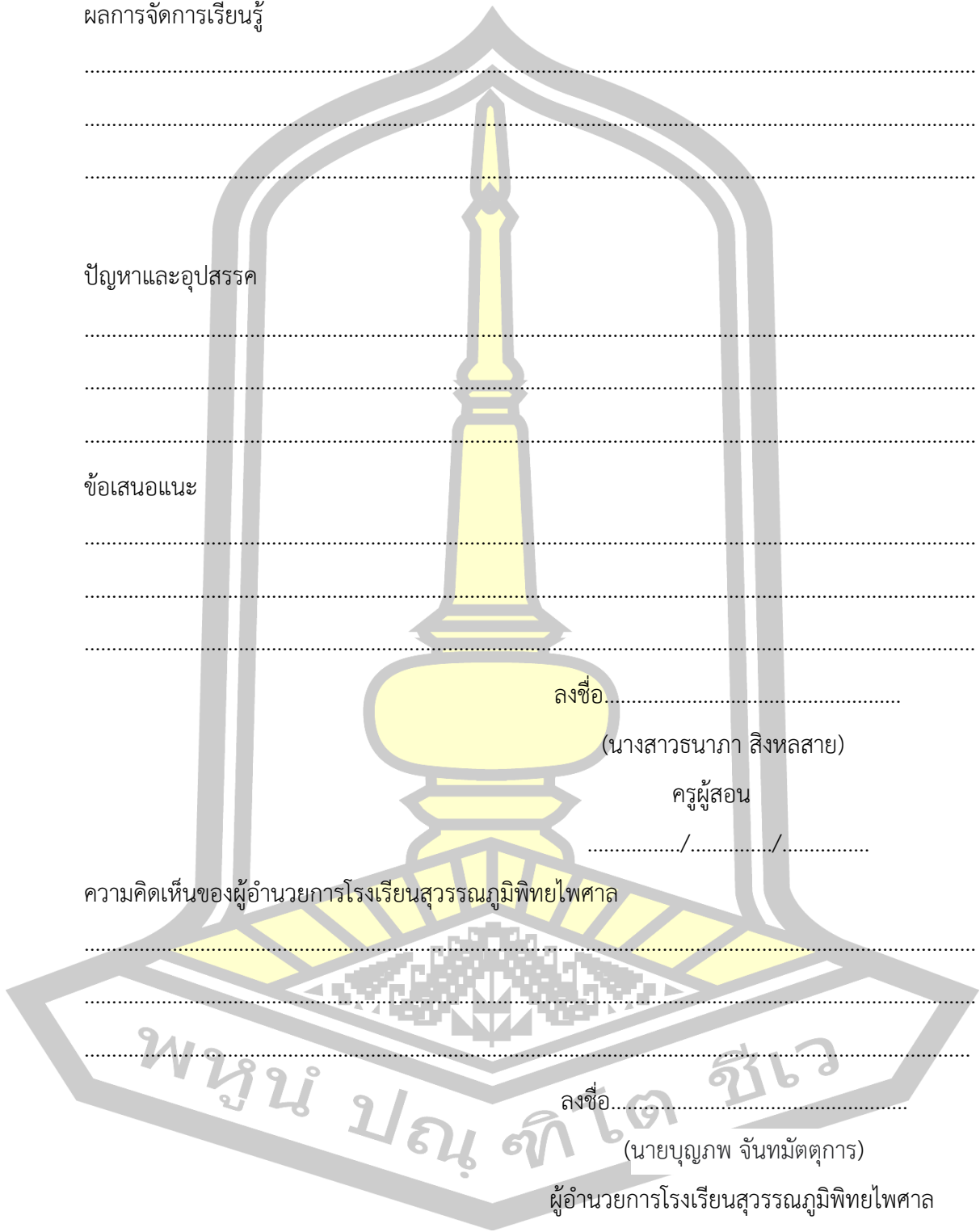
...../...../.....

ลงชื่อ.....

(นายบุญภาพ จันทมัตตการ)

ผู้อำนวยการโรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล

...../...../.....

พจนัน ปณุกิติโต ชิวเว

ใบความรู้

เรื่อง ห้องของฉัน (我的房间)

คำศัพท์

คำศัพท์	พินอิน	ความหมาย
在	zài	อยู่
哪儿	nǎr	ที่ไหน
桌子	zhuōzi	โต๊ะ
椅子	yǐzi	เก้าอี้
钥匙	yàoshi	กุญแจ
钱包	qiánbāo	กระเป๋าสตางค์
眼镜	yǎnjìng	แว่นตา
书柜	shūguì	ตู้หนังสือ
灯	dēng	โคมไฟ, ไฟ
床	chuáng	เตียง
沙发	shāfā	โซฟา
鼻子	bízi	จมูก
房间	fángjiān	ห้อง
上面	shàngmiàn	ข้างบน
里面	lǐmiàn	ข้างใน
下面	xiàmiàn	ข้างล่าง
旁边	pángbiān	ข้างๆ
右边	yòubiān	ด้านขวา
左边	zuǒbiān	ด้านซ้าย

โครงสร้างประโยค

- 。。。在哪儿? (สิ่งของ อยู่ที่ไหน?)

- 。。。在。。。 (สิ่งของ อยู่ สิ่งของ ตำแหน่ง)

ตัวอย่าง

wǒ de yǎn jìng zài nǎr
我的眼镜在哪儿? แว่นตาของฉันอยู่ที่ไหน?

nǐ de yǎn jìng zài zhuō zi shàng mian
你的眼镜在桌子上面。 แว่นตาของคุณอยู่บนโต๊ะ

บทสนทนา

sūn lì : mā mā wǒ de hàn yǔ shū zài nǎ er
孙丽 : 妈妈, 我的汉语书在哪儿?

mā mā : zài shā fā páng biān
妈妈 : 在沙发旁边。

sūn lì : wǒ de yào shi zài nǎ er
孙丽 : 我的钥匙在哪儿?

mā mā : zài yǐ zi xià mian
妈妈 : 在椅子下面。

sūn lì : wǒ de qián bāo zài nǎ er
孙丽 : 我的钱包在哪儿?

mā mā : zài zhuō zi shàng mian
妈妈 : 在桌子上面。

sūn lì : wǒ de yǎn jìng zài nǎ er
孙丽 : 我的眼镜在哪儿?

mā mā : zài nǐ de bí zi shàng mian
妈妈 : 在你的鼻子上面。

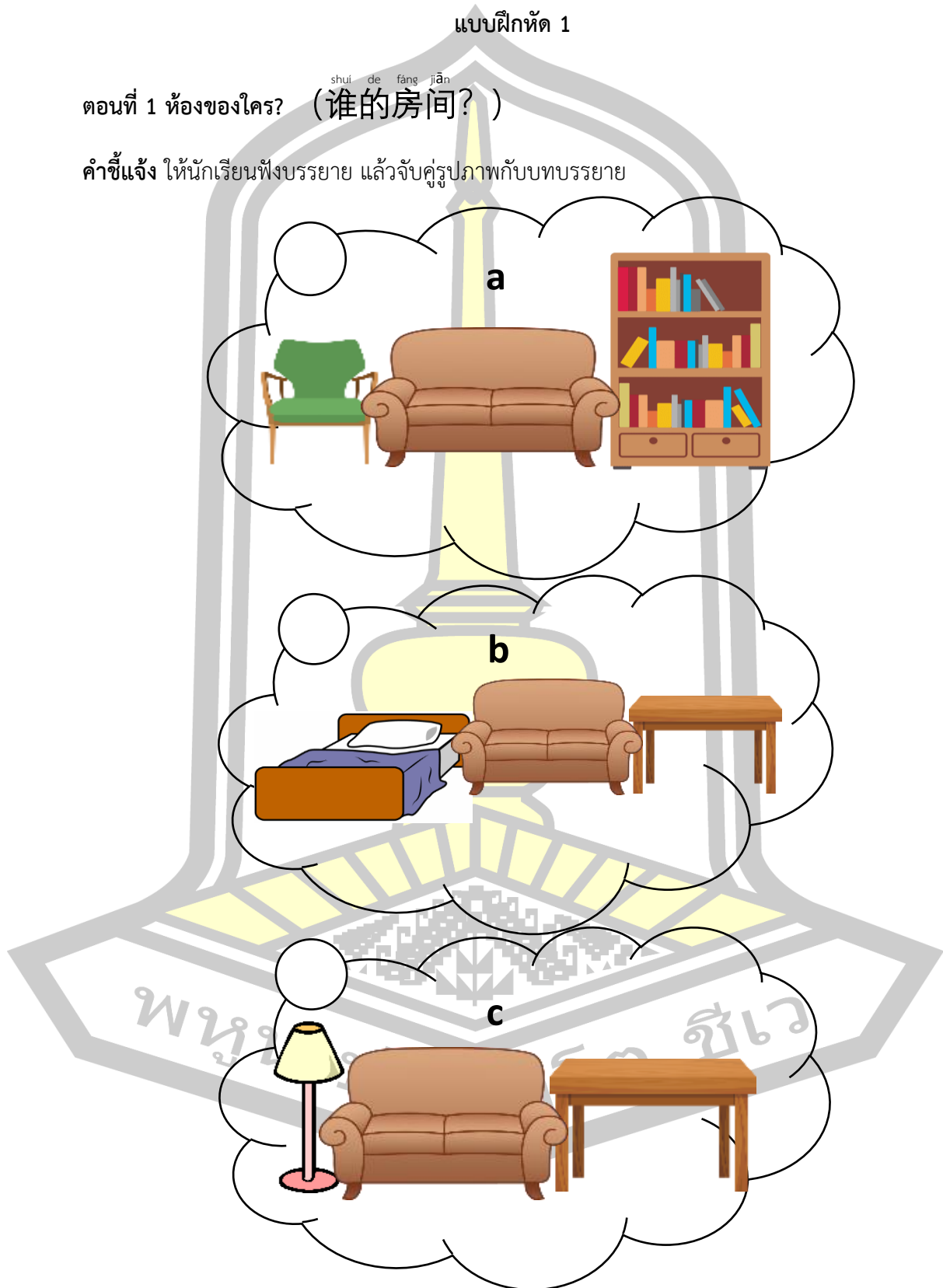
名字 _____ 年级 _____ / 学号 _____

แบบฝึกหัด 1

ตอนที่ 1 ห้องของใคร? (谁的房间?)

shuí de fáng jiān

คำชี้แจง ให้นักเรียนฟังบรรยาย แล้วจับคู่รูปภาพกับบทบรรยาย

ตอนที่ 2 หนังสือภาษาจีนอยู่ที่ไหน? (汉语书在哪儿?)

คำชี้แจง ให้นักเรียนจับคู่ศึกษาคำศัพท์ รูปประโยค และฝึกสนทนา

mā mā wǒ de hàn yǔ shū zài nǎr

A : 妈妈，我的汉语书在哪儿?

zài shā fā páng biān

B : 在沙发旁边。

wǒ de yào shi zài nǎr

A : 我的钥匙在哪儿?

zài yǐ zi xià mian

B : 在椅子下面。

wǒ de qián bāo zài nǎr

A : 我的钱包在哪儿?

zài zhuō zi shàng mian

B : 在桌子上面。

wǒ de yǎn jìng zài nǎr

A : 我的眼镜在哪儿?

zài nǐ de bí zi shàng mian

B : 在你的鼻子上面

พหุณฺ์ ปณฺุ ทิโต ชีเว

名字_____ 年级____ / ____ 学号_____

แบบฝึกหัด 2

ห้องของคุณเป็นอย่างไร? (你的房间怎么样?)

คำชี้แจง ให้นักเรียนสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลกับเพื่อน แล้วบันทึกข้อมูลลงในตาราง

xué hào 学号	nǐ de fáng jiān yǒu ma 你的房间有__吗?	nǐ de zài nǎ er 你的__在哪儿?

名字_____ 年级____ / ____ 学号_____

ใบงาน

ห้องของฉัน (我的房间)

wǒ de fáng jiān

คำชี้แจง ให้นักเรียนวาดภาพห้องของนักเรียน พร้อมตกแต่งให้สวยงาม แล้วสร้างประโยคเพื่อ
บรรยายลักษณะห้อง จากนั้นให้นักเรียนนำเสนอหน้าชั้นเรียน(นำเสนอปากเปล่า)

เฉลย

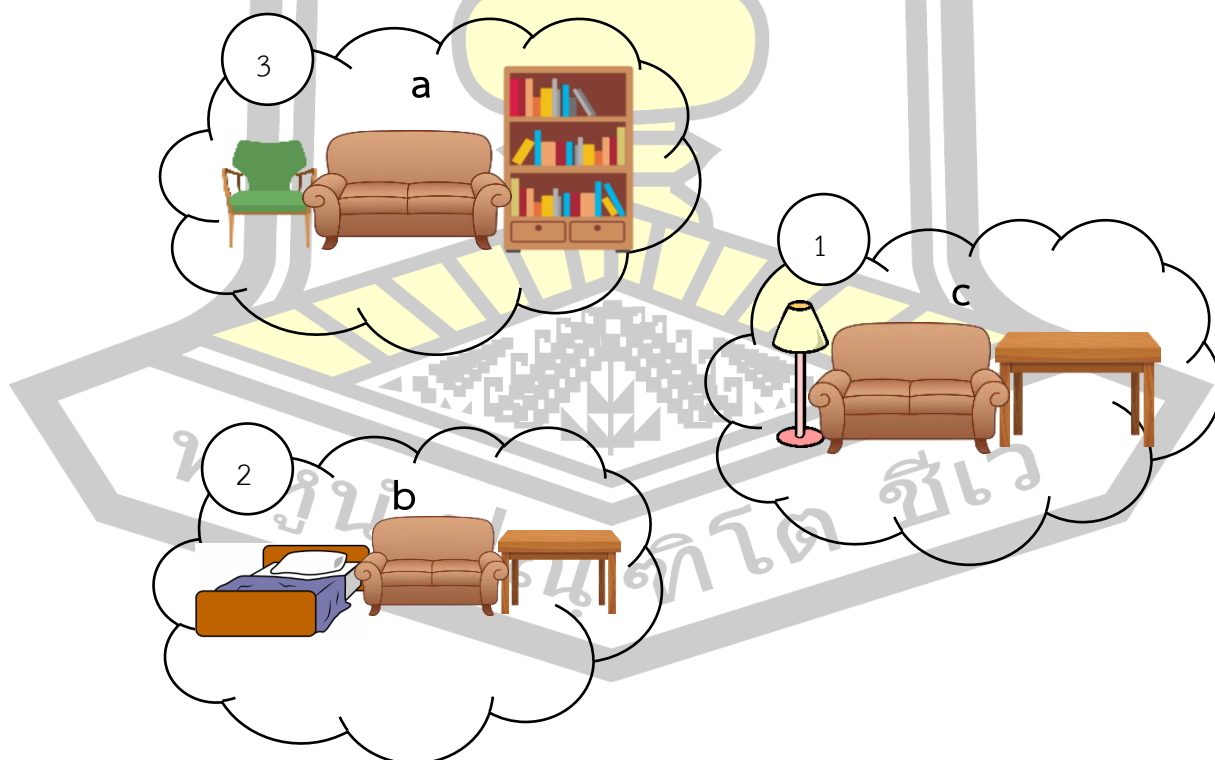
แบบฝึกหัด 1

ตอนที่ 1 ห้องของใคร?

คำชี้แจง ครูอธิบายแบบฝึกหัด แล้วเปิดเสียงบทบรรยายให้นักเรียนฟัง 2 รอบ

1. zhè shì sūn lì de fáng jiān zhuō zi zài shā fā yòu bian dēng zài shā fā zuǒ bian
这是孙丽的房间，桌子在沙发右边，灯在沙发左边。
2. zhè shì wǒ de fáng jiān chuáng zài shā fā zuǒ bian zhuō zi zài shā fā yòu bian
这是我的房间，床在沙发左边，桌子在沙发右边。
3. zhè shì bā chà de fáng jiān yǐ zi zài shā fā zuǒ bian shū guì zài shā fā yòu bian
这是巴差的房间，椅子在沙发左边，书柜在沙发右边。

เฉลย

ตอนที่ 2 หนังสือภาษาจีนอยู่ที่ไหน? (汉语书在哪儿?)

คำชี้แจง ให้นักเรียนจับคู่ศึกษาคำศัพท์ รูปประโยค และฝึกสนทนา

A : 妈妈，我的汉语书在哪儿?

B : 在沙发旁边。

A : 我的钥匙在哪儿?

B : 在椅子下面。

A : 我的钱包在哪儿?

B : 在桌子上面。

A : 我的眼镜在哪儿?

B : 在你的鼻子上面

พูนุ ปณ ทิโต ชีเว

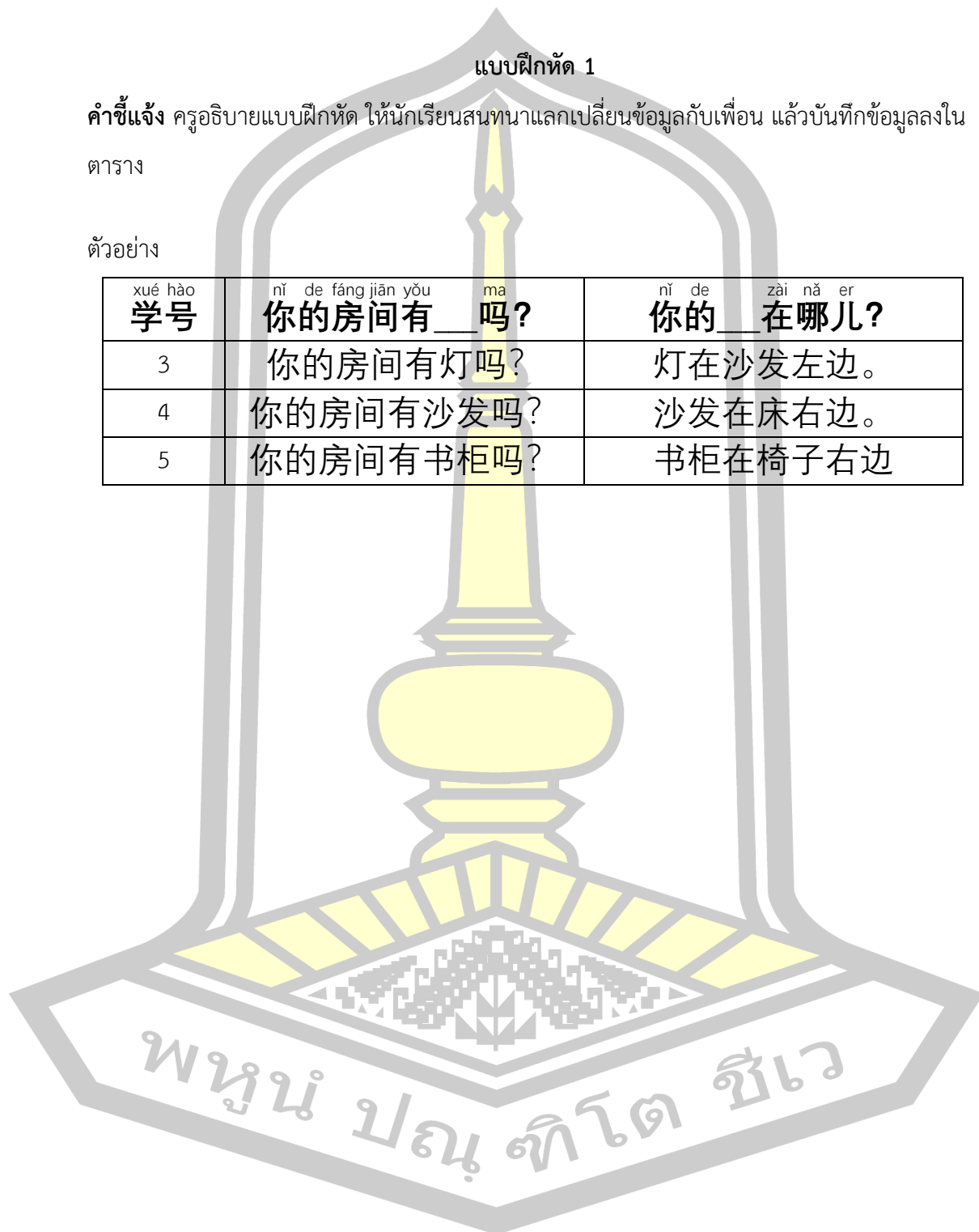
เฉลย

แบบฝึกหัด 1

คำชี้แจง ครูอธิบายแบบฝึกหัด ให้นักเรียนสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลกับเพื่อน แล้วบันทึกข้อมูลลงในตาราง

ตัวอย่าง

学号 xué hào	你的房间有__吗? nǐ de fáng jiān yǒu ma	你的__在哪儿? nǐ de zài nǎ er
3	你的房间有灯吗?	灯在沙发左边。
4	你的房间有沙发吗?	沙发在床右边。
5	你的房间有书柜吗?	书柜在椅子右边

แบบฝึกหัดที่ 2

ห้องของฉัน (我的房间)
wǒ de fáng jiān

คำชี้แจง ครูอธิบายแบบฝึกหัด ให้นักเรียนวาดภาพห้องของนักเรียน พร้อมตกแต่งให้สวยงาม แล้วสร้างประโยคเพื่อบรรยายลักษณะห้อง จากนั้นให้นักเรียนเตรียมนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน เพื่อประเมินความสามารถด้านการพูด

ตัวอย่าง

zhè shì wǒ de fáng jiān   wǒ de fáng jiān yǒu chuáng   shā fā   shū guì
这是我的房间，我的房间有床，沙发，书柜，
dēng   shū guì zài shā fā zuǒ bian   dēng zài chuáng zuǒ bian   dēng zài shā fā yòu bian
灯。书柜在沙发左边，灯在床左边，灯在沙发右边，
shū zài shū guì lǐ miàn
书在书柜里面。

แบบบันทึกการประเมินความสามารถด้านการพูด

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ห้อง 2 จำนวน 6 คน

ประเมินความสามารถด้านการพูดตั้งแต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เลขที่	ประเด็น/คะแนน												เกณฑ์การผ่าน (8 คะแนนขึ้นไป)		
	ความถูกต้อง (4)				ความคล่องแคล่ว ในการพูด (4)				การแสดง ท่าทาง/ น้ำเสียง ประกอบการ พูด (4)				รวมคะแนน (12)	ผ่าน	ไม่ผ่าน
	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1			
1.															
2.															
3.															
4.															
5.															
6.															

เกณฑ์การประเมินในการประเมินความสามารถด้านการพูด

คะแนน	ระดับคุณภาพ
11 ขึ้นไป	4 (ดีมาก)
8-10	3 (ดี)
5-7	2 (พอใช้)
ต่ำกว่า 4	1 (ควรปรับปรุง)

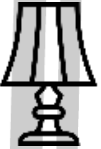

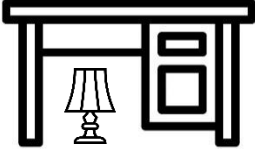

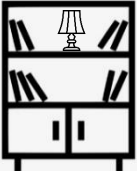

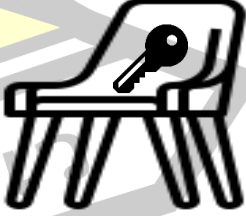

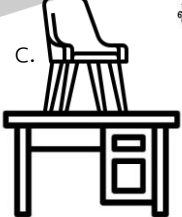
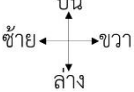
พหุบัน ปณ ทิโต ชีเว

ระดับ คะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				คะแนน รวม
	4	3	2	1	
1.ความถูกต้อง	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องตาม หลัก การออกเสียง ออกเสียงเน้น หนักในคำ/ ประโยค อย่างสมบูรณ์	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องตาม หลักการออก เสียงมีเสียง เน้นหนักใน คำ/ประโยค เป็นส่วนใหญ่	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่ ขาดการออก เสียง เน้นหนัก	ออกเสียงคำ/ ประโยคผิด หลักการออก เสียงทำให้ สื่อสารไม่ได้	4
2.ความ คล่องแคล่ว	พูดต่อเนื่อง ไม่ติดขัด พูดชัดเจน ทำให้สื่อสาร ได้	พูดตะกุก ตะกักบ้าง แต่ ยังพอสื่อสาร ได้	พูดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ เพื่อให้ สื่อสารได้ไม่ ชัดเจน	พูดได้บางคำ ทำให้สื่อ ความหมาย ไม่ได้	4
3.การแสดง ท่าทาง/ น้ำเสียงประกอบ การพูด	แสดงท่าทาง และพูดด้วย น้ำเสียง เหมาะสมกับ บทบรรยาย	พูดด้วย น้ำเสียง เหมาะสมกับ บทบรรยาย แต่ไม่มี ท่าทาง ประกอบ	พูดเหมือน อ่าน เจินอาย เล็กน้อย สบตาเป็น บางครั้ง พูด ไม่เป็น ธรรมชาติ	พูดได้น้อย มาก เจินอาย ไม่สบตา พูด ไม่เป็น ธรรมชาติ	4
รวม					12

名字 _____ 年级 _____ / 学号 _____

แบบทดสอบท้ายบท (ความสามารถด้านการฟัง)

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนฟังแล้วเลือกรูปภาพที่ตรงกับเสียงที่ได้ฟัง มี 5 ข้อ 5 คะแนน

<p>ข้อที่ 1</p> <p>a. </p> <p>b. </p> <p>c. </p>
<p>ข้อที่ 2</p> <p>a. </p> <p>b. </p> <p>c. </p>
<p>ข้อที่ 3</p> <p>a. </p> <p>b. </p> <p>c. </p>
<p>ข้อที่ 4</p> <p>a. </p> <p>b. </p> <p>c. </p>
<p>ข้อที่ 5</p> <p>a. </p> <p>b. </p> <p>c. </p> <p>   บน (Up)   ข้าง (Right)   ซ้าย (Left)   ล่าง (Down)   </p>

ตอนที่ 2 ให้นักเรียนฟังบทสนทนาแล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้องเติมลงในช่องว่าง มี 5 ข้อ 5 คะแนน

sūn lì   nǐ hǎo   lǐ míng
 孙丽   :   你好!李明。
 lǐ míng   sūn lì
 李明   :   6   孙丽。
 sūn lì   nǐ de   yǒu   ma
 孙丽   :   你的 7   有 8   吗?
 lǐ míng   wǒ de fáng jiān yǒu yǐ zi
 李明   :   我的房间有椅子。
 sūn lì   nǐ de yǐ zi
 孙丽   :   你的椅子 9   ?
 lǐ míng   wǒ de yǐ zi zài shū guì
 李明   :   我的椅子在书柜 10   。

ข้อที่ 6 a.你好!

b.你们好!

c.大家好!

d.老师好!

ข้อที่ 7 a.家

b.房间

c.眼镜

d.钥匙

พจนานุกรมศัพท์โต ชีเว

ข้อที่ 8 a. ^{s h ā f ā}沙发

b. ^{chuáng}床

c. ^{dēng}灯

d. ^{yǐ zi}椅子

ข้อที่ 9 a. ^{zài nǎr}在哪儿

b. ^{zài lǐmiàn}在里面

c. ^{zài zhèr}在这儿

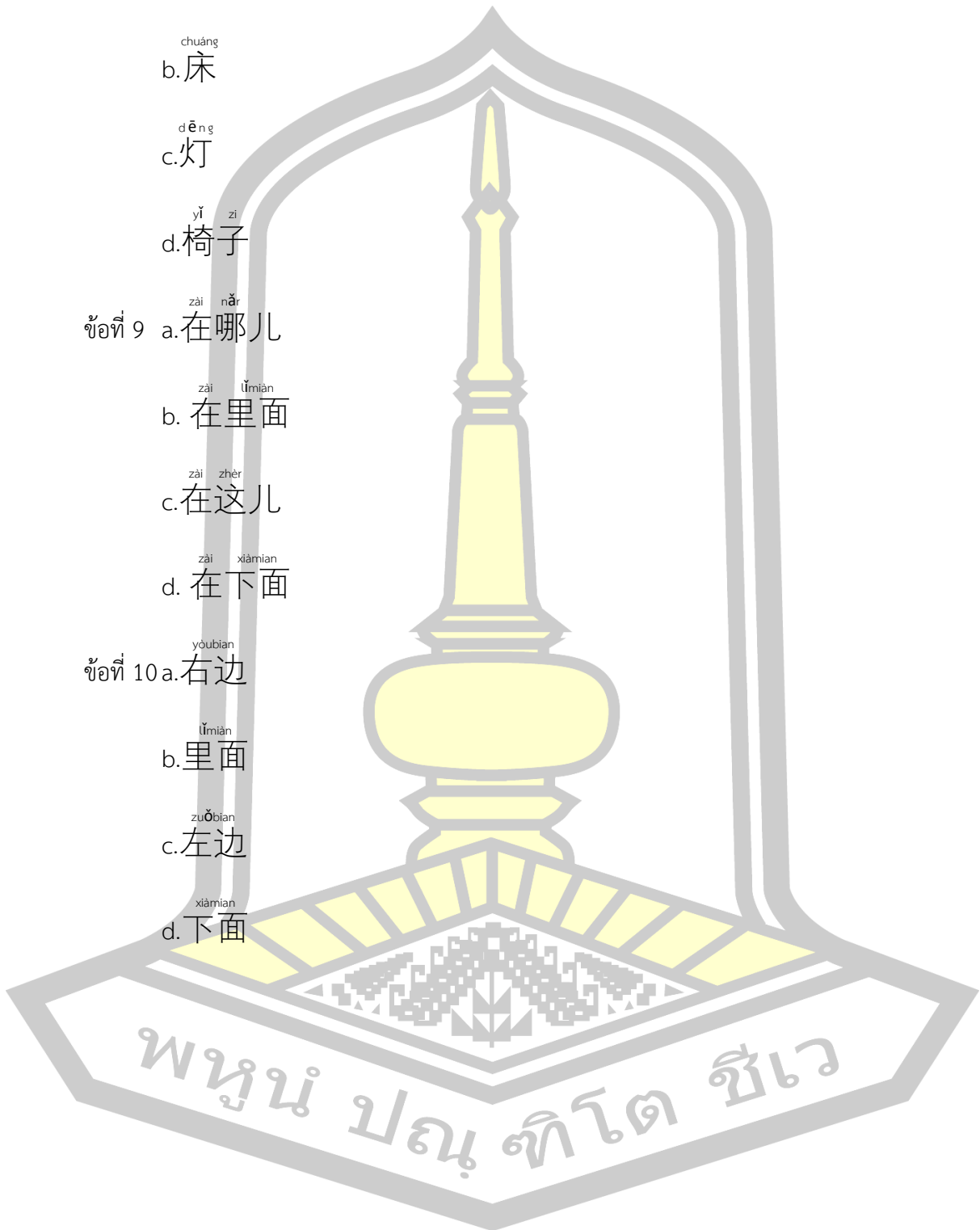
d. ^{zài xiàmiàn}在下面

ข้อที่ 10 a. ^{yóubiān}右边

b. ^{lǐmiàn}里面

c. ^{zuǒbiān}左边

d. ^{xiàmiàn}下面

เฉลย

แบบทดสอบท้ายบท (ความสามารถด้านการฟัง)

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนฟังแล้วเลือกรูปภาพที่ตรงกับเสียงที่ได้ฟัง มี 5 ข้อ 5 คะแนน

เสียง

ข้อที่ 1 钱包

ข้อที่ 2 钥匙

ข้อที่ 3 灯在书柜里面。

ข้อที่ 4 眼镜在孙俪鼻子。

ข้อที่ 5 椅子在桌子上面。

เฉลย

ข้อที่ 1 a.

ข้อที่ 2 c.

ข้อที่ 3 c.

ข้อที่ 4 a.

ข้อที่ 5 c.

พูนุ่ ปณุ่ ทีโต ชีเว

ตอนที่ 2 ให้นักเรียนฟังบทสนทนาแล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้องเติมลงในช่องว่าง มี 5 ข้อ 5 คะแนน

เฉลย

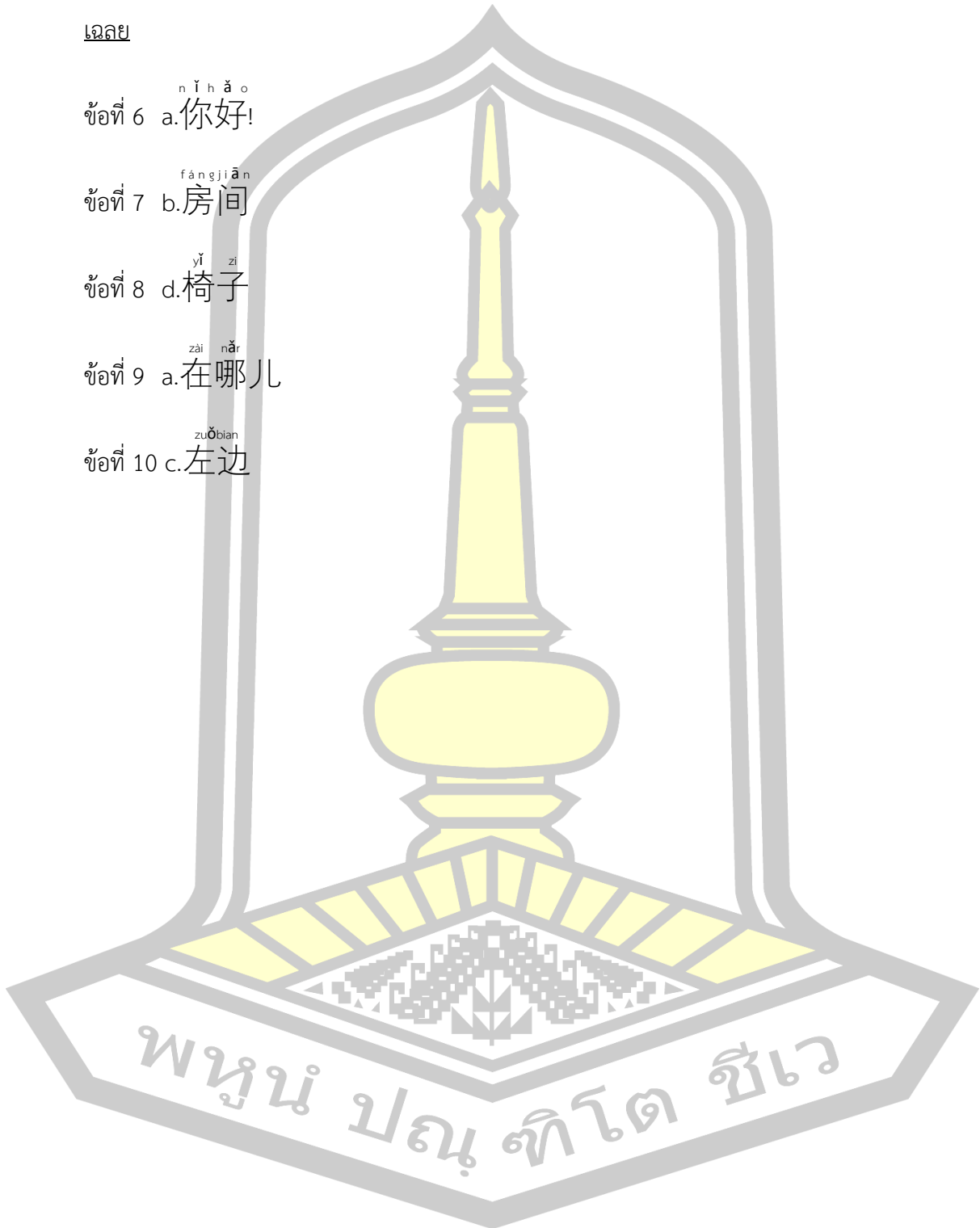
ข้อที่ 6 a.你好!
nǐ hǎo

ข้อที่ 7 b.房间
fángjiān

ข้อที่ 8 d.椅子
yǐ zi

ข้อที่ 9 a.在哪儿
zài nǎr

ข้อที่ 10 c.左边
zuǒbian

ภาคผนวก ข

แบบทดสอบความสามารถด้านการฟังและความสามารถในการพูดภาษาจีน

โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ห้อง 2

พหุณี ปณฺ ทิโต ชีเว

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการฟังและการพูดภาษาจีน โดยใช้ B-SLIM Model
ร่วมกับสื่อประสม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ห้อง 2

คำชี้แจง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีทั้งหมด 2 ตอน

ตอนที่ 1 แบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง เป็นแบบทดสอบปรนัย จำนวน 20 ข้อ 20

คะแนน

เวลา 1 ชั่วโมง

ตอนที่ 2 แบบประเมินความสามารถด้านการพูด เป็นแบบทดสอบภาคปฏิบัติ

คะแนน 12 คะแนน

ตอนที่ 1 แบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง (20 คะแนน)

第一部分

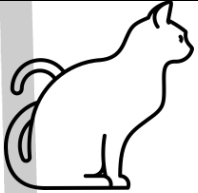

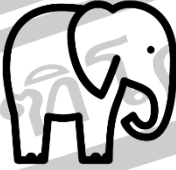

第 1-5 题

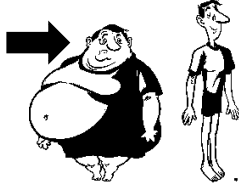

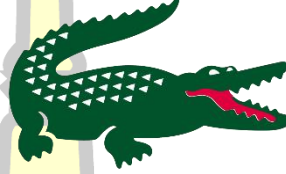

例如		✓
		×
1.		
2.		

3.		
4.		
5.		

第二部分

第 6-10 题

<p>例如</p>	 <p>A ✓</p>	 <p>B</p>	 <p>C</p>
6.	 <p>A</p>	 <p>B</p>	 <p>C</p>
7.	 <p>A</p>	 <p>B</p>	 <p>C</p>

8.	 <p>A</p>	 <p>B</p>	 <p>C</p>
9.	 <p>A</p>	 <p>B</p>	 <p>C</p>
10.	 <p>A</p>	 <p>B</p>	 <p>C</p>

第三部分

第 11-15 题

A

B

C

D

E

F

lì rú wǒ de dēng zài yǐ zi pángbiān
例如：我的灯在椅子旁边。

Lì Shā shì gē xīng tā hěn bàng
11. 莉莎是歌星、她很棒。

Sūn Lì de yào shì zài zhuō zi shàngmian
12. 孙丽的钥匙在桌子上面。

Lǐ míng xǐ huan chī líng shí
13. 李明喜欢吃零食。

Bā chāi xǐ huan dǎ lán qiú
14. 巴差喜欢打篮球

Bā nī de chǒng wù shì gǒu
15. 巴妮的宠物是狗。

F

dì sì bù fēn
第四部分

dì 16-20 tí
第 16-20 题

lì rú zhè shì bā chā de fáng jiān yǐ zi zài shā fā pángbiān
例如：这是巴差的房间、椅子在沙发旁边。

wèn yǐ zi zài nǎ er
问：椅子在哪儿？

- A. zài shā fā pángbiān ✓ B. zài děng pángbiān C. zài zhuō zi shàngmian
A. 在沙发旁边 B. 在灯旁边 C. 在桌子上面

16. A. zài zhuō zi shàngmian B. zài shū guì lǐ miàn C. zài shā fā xià mian
A. 在桌子上面 B. 在书柜里面 C. 在沙发下面

17. A. hēi sè B. lán sè C. hóng sè
A. 黑色 B. 蓝色 C. 红色

18. A. è yú B. gǒu C. māo
A. 鳄鱼 B. 狗 C. 猫

19. A. hěn piào liang B. bú pàng C. hěn pàng
A. 很漂亮 B. 不胖 C. 很胖

20. A. Chéng Lóng B. Fàn Bīng Bīng C. Lì Shā
A. 成龙 B. 范冰冰 C. 莉莎

ตอนที่ 2 แบบทดสอบความสามารถด้านการพูด (12 คะแนน)

คำชี้แจง : แบบทดสอบต่อไปนี้เป็นแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาจีน การสนทนาตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ จำนวน 2 สถานการณ์ โดยให้นักเรียนเติมข้อมูลของตัวเองตามความเหมาะสม และเปลี่ยนกันสนทนาเป็นทั้ง A และ B

การสนทนาตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ จำนวน 2 สถานการณ์ โดยให้นักเรียนเติมข้อมูลของตัวเองตามความเหมาะสม

สถานการณ์ที่ 1

A : nǐ de xīn shǒu jī shì shén me yán sè de
你的新手机是什么颜色的?

B : wǒ de xīn shǒu jī shì hóng sè de nǐ de shǒu jī shì shén me yán sè de
我的新手机是红色的? 你的手机是什么颜色的?

A : wǒ de shǒu jī shì hēi sè de nǐ de xīn shǒu jī zài nǎ r
我的手机是黑色的, 你的新手机在哪儿?

B : wǒ de xīn shǒu jī zài zhè r
我的新手机在这儿。

A : nǐ de xīn shǒu jī zhēn piāoliàng
你的新手机真漂亮!

สถานการณ์ที่ 2

A : nǐ xǐ huan kàn diànyǐng ma
你喜欢看电影吗?

B : wǒ fēi cháng xǐ huan kàn diànyǐng
我非常喜欢看电影。

A : nǐ xǐ huan kàn shuí de diànyǐng
你喜欢看谁的电影?

B : wǒ xǐ huan kàn chénglóng de diànyǐng
我喜欢看成龙的电影。

A : tā hěn shuài tā de diànyǐng dōu hěn bàng wǒ yě hěn xǐ huan tā
他很帅, 他的电影都很棒, 我也很喜欢他。

เฉลย

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการฟังและการพูดภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ตอนที่ 1 แบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง (20 คะแนน)

ตัวอย่าง 钱包 手表 1. 沙发 2. 桌子 3. 熊猫 4. 高 5. 喜欢 6. 灯 7. 演员 8. 漂亮 9. 泰拳 10. 鳄鱼 ตัวอย่าง 我的灯在椅子旁边。 11. 莉莎是歌星、她很棒。 12. 孙丽的钥匙在桌子上面。 13. 李明喜欢吃零食。 14. 巴差喜欢打篮球 15. 巴妮的宠物是狗。

B

D

E

A

C

ตัวอย่าง ^{zhè shì bā chāi de fáng jiān} 这是巴差的房间、^{yǐ zi zài shā fā páng biān} 椅子在沙发旁边。

^{wèn} 问：椅子在哪儿？

- A. ^{zài shā fā páng biān} 在沙发旁边 ✓   B. ^{zài děng páng biān} 在等旁边   C. ^{zài zhuō zi shàng mian} 在桌子上面

16. ^{zhè shì sūn lì de fáng jiān} 这是孙丽的房间，^{hàn yǔ shū zài shū guì lǐ miàn} 汉语书在书柜里面。

^{wèn sūn lì de hàn yǔ shū zài nǎ er} 问：孙丽的汉语书在哪儿？

B. ^{zài shū guì lǐ miàn} 在书柜里面

17. ^{wǒ yǒu shǒu jī} 我有手机，^{wǒ de shǒu jī shì hóng sè de} 我的手机是红色的。

^{wèn wǒ de shǒu jī shì shén me yán sè de} 问：我的手机是什么颜色的？

C. ^{hóng sè} 红色

18. ^{lǐ míng yǒu chǒng wù} 李明有宠物，^{tā de chǒng wù shì māo} 他的宠物是猫。

^{wèn lǐ míng de chǒng wù shì shén me} 问：李明的宠物是什么？

B. ^{gǒu} 狗

19. ^{zhè shì bā chāi} 这是巴差，^{xǐ huan chī líng shí} 喜欢吃零食，^{tā hěn pàng} 他很胖。

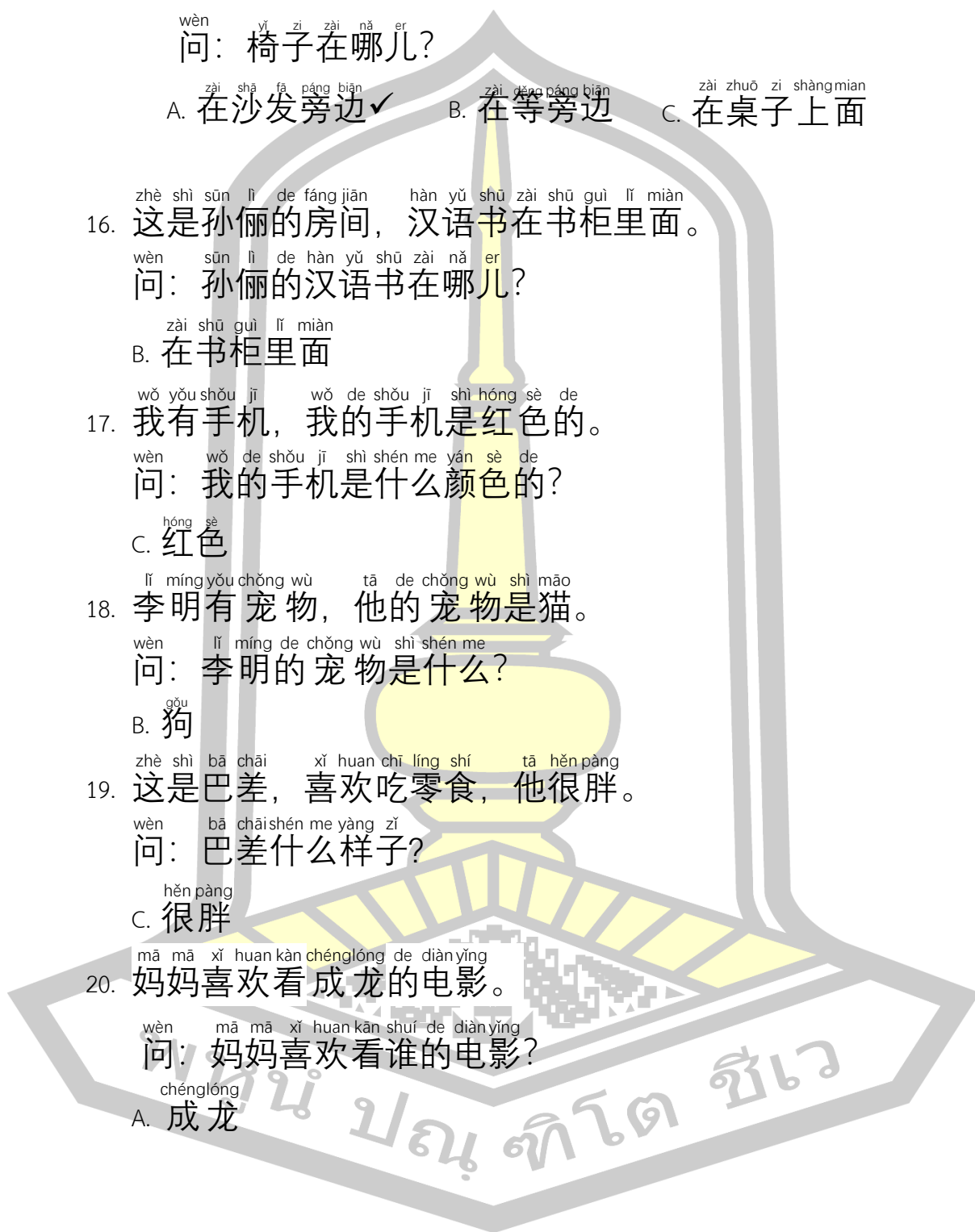
^{wèn bā chāi shén me yàng zi} 问：巴差什么样子？

C. ^{hěn pàng} 很胖

20. ^{mā mā xǐ huan kàn chéng lóng de diàn yǐng} 妈妈喜欢看成龙的电影。

^{wèn mā mā xǐ huan kàn shuí de diàn yǐng} 问：妈妈喜欢看谁的电影？

A. ^{chéng lóng} 成龙

แบบบันทึกการประเมินความสามารถด้านการพูด

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ห้อง 2 จำนวน 6 คน

ประเมินความสามารถด้านการพูดตั้งแต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

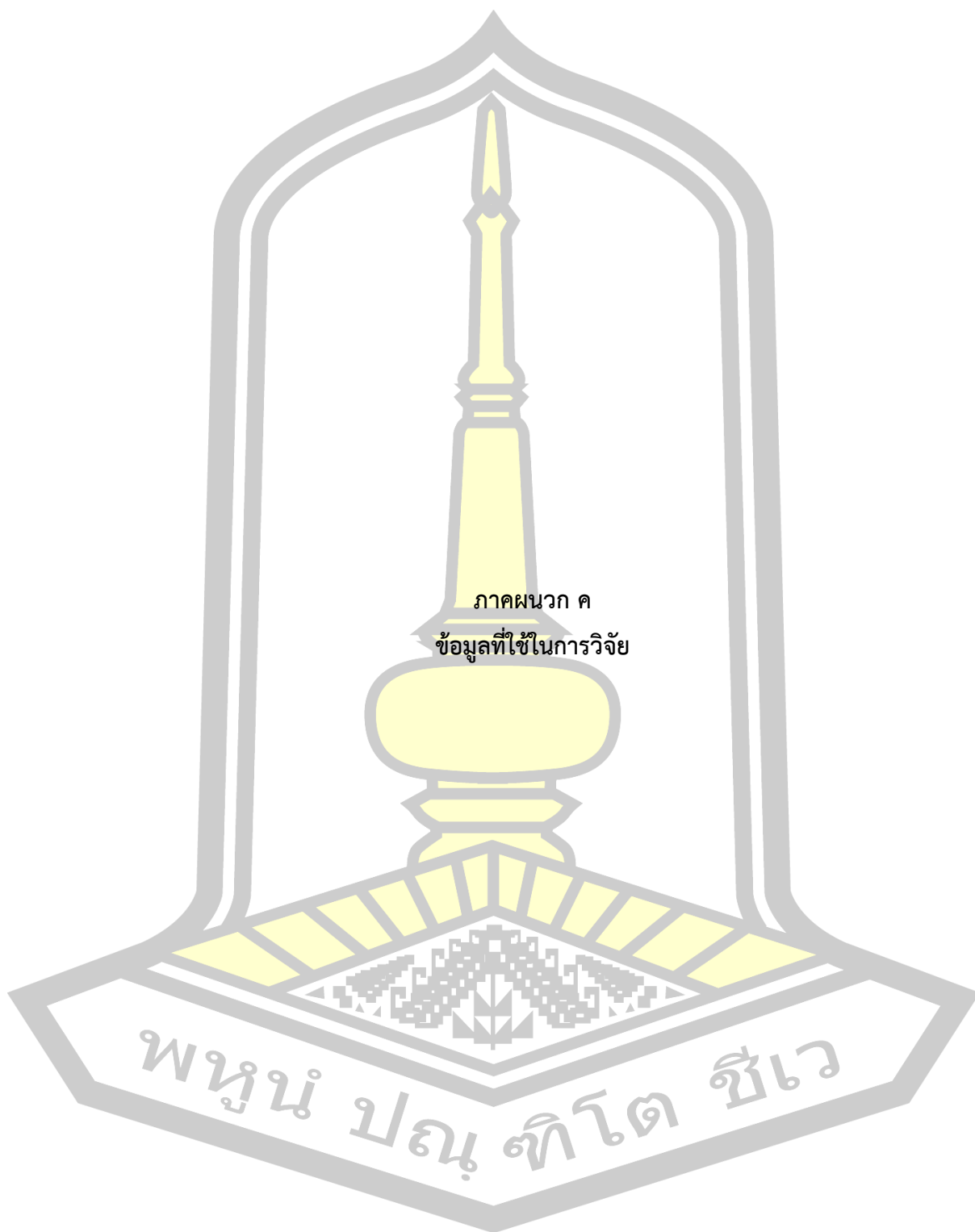
เลขที่	ประเด็น/คะแนน												เกณฑ์การผ่าน (8 คะแนนขึ้นไป)		
	ความถูกต้อง (4)				ความคล่องแคล่วในการพูด (4)				การแสดงท่าทาง/น้ำเสียงประกอบการพูด (4)				รวมคะแนน (12)	ผ่าน	ไม่ผ่าน
	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1			
1.															
2.															
3.															
4.															
5.															
6.															

เกณฑ์การประเมินในการประเมินความสามารถด้านการพูด

คะแนน	ระดับคุณภาพ
11 ขึ้นไป	4 (ดีมาก)
8-10	3 (ดี)
5-7	2 (พอใช้)
ต่ำกว่า 4	1 (ควรปรับปรุง)

พหุบัณฑิต ชีวะ

ระดับ คะแนน	เกณฑ์การให้คะแนน				คะแนน รวม
	4	3	2	1	
ประเด็น การประเมิน					
1.ความถูกต้อง	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องตาม หลัก การออกเสียง ออกเสียงเน้น หนักในคำ/ ประโยคอย่าง สมบูรณ์	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องตาม หลักการออก เสียงมีเสียง เน้นหนักในคำ/ ประโยคเป็น ส่วนใหญ่	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่ ขาดการออก เสียงเน้นหนัก	ออกเสียง คำ/ประโยค ผิดหลักการ ออกเสียงทำ ให้ สื่อสารไม่ได้	4
2.ความ คล่องแคล่ว	พูดต่อเนื่อง ไม่ติดขัด พูดชัดเจน ทำให้สื่อสาร ได้	พูดตะกุก ตะกักบ้าง แต่ ยังพอสื่อสารได้	พูดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ เพื่อให้ สื่อสารได้ไม่ ชัดเจน	พูดได้บางคำ ทำให้สื่อ ความหมาย ไม่ได้	4
3.การแสดง ท่าทาง/ น้ำเสียงประกอบ การพูด	แสดงท่าทาง และพูดด้วย น้ำเสียง เหมาะสมกับ บทบรรยาย	พูดด้วยน้ำเสียง เหมาะสมกับ บทบรรยาย แต่ไม่มีท่าทาง ประกอบ	พูดเหมือน อ่าน เขินอาย เล็กน้อย สบตาเป็น บางครั้ง พูดไม่ เป็นธรรมชาติ	พูดได้น้อย มาก เขิน อาย ไม่ สบตา พูดไม่ เป็น ธรรมชาติ	4
รวม					12

ภาคผนวก ค
ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

พหุบัณฑิตยาลัย

ผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยผู้เชี่ยวชาญ 4 ท่าน

	ผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ที่				
	1	2	3	4	5
รายการประเมิน					
สาระสำคัญ					
1. ความถูกต้อง	4.50	4.80	4.80	4.80	4.80
2. มีความเข้าใจง่าย	4.80	4.80	4.80	4.80	4.80
3. เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	4.30	4.80	4.80	4.80	4.80
จุดประสงค์การเรียนรู้					
4. ชัดเจนเข้าใจง่าย	4.80	4.80	4.80	4.80	4.80
5. สามารถสื่อเนื้อหาให้บรรลุจุดประสงค์	4.50	4.80	4.80	4.80	4.80
6. เหมาะสมกับหัวข้อของผู้เรียน	4.50	4.80	4.80	4.80	4.80
สาระการเรียนรู้					
7. มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.80	4.80	4.80	4.80	4.80
8. เวลาเรียนเหมาะสมกับเนื้อหา	4.30	4.30	4.30	4.30	4.30
9. มีความชัดเจน น่าสนใจ ไม่สับสน	4.50	4.50	4.30	4.50	4.30
10. ใจความถูกต้อง	4.50	4.80	4.30	4.80	4.80

ผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยผู้เชี่ยวชาญ 4 ท่าน (ต่อ)

	ผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ที่				
	1	2	3	4	5
รายการประเมิน					
กิจกรรมการเรียนรู้					
11. มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหาสาระ	4.80	4.80	4.50	4.80	4.80
12. ใช้กระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลายและเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	4.30	4.30	4.30	4.00	4.50
13. เหมาะสมกับเวลา	4.30	4.30	4.00	4.30	4.30
14. เรียงลำดับกิจกรรมได้เหมาะสม	4.50	4.50	4.00	4.30	4.30
15. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรม	4.50	4.30	4.00	4.30	4.50
สื่อและแหล่งการเรียนรู้					
16. มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้และกิจกรรมการเรียนรู้	4.30	4.30	4.30	4.80	4.80
17. สื่อการเรียนรู้ช่วยกระตุ้นและส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถฝึกทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้ด้วยความเข้าใจ	4.30	4.00	4.00	4.50	4.50
18. ประหยัด อำนาจความสะอาดในการเรียนรู้	4.00	4.00	4.30	4.50	4.50

ผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยผู้เชี่ยวชาญ 4 ท่าน (ต่อ)

รายการประเมิน	ผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ที่				
	1	2	3	4	5
การวัดและประเมินผลการเรียนรู้					
19. สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	4.30	4.50	4.30	4.50	4.50
20. สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.30	4.50	4.30	4.50	4.50
21. ใช้เครื่องมือวัดและประเมินผลได้เหมาะสม	4.30	4.30	4.30	4.50	4.50
รวม	93.40	95.00	92.80	96.20	96.70
X	4.45	4.52	4.42	4.58	4.60
S.D.	0.59	0.63	0.71	0.59	0.57
แปลผลความเหมาะสม	มาก	มากที่สุด	มาก	มากที่สุด	มากที่สุด

จากตาราง พบว่ามีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 4.52 เมื่อนำไปแปลความหมายค่าเฉลี่ยกับเกณฑ์พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ B-SLIM Model มีคุณภาพและความเหมาะสมระดับมากที่สุด

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากการประเมินแบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง และ
แบบทดสอบความสามารถด้านการพูด โดยผู้เชี่ยวชาญ 4 ท่าน

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ(คนที่)				ΣR	IOC	ความหมาย
	1	2	3	4			
ตอนที่ 1 การฟัง							
1	1	1	1	1	4	1.00	ใช้ได้
2	1	1	1	1	4	1.00	ใช้ได้
3	1	1	1	1	4	1.00	ใช้ได้
4	1	1	1	1	4	1.00	ใช้ได้
5	1	1	1	1	4	1.00	ใช้ได้
6	1	1	0	1	3	0.75	ใช้ได้
7	1	1	0	1	3	0.75	ใช้ได้
8	1	1	0	1	3	0.75	ใช้ได้
9	1	1	0	1	3	0.75	ใช้ได้
10	1	1	0	1	3	0.75	ใช้ได้
11	1	1	1	1	4	1.00	ใช้ได้
12	0	1	1	0	2	0.50	ใช้ได้
13	1	1	1	0	3	0.75	ใช้ได้
14	0	1	1	0	2	0.50	ใช้ได้
15	1	1	1	1	4	1.00	ใช้ได้
16	1	1	1	1	4	1.00	ใช้ได้
17	1	1	1	1	4	1.00	ใช้ได้
18	1	1	1	1	4	1.00	ใช้ได้
19	1	1	1	1	4	1.00	ใช้ได้
20	0	1	1	1	3	0.75	ใช้ได้
21	0	1	1	1	3	0.75	ใช้ได้
22	1	1	1	1	4	1.00	ใช้ได้
23	1	1	1	1	4	1.00	ใช้ได้

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากการประเมินแบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง และ
แบบทดสอบความสามารถด้านการพูด โดยผู้เชี่ยวชาญ 4 ท่าน (ต่อ)

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ(คนที่)				ΣR	IOC	ความหมาย
	1	2	3	4			
24	1	1	1	1	4	1.00	ใช้ได้
25	1	1	1	1	4	1.00	ใช้ได้
26	1	1	1	1	4	1.00	ใช้ได้
27	1	1	1	1	4	1.00	ใช้ได้
28	0	1	1	1	3	0.75	ใช้ได้
29	1	1	1	1	4	1.00	ใช้ได้
30	1	1	1	1	4	1.00	ใช้ได้
ตอนที่ 2 การพูด							
31	1	1	1	1	4	1.00	ใช้ได้
32	1	1	1	0	3	0.75	ใช้ได้
33	1	1	0	1	3	0.75	ใช้ได้
34	1	1	0	1	3	0.75	ใช้ได้
35	0	1	0	0	1	0.25	ใช้ไม่ได้

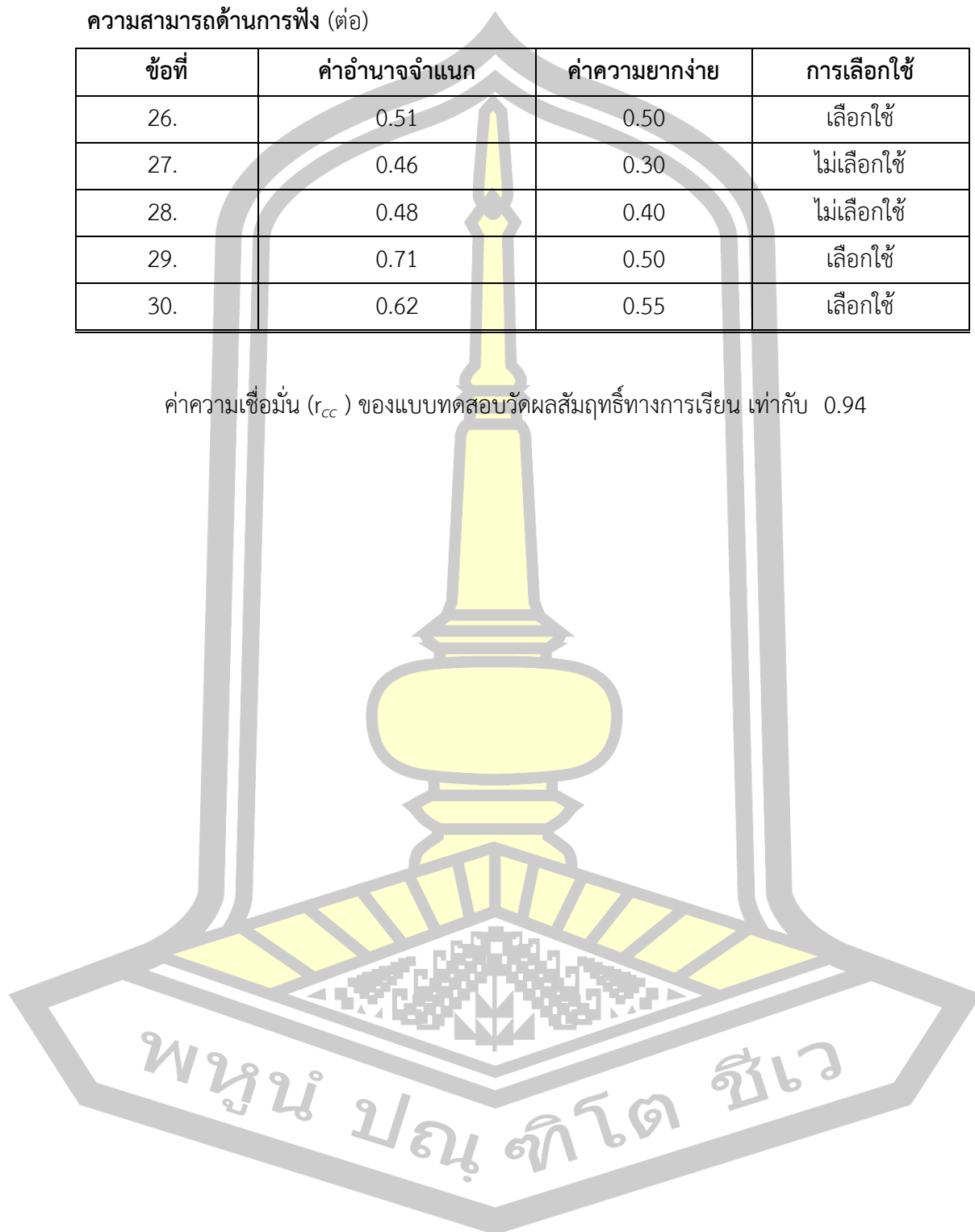
ค่าอำนาจจำแนก (B) ค่าความยากง่าย (P) และค่าความเชื่อมั่น (r_{cc}) ของแบบทดสอบ
ความสามารถด้านการฟัง

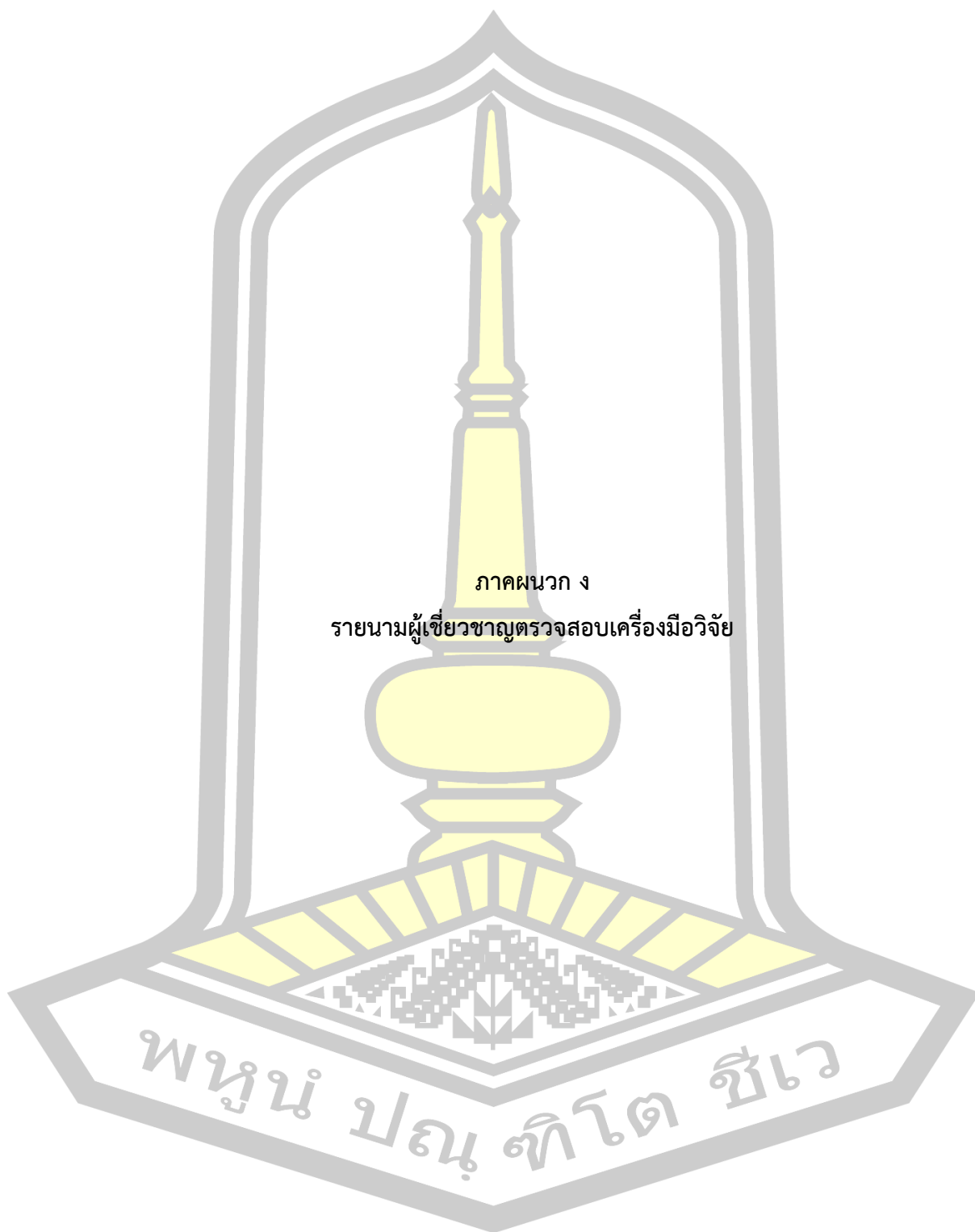
ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความยากง่าย	การเลือกใช้
1.	0.28	0.40	ไม่เลือกใช้
2.	0.48	0.40	เลือกใช้
3.	0.60	0.45	เลือกใช้
4.	0.71	0.50	เลือกใช้
5.	0.30	0.50	ไม่เลือกใช้
6.	0.78	0.35	เลือกใช้
7.	0.51	0.50	เลือกใช้
8.	0.28	0.40	ไม่เลือกใช้
9.	0.89	0.40	ไม่เลือกใช้
10.	0.82	0.55	เลือกใช้
11.	0.62	0.55	เลือกใช้
12.	0.62	0.55	เลือกใช้
13.	0.62	0.55	เลือกใช้
14.	0.51	0.50	เลือกใช้
15.	0.51	0.50	เลือกใช้
16.	0.51	0.50	เลือกใช้
17.	0.60	0.45	เลือกใช้
18.	0.32	0.60	ไม่เลือกใช้
19.	0.19	0.45	ไม่เลือกใช้
20.	0.48	0.40	เลือกใช้
21.	0.41	0.55	เลือกใช้
22.	0.51	0.50	เลือกใช้
23.	0.60	0.45	เลือกใช้
24.	0.19	0.45	ไม่เลือกใช้
25.	0.53	0.60	ไม่เลือกใช้

ค่าอำนาจจำแนก (B) ค่าความยากง่าย (P) และค่าความเชื่อมั่น (r_{cc}) ของแบบทดสอบ
ความสามารถด้านการฟัง (ต่อ)

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความยากง่าย	การเลือกใช้
26.	0.51	0.50	เลือกใช้
27.	0.46	0.30	ไม่เลือกใช้
28.	0.48	0.40	ไม่เลือกใช้
29.	0.71	0.50	เลือกใช้
30.	0.62	0.55	เลือกใช้

ค่าความเชื่อมั่น (r_{cc}) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เท่ากับ 0.94

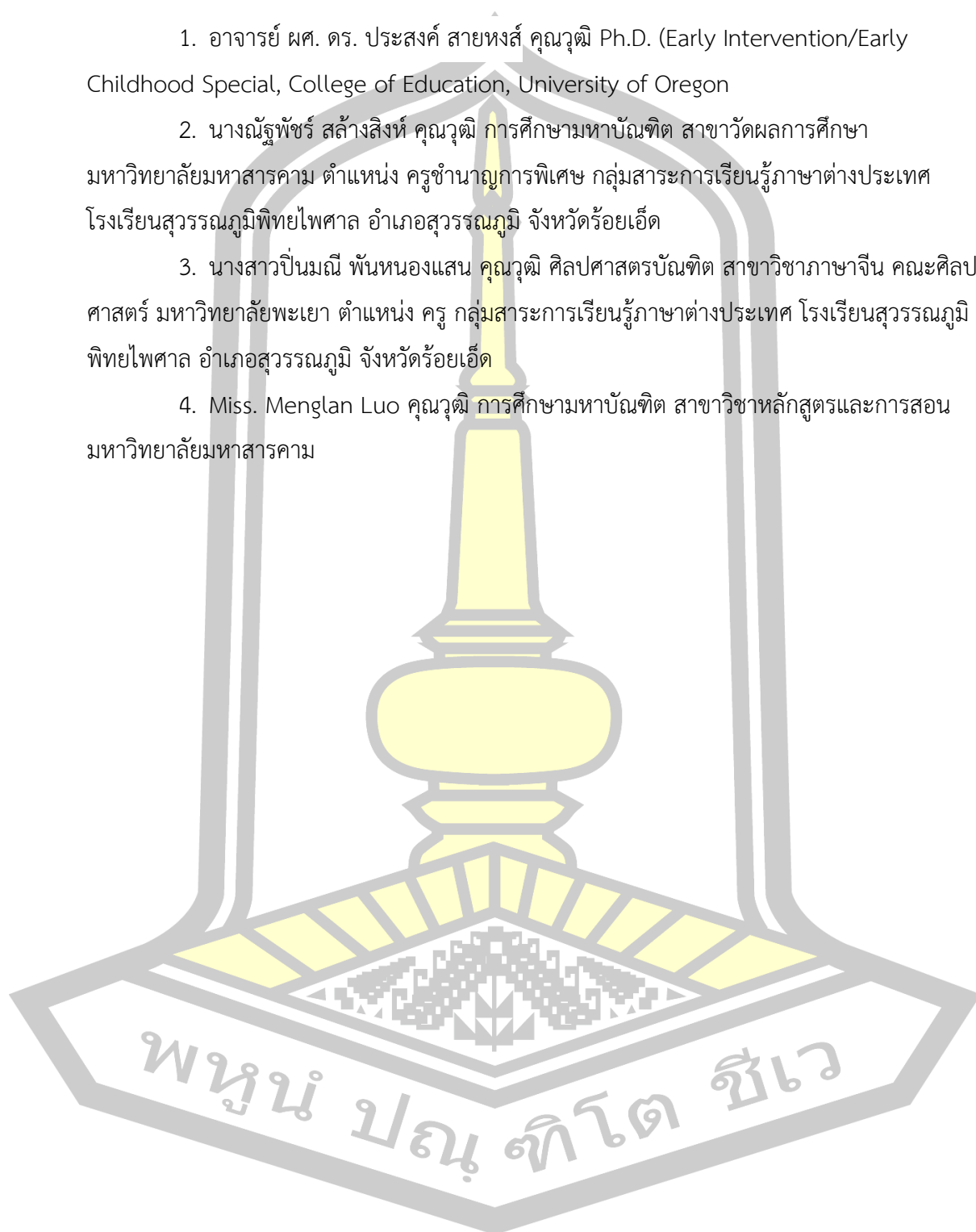
ภาคผนวก ง

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

พหุ ประจักษ์ ชัยเว

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

1. อาจารย์ ผศ. ดร. ประสงค์ สายหงส์ คุณวุฒิ Ph.D. (Early Intervention/Early Childhood Special, College of Education, University of Oregon
2. นางณัฐพัชร์ สล้างสิงห์ คุณวุฒิ การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวัตผลการศึกษามหาวิทยาลัยมหาสารคาม ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล อำเภอสุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด
3. นางสาวปิ่นมณี พันหนองแสน คุณวุฒิ ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา ตำแหน่ง ครู กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล อำเภอสุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด
4. Miss. Menglan Luo คุณวุฒิ การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โทร 6216
ที่ อว 0605.5(2)/ว3447 วันที่ 15 ธันวาคม 2563

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์.ดร.ประสงค์ สายหงษ์

ด้วย นางสาวธนาภา สิงหลสาย นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง : “การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสมที่ส่งเสริม ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนารัตน์ เหล่าอรระคะ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้ เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โฉมยา)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ที่ อว 0605.5(2)/ว3447

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

15 ธันวาคม 2563

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน คุณครูณัฐพัชร์ สล้างสิงห์

ด้วย นางสาวธนาภา สิงหลสาย นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง : “การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสมที่ส่งเสริม ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนารัตน์ เหล่าอรระคะ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้ เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โฉมยา)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174
เบอร์โทรนิสิต 0951644812

ที่ อว 0605.5(2)/ว3295

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

27 พฤศจิกายน 2563

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน คุณครูปิ่นมณี พันหนองแสน

ด้วย นางสาวธนาภา สิงหลสาย นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง : “การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสม ที่ส่งเสริมความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนารัตน์ เหล่าอรรค เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้ เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โฉมยา)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174

เบอร์โทรนิสิต 0951644812

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โทร 6216
ที่ อว 0605.5(2)/ว3447 วันที่ 15 ธันวาคม 2563

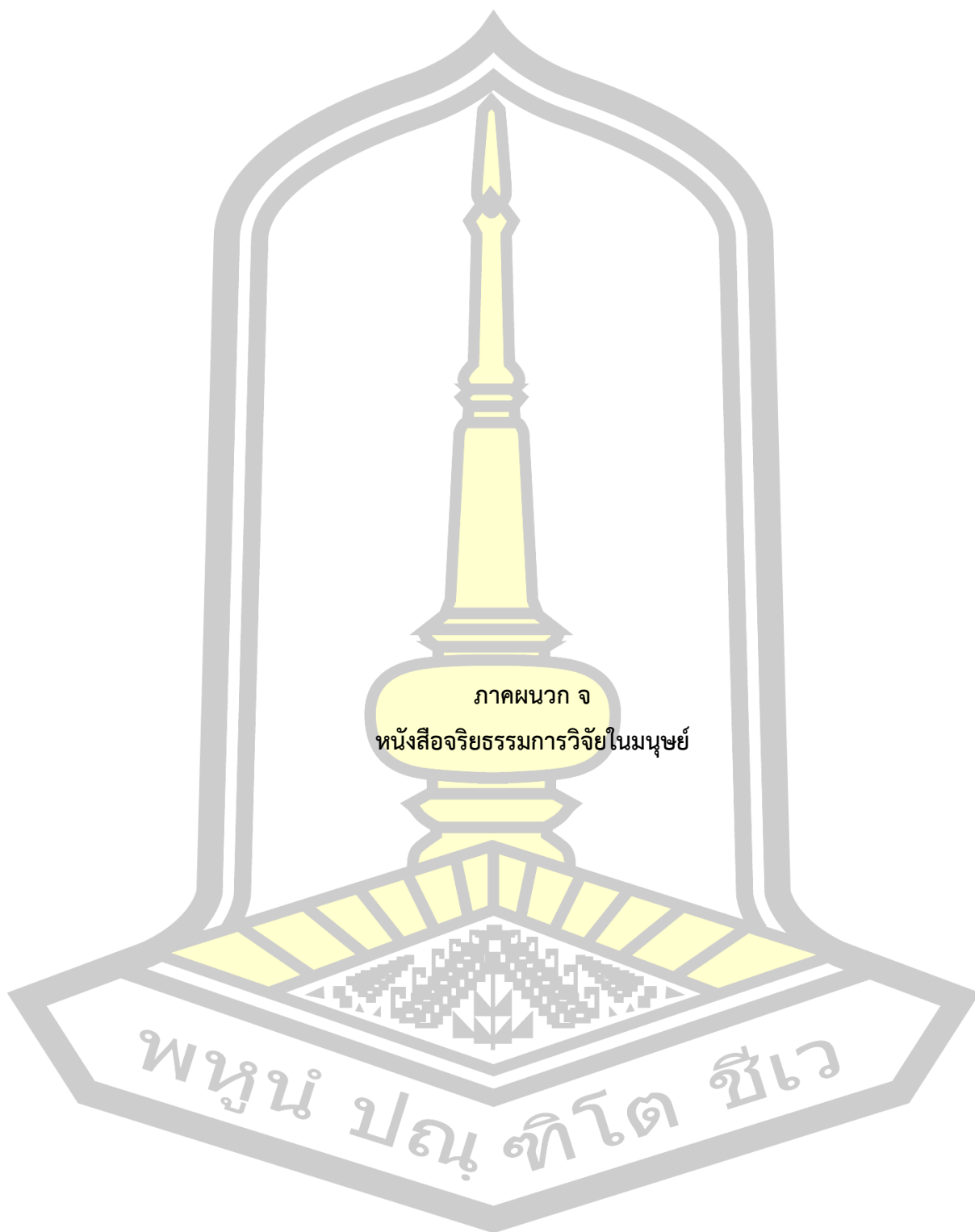
เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน Miss.Luo Menglan

ด้วย นางสาวธนาภา สิงหลสาย นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง : “การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสมที่ส่งเสริม ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนารัตน์ เหล่าอรรคยะ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้ เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

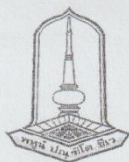
(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โฉมยา)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ภาคผนวก จ
หนังสือจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

พหุบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

เอกสารรับรองโครงการวิจัย

เลขที่การรับรอง : 065-374/2564

ชื่อโครงการวิจัย (ภาษาไทย) การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้ B-SLIM Model ร่วมกับสื่อประสมที่ส่งเสริม
ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ชื่อโครงการวิจัย (ภาษาอังกฤษ) Developing Listening and Speaking skill using the B-SLIM Model with
Multimedia of Matthayomsuksa 4 students.

ผู้วิจัย : นางสาวนาภา สิงหลสาย

หน่วยงานที่รับผิดชอบ : คณะศึกษาศาสตร์

สถานที่ทำการวิจัย : โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล

ประเภทการพิจารณาแบบ : แบบเร่งรัด

วันที่รับรอง : 18 กุมภาพันธ์ 2564

วันหมดอายุ : 17 กุมภาพันธ์ 2565

ข้อเสนอการวิจัยนี้ ได้รับการพิจารณาและให้ความเห็นชอบจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน
มหาวิทยาลัยมหาสารคามแล้ว และอนุมัติในด้านจริยธรรมให้ดำเนินการศึกษาวิจัยเรื่องข้างต้นได้ บนพื้นฐานของ
โครงร่างงานวิจัยที่คณะกรรมการฯ ได้รับและพิจารณา เมื่อเสร็จสิ้นโครงการแล้วให้ผู้วิจัยส่งแบบฟอร์มการปิด
โครงการและรายงานผลการดำเนินงานมายังคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หรือ
หากมีการเปลี่ยนแปลงใดๆ ในโครงการวิจัย ผู้วิจัยจักต้องยื่นขอรับการพิจารณาใหม่

.....*ภรณ์ สมจิตา*.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เกษัษฐหญิงรัตรี สว่างจิตร)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ทั้งนี้ การรับรองนี้มีเงื่อนไขดังที่ระบุไว้ด้านหลังทุกข้อ (ดูด้านหลังของเอกสารรับรองโครงการวิจัย)

MAHASARAKHAM UNIVERSITY ETHICS COMMITTEE FOR
RESEARCH INVOLVING HUMAN SUBJECTS

Certificate of Approval

Approval number: 065-374/2021

Title : Developing Listening and Speaking skill using the B-SLIM Model with Multimedia of Matthayomsuksa 4 students.

Principal Investigator : Miss Thanapa Singholsai

Responsible Department : Faculty of Education

Research site : Suwannaphumpittayapaisarn School

Review Method : Expedited Review

Date of Manufacture : 18 February 2021

expire : 17 February 2022

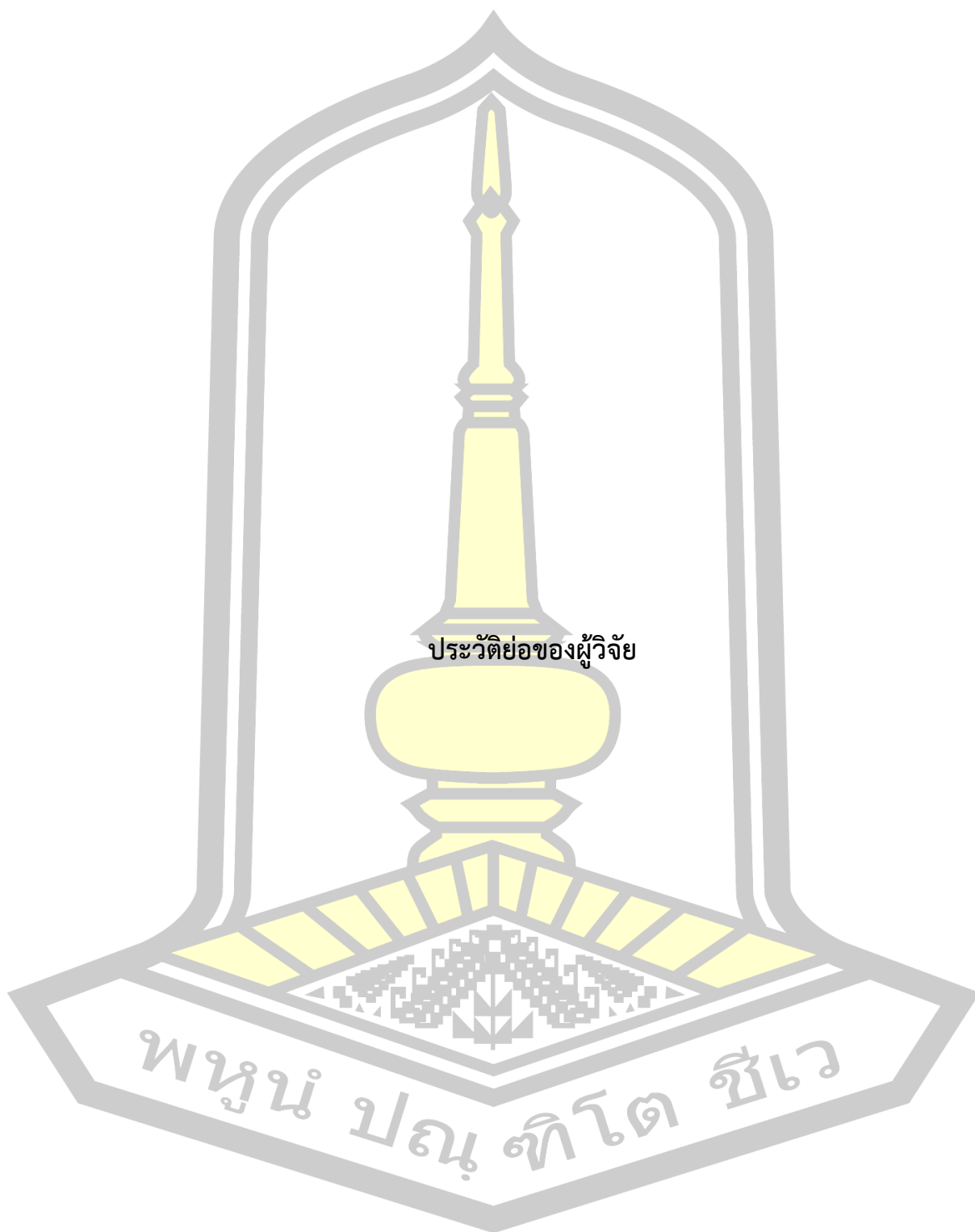
This research application has been reviewed and approved by the Ethics Committee for Research Involving Human Subjects, Maharakham University, Thailand. Approval is dependent on local ethical approval having been received. Any subsequent changes to the consent form must be re-submitted to the Committee.

Ratree S.

(Asst. Prof. Ratree Sawangjit)

Chairman

Approval is granted subject to the following conditions: (see back of this Certificate)

ประวัตินៃของผู้วิจัย

พหุมนั้ ปณั ทิโต ชิเว

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นางสาวธนาภา สิงหลสาย
วันเกิด	วันที่ 1 มกราคม พ.ศ.2537
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	153 หมู่ 1 ตำบลสระคู อำเภอสุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด 45130
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	-
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	-
ประวัติการศึกษา	พ.ศ.2552 มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล ตำบลสระคู อำเภอสุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด พ.ศ.2554 มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสตรีศึกษา ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด พ.ศ.2558 ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) วิชาเอกการจัดการการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยศรีปทุม พ.ศ.2564 ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พูนัน ปณุกิตโต ชีวะ